

Özgür gelecek

16-30 NİSAN 1993 SAYI: 2 FİYATI:10.000 TL (KDV DAHİL)

DÖNEMEÇTEKİ PKK: ÇUBUĞUN UCU TERSİNE Mİ
BÜKÜLÜYOR?

Gündem yazısı 3. sayfada

BOŞANMANIN KOLAYLAŞTIRILMASI NEDENİYLE
KOPARILAN FIRTINALAR

Kadın sayfasında

YENİ KADINLARIN YARATILMASINDA ÖRNEK ALINACAK
KOMÜNİST KADIN; ALEKSANDRA KOLLONTAI

Kadın sayfasında

BARBARA ANNA KİSTLER'i ANIYORUZ

23. sayfada

HABEŞ RADİKALLEŞİYOR

Faik Bulut'un yazısı 22. sayfada

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına!

■ Bütün işçiler kardeştir. Bütün işçilerin davası ortaktır. Çünkü bütün işçilerin düşmanı emperyalizm, komprador kapitalizm ve büyük toprak ağalarıdır. Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi rehberliğinde işçi-köylü ve emekçilerin birliği bütün çalışan ve ezilen halkların refah ve mutluluğunun, gerçek kurtuluşun tek güvencesidir.

1 Mayıs'lar emekçilerin alinteri ve canları pahasına kazanılmıştır. Sembolleşmiş gün ve bugünle özdeşleşmiş alanlar her 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin birlik-mücadele-dayanışma şiarlarıyla çınlayacaktır.

12 ve 13. sayfalarda

1 Mayıs'ın kökeninde yatan sınıf bilinci, mücadele azmi ve kararlılığı! Hiçbir güç bu içeriğinin yaşamasını engelleyememiştir, engelleyemeyecektir de.

İçerde çocukları dışarıda analar hakların nasıl korunacağı ve kazanılacağını gösterdiler. Son sözü direnenlerin söyleyeceğini bir kez daha tanıttılar.

Cezaevlerinde direniş kazandı

■ Malatya Cezaevindeki direnişe analar dışarıdan destek verdi.

'Newroz' romanı hazırlık aşamasında gözaltına alındı

■ Yazarımız Muzaffer Oruçoğlu'nun yazdığı "Newroz" romanı Ankara'da dizilip, hazırlandı. Ancak kitaba, Umut Yayıncılığa ulaşmadan polis tarafından el konuldu. Kitabı yayınevimize getirmekte olan Ozan Barış Erdoğan poliste işkence gördü. 19. sayfada

EP kendi patronu tarafından toplatıldı

■ Gazeteciliği iş bağlantıları için kullanan patronlar kendi dergilerini kapatıyor. 18. sayıya kadar EP dergisinde çalışan Kadir Can ile görüşmemiz 11. sayfamızda

500 günün isim BABASI!

Beşyüz günün bilançosu: Ne dediler, ne yaptılar?

14 ve 15. sayfalarda

Sunuş

Merhaba,

Uyanışın harekete yönelişin çağrısıdır Nisan. Kavga'nın yakıcı ateşi tuttuğu yerde hakim sınıflar zora koşuyor.

Başbakanlık basımevi işçilerinin grevi bir aydan fazladır devam ediyor. İsten atılan Kağıthane işçileri Ankara yürüyüşüne hazırlanıyor. Birikmiş primlerini üç yıldır alamayan ve isten atılan Gaziosmanpaşa işçilerinin açlık grevi sürüyor. Faşist diktatörlüğün sebze-meyve ithal etmesinin sonucu ürünlerini yok pahasına tefecilere kaptırmak istenmesine karşı sesiz kalmayan köylüler Mersin'de sokağa dökülüyor.

Nisan'ın eymem dizileriyle adımlayan işçiler, Mayıs'ın yakıcı kavgasına hazırlanıyor. Sarı sendikalar 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanlarında, kutlamaya yanaşmıyor. Öncü işçiler, 1 Mayıs alanlarında yasak çemberlerini kırmaya hazırlanıyor. Hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanında harekete geçirerek, halkımızın sokağa dökülmesini, meydanları doldurmasını önlemeye çalışacaktır. "1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanlarına" yazımızda Mayıs'ın devindirici gücünde bu yıl 93'ün 1 Mayıs'ın kutlanacağını işliyoruz.

Firarların yarattığı tedirginliği yaşayan egemenler cezaevlerindeki özgürlük savaşçılarının tüm haklarını bir çırpıda ellerinden almaya çalıştılar. Zindanlar bir kez daha özgürlük mahkumlarının direnişiyle sarsıldı. Direniş dalga dalga duvarların dışındaki ailelerin sıcak dayanışmasıyla kucaklaştı.

A. Öcalan'ın tek taraflı "ateşkes" çağrısının arından ulusal direnişin diploması masasına yatırmak için Demirel ve şürekası Kürdistan gezisine çıktı. Dönemekteki PKK: Çubukun ucu tersine mi bükülüyor? yazımızla sorunu işledik

Seçim meydanlarında, "Eğer iktidar olursak 500 gün içinde her şeyi düzeltiriz" diyen Demirel'in 500 günün fiyatını değişik bir biçimde ele aldık.

Kriz içine giren Avrupanın emperyalist metropollerinde milliyetçilik kol geziyor. Almanya'da iltica hakkı kuşa çevriliyor. Fransada sağ partiler iktidara soyunuyor.

Peru'daki gerillalar bir cezaevine yaptıkları silahlı baskında 70 siyasi tutukluyu kaçırdılar. Gonzaloya özgürlük kampanyasının uluslararası boyut alışı karşısında aceze düşen faşist Fujimori, Başkan Gonzalo'yu apar topar bir yer altı cezaevine nakletti.

Ortadoğudaki ve Kürt konularındaki yazılarıyla bize katkıda bulunacağını belirttiğimiz Faik BULUT "Habeş Radikallesiyor" yazısıyla (Filistin Kurtuluş Örgütü) FKÖ sorununa parmak basıyor.

Kültür Sanat sayfasında muzaffer ORUÇOĞLU "Sanatçı ve Parti otoritesi" bağlacını irdeliyor.

Ser verip sır vermeyen komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın hayatını anlatan kitabın bir değerlendirmesini Sevil TAYLAN yapıyor. Ayrıca şiirin dilinden bir açılım yapan Sunay AKIN'ın yazısını bulacaksınız.

"Bük-Dersim yolunda bir yer kanar" denemesiyle Haydar OĞUR'un yazısını da merakla okuyacaksınız.

Mayıs'ın dost sıcaklığında yeni bir Özgür Gelecek sayısında buluşmak dileğiyle.

Dostlukla...

Okur mektubu

KÜRDİSTAN VE VAADEDİLEN GELECEK!...

Geleneksel Tenkil Operasyonları mı?!...

Kürdistan tarihinde ölümle yaşam diyalektiği müthiş bir bütünlük ve canlılık oluşturur. 'İnsanlar' sanki bu cümbüşün büyüü bozulmasını diye kayıtsız kalarak ne kadar iyi bir seyirci olduklarını göstermeye çalışıyorlar, teşbihte hata olmaz derler Neronun Roma'yı yakıp keyif çatması aklına geliyor insanın bu temaşayı gördükçe. Çok yazılıp çiziliyor hemen herkes bu konuda kalem oynatıyor yazılarında çok güzel incilerini bildirilerine döküyor "Ulusların eşitliğinden" dem vuruyorlar ama pratik, hayatın kendisi demektir. Bu maskeli baloya iki yaka katılmı ve ardından gelen yoğun propaganda 'bombardmanı ile 'Eğlenceli günler' yaşandı. Şu anda geleneksel kış operasyonlarının sözünü etmeyeceğim, 'seven kiskanır derler

Hakim sınıflarımız bu 'eğlenceden' nasıl yararlandılar. Sözü açmadan önce 'Eğlenceye' katılırken takılan maskeyi tanıyalım. Bir Anne şefkatıyla politik çocuk başına basarak aynen Dersim'de köylüleri hayvanlarla birlikte haritadan silindiği dönemdeki gibi şefkatle yaklaşıyorlar. Analarının kardeşlerinin yanına gömdürülmesinde görülen 'sevgi' gibi aynı 'sevgilerini' büyük bir ihtimalla vazifelerinde kusur etmiyorlar 'Asil' bir 'insanlık' timsali denir buna sözümüzü 'eğlenceden' yararlanmaya getirelim.

Birincisi dağdaki 'Eşkiyanın' kendisi 'eşkiya' olan bir halkın giderek ona sevdalanmasıydı. Egemenlerimiz bu sevdadan gözleri yaşarmaya başladı. Daha da Efsaneleşsinler deyip Leyla ile Mecnun gibi ayrılmalarında yarar görmekteydi. Zira bu 'sevdaya' hayran olabileme ihtimali olan Türk halkını 'ince hastalığa' kapılmasını diye bu sevdadan uzak tutulması lazımdı. Böyle 'Sevdaya' gözyaşı mı dayanır doğrusu çok 'ince ruhlu' bizim egemenlerimiz Alemi cihana karşı.

İkincisi neydi acaba bu faydanın yare? Medar-ı İftahlarımız ve sosyal demokrasilerin hası olan biricik gülümüz 'SHP'mizin 'kadir bilmez' 'nankör' ve 'vahşi' 'ayaktakımının' hismine

uğramasıdır. 'Rahmetli babası çok severdi bizleri o kadar severdi ki 'tanrının' huzuruna toplu olarak çıkarırdı bizleri; 'birileri' bizlere gülümüşden sevgimizi koklatmalıydı? Zira bu gülümüz varken dağda 'kardelen' sevmek bilinir ki yaraşmaz bizlere!... ■
Diyarbakır'dan bir okur.

Ekonomik Krizin sorumlusu yabancılar değildir

Küresel çapta krize giren emperyalistler derin, derin düşünmektedirler. Bu buhranın verdiği rahatsızlık kapitalistleri daha çok saldırganlaştırmaktadır. Bu sorun dünya çapında, başka ülkelerin işçilerine burnunu karıştırarak kendisini göstermektedir. ABD'nin önderliğinde diğer emperyalistlerin onayı ile "Yeni dünya düzeni" adı altında oluşturulan koalisyonun eşliğinde yapılmaktadır. Dün Granada, Çad Irak bugün Somali işgal edilmiştir. Ardından diğer Afrika ülkeleri gündeme gelecektir. Adına "umut operasyonu" denilen bu hayasızca işgal amacı oradaki pazarların sahibi olmaktadır. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları sömürülmektedir. Silah sanayine ve savaşlarda hovardaca harcanan paralar emekçi sınıfların sırtına yüklenmektedir.

Kapitalist bunalımdan nasibini alan Avrupalı emperyalistler içeride milliyetçiliği körüklemekte, ekonomik bunalımın sebebi yabancılar diye demagoji yapmaktadır. Yerli emekçilerin kendisine yönelecek eylemlerini yabancı düşmanlığı potasında eritmeye çalışmaktadırlar. Şengen, Maastricht alınan kararlarda yabancılar dışlanmış, suçlu potansiyel olarak gösterilmiştir. Alınan bu ırkçı kararlar yabancı düşmanı hareketleri cesaretlendirmiş ve zemin hazırlanmıştır. Devlet politikalarıyla ortaya konulan bu senaryo eşliğinde yabancılar saldırları başlamıştır. Böylelikle devlet kendisine yönelen tehlikeyi biraz hafifletmiş durumdadır.

Bu saldırılara karşı gelen faşist Türk devleti sanki ırkçılığa karşıymış gibi sahte göz yaşları dökmektedir. Senelerdir Ermeniler, ve Kürtleri soykırım, katliam, işkenceden geçiren, bugün Kürtlere batıda defolun diyen, aynı mayadan yoğrulmuş kafatasçı ırkçılardır.

Bugün Hollanda'da yabancılar

Sn. Aydın Hanbayat,
Şahsınızda tüm Özgür Gelecek çalışanlarını kutluyor; bundan sonraki sayılarınızın da en az ilk sayınız kadar başarılı olmasını diliyorum.

Dostlukla...

Hüseyin Aykol
HEDEF Genel Yayın Danışmanı

nezdinde yıllarca Hollanda ekonomisine katkısı olan kaçak işçilere saldırlar gelmektedir. Faşist Türk devletinin Kürtlere yönelik terörünü destekleyen ve Eroport firması kanalıyla Almanya'da yapılan kitle imha silahları transfer yapan Hollanda hangi yüzle kaçak işçileri Türkiye'ye göndermektedir. Bunlardan Kürtlerin can güvenlikleri bile yoktur. Bu gün yabancılara yönelen devlet yarın Hollandalı emekçilere yönelecektir. Soruna karşı koymada enternasyonalizm yatmaktadır.

Bu görevi yerli ve yabancı işçiler yerine getirmek zorunda. ■

Bir okur...

Gelecek namlunun ucundadır

Çocuklarımız ilkökula başlar başlamaz, devleti koruması görevini ABC ile birlikte öğrenir. Daha çocuk yaşta kemalist düşünce, genç beyinlere empoze edilir. Askere gitmek, vatani korumak; yüce bir görev, uğruna ölünecek kadar değerli bir amaç olduğu öğretilir. Ve bu düşünceyle büyür.

Eğer çarkın dişlerinden olmayıp bir şeyler düşünüyorsa, kutsal saydığı görevlerini kimin için yerine getirip, getirmediği yönünde çelişkileri olacaktır. Devlete askere gitmek tamam fakat Kürdistan'a askere gitmemek ne oluyor? Son günlerde bazı dergilerin açtığı imza kampanyaları var; Kürdistan'a askere gitme. Ülkenin geri kalan kısmına askere gitmek iyi de, Kürdistan'a askere gitmek kötü mü?

Beyaz ordu, başta Doğu ve Güneydoğu olmak üzere, tüm yurttaki terör estiriyor. İşçi katlediliyor, köylü toprağından sökülüp atılıyor, öğrencinin ensesinde nefes almasına izin verilmiyor. Kollanmamızın, gelişmemizin kilometre taşını oluşturan üniversiteye girip öğrenciyi kursunluyor, bilimadaminin çalışmasına yine bu devlet engel oluyor. Amaç devleti yıpratmaksa, belli konular üzerinde, bilimsel değil de duygusal olarak durmak ML düşünceye uymaz Sadece Kürdistan'a askere gitmemeyi önermek, çalışanları bu doğrultuda yürütmek Milliyetçilik'tir. Diğer emekçi halka karşı da haksızlıktır.

Gençlerimiz nereye askere gitsin. Ne Kürdistan'a ne de diğer bölgelere gitsin, halk ordusuna katılsın. O zaman egemen güçlere karşı vereceği mücadelenin anlamı olur. Kendilerine Marksist diyen bu kaleşör baylar ve bayanlar silahlı mücadeleye karşı çıkıyor, gençlerimize Kürdistan'a gitme diyorlar. Halk ordusunun verdiği kır gerilla savaşına karşı çıkıyorlar, askere gitmelerine karşı çıkıyorlar. Ne yapсын bu gençlerimiz, kendileri gibi masanın başında oturup, imza toplayarak mı devrim yapсынlar.

Eğer böyle bir ihtimal var ise, biz de bilelim. Kan dökmeden imza ile devleti yıkıp yerine sosyalizm'i kuralım. Ondan sonra ver elini Altıncağ. Ne kadar kolay olurdu. ■

Bir okur...

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız
ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 60 DM 1 yıllık (24 sayı) 120 DM

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LIMITED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni Aydın Hanbayat, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: 516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, BÜROLAR: ANKARA Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, ÇUKUROVA Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, MALATYA Turgut Temelli Cad. Halepliöğlü Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120, Avrupa Temsilciliği Basil Halkevi Erlen Str. 58 4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI Yurtiçi 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı 6 aylık (12 sayı) 60 DM, 1 yıllık (24 sayı) 120 DM, Yurtiçi Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187, Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 4004188

Baskı: Aydınlar Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Tel: 552 86 14-15-16

Yaklaşık bir yıl önce YNK lideri Talabani'nin kendisine gönderdiği bir mektubu, PKK lideri A. Öcalan şöyle değerlendirmekteydi: "Emperyalist kapitalizm Kürdistan için bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum, sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş. Eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir..." ... Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır." (A. Öcalan, Serxwebûn, Şubat 1992).

Geçen yıl, halkı ayaklanmaya çağırarak yazısında, Talabani'nin kendisine yazdığı mektubu yukarıdaki sözlerle değerlendiren PKK lideri Öcalan, Talabani'nin çağrısına bir yıl sonra, yani bugün kulak vermekte, ayak uydurmaktadır. Hem de dün "uşak", bugün de "ona şükran borçluyuz" dediği Talabani ile kol kola girerek.

Nihayet yol ayırma varıldı...

PKK hareketi kendi saygınlığını önderinin eliyle yalnızca zedeledi; silip süpürdü.

Öcalan'ın anayasal çerçeveye sınırlanmış "üstten çözümü" temel alan basın açıklaması, ulusal burjuva reformizmine köprüdür. Yeni siyasi-stratejik doğrultu, PKK hareketini kendi kendisini kısırlaştırarak yola sokmuştur.

Bağımsız Kürdistan şiarından sarkıtılmış federasyona, illegaliteden burjuva legaliteye, yasa-dışı partilikten yasal partililiğe, namlunun ucundaki iktidardan namlunun dışındaki iktidarsızlığa, silahlı savaşta barışçı evrimleşmeye doğru çubuğun ucu tersine bükülmüştür. Son açıklamaların çerçevesi budur.

PKK ve önderini serbestçe siyaset yapması, Kürt kimliğinin tanınması, kültürel ve devlet kurma özgülüğünden bağımsız sınırlı siyasi bazı hakların verilmesiyle, PKK'nın "olmazsa olmaz" savaşçı çığılı olan "Bağımsız Kürdistan" kurulabilir mi? Merkezi Türk devleti parlamento çatısı altında "Bağımsız Kürdistan"la varılabilir mi?

Elbetteki hayır!

Taktik vb. sözlerle bu doğrultu değişikliği sis perdesi altında bırakılmaz.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ezilen ulusların yabancı ulusla bütünlerden ayrılıp kendi ulusal devletini kurma özgürlüğüdür. A. Öcalan bağımsız Kürdistan değil, federasyonda anlaşabiliriz diyor. Açıkça bu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, yani bağımsız Kürt devleti kurma hakkının kapı dışarı edilmesi demektir.

Halkın aşağıdan gelen dolaysız zorlamasıyla yığınları içine alarak hızla gelişen burjuva Kürt ulusal hareketi, Türk faşist devletinin temelinde yer sarsıntısı yaratarak tepe noktasını adımılamıştı. Ulusalçılık eğik güzergâhında da olsa, "sosyalizmi" milliyetçiliğe uyarlama zemininde de olsa direngen ve direşkenlikle, kan ve ateşle yoğrulmuş birer şehidin ve ateşle yoğrulmuş birer şehidin arkanıyla ısrarlı silahlı mücadele aracılığıyla kazanılan süreç, anayasal çerçeveye koşutluk halinde geri dönderilmiştir. Silahlı mücadelenin emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu kıyıcı düzeni, şurasından burasından hallaç pamuğuna çevirdiği bir mecradaki doğrultu değişikliği, Kürt burjuva ulusal hareketi ona nispetle zor gedikler açmıştır.

A. Öcalan'ın açıklamalarıyla Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma özgürlüğü adeta zincire vurulmuştur. PKK hareketi bazında durum budur.

Dönemeçteki PKK: Çubuğun ucu tersine mi bükülüyor?

Bilindiği gibi modern revizyonist kalelerin alaşağı edilmesiyle uygulamaya sokulan "Beyaz Saray" patentli "Yeni Dünya Düzeni", emperyalistlerin çıkarlarına dokunan en küçük muhalefet odaklarını dahi "dikensiz gül bahçeleri"nde sömürü ve zulmünü daha da derinleştirerek sürdürmeyi hedeflemektedir. Emperyalizmin bu politikası, küçük ve ulusal burjuva hareketler üzerinde kısa sürede etkisini gösterdi. Dün Nikaragua'da, El Salvador'da, Filistin'de Güney Kürdistan'da yaşanan "masaya oturma", "uzlaşma" süreçleri, bugün A.Öcalan ve PKK şahsında Türkiye Kürdistanı'nda uygulamaya sokulmuştur.

Kimi çevreleri şaşkına çeviren Öcalan'ın tavır ve doğrultu değişikliği PKK'nın niteliği ile uyum içindeydi.

Oyleyse?

Bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek miydi?

Özün dışı vurumu muydu?

İlki değil; ikincisiydi.

Evet, PKK ulusal devrimci bir hareketti. Fakat bu devrimcilik ulusalçılık eğik düzleminde varılan bir devrimcilikti. Kürt burjuva ulusalçılığı, dayandığı sınıfsal temeldi. PKK'nın ulusal devrimciligi her türlü uzlaşma eğilimlerine açıktı. Bilinir ki, burjuva milliyetçi hareketlerde direnmeye uzlaşma, savaşla barış arasındaki mesafe yalnızca bir adımdır. Ulusal-burjuvacılıkla bezenmiş bir harekette yalnızca devrimci öğeler değil, bundan daha çok milliyetçi öğeler harmanlanmış olarak bulunur. Bundan ötürü, PKK her türlü uzlaşma çizgisine olabildiğince açık bir yapılanmadır. Teorisi her ne kadar ezilen ulus burjuva milliyetçiliği ile sosyalist öğelerin rastgele bir harmanlanması olarak gözüküyorsa da burjuva milliyetçilik yumağında, sosyalist öğe bu yumağa dolanmış al bir iplik gibidir yalnızca. Sosyalizm zaman zaman işin dekoru olarak kullanılmıştır; öz milliyetçiliktir.

Bu demektir ki, PKK'nın devrimciligi her türlü kararlılıktan uzaktır. Ve bilinir ki; ve çoğu kez tanıtılmıştır ki, silahlı mücadele ezen ulus burjuva çevreleriyle uzlaşmanın bir aracı haline getirilmiştir ezilen burjuva-milliyetçi yapılanmalarda. Hele silahlı mücadeleyle "pazarlık" gününün doruğuna varılmışsa!

Öcalan'ın Talabani ile yanyana gözükmesi, onu övgülere layık görmesi, ve dahası başından beri hain, düşman vb. sıfatlarla nitelendiği Kemal Burkay'la omuz omuza "gizli protokollerle" Kürt sorununu "çözmeye" kalkışması, burjuva-milliyetçi her yapılanmanın içer acısı hazin sonu olsa gerektir. Kendisini Kürdistan İşçi Partisi olarak adlandıranların Kürt işçisinin arzu ve özlemlerini değil, burjuva milliyetçi özlemlerin peşinden koştuğu son doğrultu değişikliğiyle anlaşılması gerekir.

adımlanmış bulunuyor.

Eleştirilerimiz ve mücadelemiz Kürt ulusal kurtuluş hareketine değil, bu ulusal kurtuluş hareketini bayagılaştırıp yolundan sapıtıp, şaşırıp, aldatanlara olacaktır.

Her zaman söyledik ve yine yine ediyoruz: Kürt, Türk, Ermeni, Laz, Çerkez vb. demeden tüm ulusal topluluklardan işçi ve emekçilerin kardeşçe sınıf dayanışması, ortak cepheleştiği aslıdır. Birleşik örgütlerde, ortak ulusal mücadele! Her iki ulusun ve diğer ulusal azınlıklardan işçi ve sömürülen geniş yığınların kaderi aynıdır. Türk komprador ve toprak ağaları tarafından sömürülmekte ve zulme uğramaktadırlar. Oyleyse, ortak düşmanlara karşı ortak mücadele; temel olan budur.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi sınıf mücadelesi kanalına yöneltilmediği ve bu güzergâhta Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un teorisiyle donanmadıkça muzaffer olamaz. Olsa olsa, emperyalizm, bölge gericiği ve ezen, sömürülen, egemen Türk burjuva çevrelerin bir aleti, bir eklentisi olarak kısırlaştırılarak kısırlaştırılacaktır.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimi Türkiye'nin her milliyetten işçi ve emekçilerini kurtuluşa götürecektir yegane bilimdir. Bu bilimle donanmış proleter öncü, ulusların kendi yazgılarını tayin hakkını gerçek çözüme kavuşturacak tek partidir.

Emperyalizm ve toplumsal dayanağı güçlerin koltuk değneklerine kendini yaslayan bir arayışla Kürdistan asla özgürleşmeyecektir. Proletaryanın öncü müfrezesi önderliğinde birleşik Türkiye proletaryası ve komşularının Halk Demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm uğruna yürüttükleri savaşımın zaferi, Kürdistan'ın da zaferi olacaktır.

"Emperyalist kapitalizm Kürdistan için bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum, sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş. Eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir..." ... Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır." (A. Öcalan, Serxwebûn, Şubat 1992).

Malatya Cezaevi'nde direniş kazandı

MALATYA, Özgür Gelecek— Malatya cezaevinde devrimci tutsakların 40 gündür sürdürdüğü açlık grevi, 7 Nisan'dan itibaren TKP/ML-TİKKO davası tutsakları tarafından ölümlü orucuna dönüştürüldü. 12 Nisan'da çözüme bağlandı. Seyfi Oktay'la görüşen tutsaklar, gasp edilen haklarının geri verilmesi üzerine eylemi bitirdiler.

6 Nisan'da dışarıya basın açıklaması gönderen TKP/ML davası tutsakları, TKP/ML, TİKB, TKEP davasından tutsakların 4 Mart'ta süresiz başladığı açlık grevine di-

ğer tutsakların da dönüşümlü olarak katıldıklarını belirtmişlerdi. 12 gün sonra TDKP, TKP/ML hareketi ve DS davası tutsakları da süresiz açlık grevine destek vermiş, PKK ise dönüşümlü olarak eyleme katılmıştı.

Açıklamada; "Malatya'da biz TKP/ML davası tutsaklarının kalmış olduğu 5. koğuşa açlık grevimizin 16. gününde sabaha doğru askerler tarafından saldırı yapılmış, biri ağır olmak üzere beş arkadaşımız çeşitli yerlerinden yaralanmış, kafaları kırılmış, kaşları yar-

mıştır. Cezaevi doktoru yaralı arkadaşlarımızı acil olarak hastaneye sevkettiği halde cezaevi idaresi ve askerler arkadaşlarımızı hastaneye kaldırmayarak bilinçli bir şekilde ölüme terketmişlerdir. Bu bile hakim sınıfların cezaevlerinde bir kaç can almak niyetinde olduklarını göstermektedir. Zaten Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ailelerimizle yaptığı görüşmede 'cezaevinde ölenlere Allah rahmet eylesin' diyerek tutsakları öldürmek istediklerini açıkça belirtmiştir." denilmiştir.

Cezaevlerine yönelik saldırıları durdurmak ve gaspedilen hakları yeniden almak için açlık grevinin pasif bir eylem biçimi olarak kaldığı düşüncesinden hareket eden TKP/ML davası tutsakları, 7 Nisan'da ölümlü orucuna başlamışlardı. Ölüm orucuna; TKP/ML davasından, Zöhre Çakmak, Mustafa Kaya, Ayhan Toprak, Ahmet Vurucu ve İlhan Kozan, 12 Nisan'dan itibaren ise PKK dışındaki diğer gruplar katılmıştı.

10 Nisan'da Adalet Bakanlığına bağlı bir heyetle görüşen tutsaklar

koşullararası ziyaret, siyasi temsilcilik hakkı, görüşün haftada bir güne çıkarılması, avukat görüşü ile ilgili talepleri kabul edilmediği için açlık grevine devam kararı almış, özellikle koşullararası ziyaret hakkı kabul edilmediği sürece aileleri ile görüş yapmaya da çıkmayacaklarını belirtmişlerdi.

Bayan tutsaklardan, Tomurcuk Özaniçan, Gülümser Tosun, Zöhre Çakmak, Sakine Işık, Semire Seval, Fatma Koyunpınar'ın durumları ağırlaşmış, hastaneye kaldırılmışlardı.

Tutsak ailelerinin destek eylemleri

Haber Merkezi- Cezaevindeki yakınlarının eylemlerine destek amacıyla, Malatya, Ankara ve İstanbul'da aileler destek açlık grevlerini, 12 Nisan'da Malatya cezaevinde anlaşma sağlanması üzerine bitirdiler.

Malatya'da ailelerin açlık grevi 30 Mart'ta süresiz olarak başlamıştı. Aileler cezaevindeki eylemin tutsakların lehine sonuçlanması için savcıyla görüşmüş, Adalet Bakanlığına telgraf çekmişlerdi. Analar "evlatlarımız ölecekse biz de ölüyoruz, evlatlarımız haklı" diyorlardı.

Analar açlık grevi sırasında rahatsızlanıp hastaneye kaldırılan 6 bayan tutsağı görmek için gittiklerinde, kadın tutsakların sağlık durumu hakkında hiçbir bilgi verilmemişti. Hastane önünde muhabirimize saldırı yapan polisler filmlerine zorla el koymuşlardı.

Malatya'dan 6 Nisan günü tutsak yakınları bir heyet oluşturarak Ankara'ya göndermişlerdi. SHP binasında açlık grevini sürdüren analara SHP yöneticileri binayı terketmelerini istemişler, ancak ailelerin kararlı tavır karşısında geri çekilmişlerdi.

İSTANBUL: 9 Nisan'da bir grup devrimci-demokrat insan SHP Sarıyer ilçe binasında Malatya cezaevindeki ölüm orucunu desteklemek ve gaspedilen hakların bir an önce verilmesi için başladıkları açlık grevini 12 Nisan'da anlaşma sağlanınca bitirdiler.

ANKARA- Aileler Ankara'ya geldiklerinde ilkönce İHD Genel Merkezi'ne uğradılar. Burada Akın Birdal ile görüştiler. Bu görüşmede bulunan Kamil Ateşoğulları tutsak ailelerine "siz burada durmamak, biz ilgileniyoruz." dedi. Aileler, "peki nereye gidelim" diye yanıtlar verince, Ateşoğulları, "İHD şubeye gidin" dedi. İHD genel merkez yöneticileri 'bu tür açlık grevlerini desteklemediğini, açlık grevlerinin işlevini yitirdiğini, bu

"Evlatlarımız ölecekse, biz de ölüyoruz"

nedene anlaşmazlaştığını, açlık grevinde tutsakların İHD'ye destek olmaktan ötesinde bir şey yapmadıklarını" söylediler. Bir yetkili muhabirimizin "böylesi bir tavır merkezi bir kararın sonucunda mı oluştu?" sorusuna "hayır sadece bu konu tartışıldı" dedi.

Aileler İHD'den ayrıldıktan sonra SHP genel merkezine gittiler. Burada SHP Genel Sekreteri Cevdet Selvi'ye sorunlarını anlattılar. Cevdet Selvi bakanın ve kendisinin konuyla ilgilendiğini söyledi. Ailelerin SHP'de kalma isteğini de kabul etmedi. SHP'den ayrılıp İHD'ye giden aileler binaya alınmayınca "geceyi STP'de geçirdiler. Sabah çıkılmamak kararıyla İHD'ne gittiler. İHD yöneticileri aileleri yine kovmak istedi, ama aileler "biz insan hakları için açlık grevindeyiz" burası da İHD, burada kalacağız dediler.

Ertesi gün Adalet Bakanı Seyfi Oktay'la görüşmeye gittiler. Seyfi Oktay Malatya'ya gönderdiği heyetten haber gelene dek ailelerle görüşmeyeceğini bildirdi. Aileler Malatya'ya giden heyetten Kamil Ate-

şoğulları ile görüştiler. Ateşoğulları ailelere "gidin, yarın görüşme günü çocuklarımızın bedenini açlık grevini bırakınlar, devletin koyduğu kurallara uyunlar. Sizin nefesiniz, onların ensesinde oldukça, onlar açlık grevinde vazgeçmezler. Demokratik haklarını da verdik daha ne istiyorsunuz" dedi.

Daha sonra Malatya cezaevinde anlaşma sağlanınca aileler eylemlerine son verdiler.

FRANSA: Paris'te bir açıklama yapan ACTİT, ACAT, ADIT, FTİF, MCFT gibi demokratik örgütler Türkiye cezaevlerindeki açlık grevlerini desteklemek, faşist TC'nin baskı soykırımı ve katliamları lanetlemek için bir kampanya başlattıklarını duyurdular. Kampanya kapsamında ilk olarak Türkçe ve Fransızca bir bildiri çıkarıldı. Bildiri de kamuoyu duyarlılığına çağırıldı. Hazırlanan protesto kartları Adalet Bakanlığı'na ve Başbakanlığa gönderildi.

Cezaevleriyle ilgili, dünya kamuoyunu bilgilendirmek için Fransa'daki demokratik örgütler, kapsamlı bir dosya hazırlıyorlar.

Diğer cezaevleri

Diyarbakır Cezaevi'nde, 8 Şubat'ta başlayan dönüşümlü açlık grevi devam ediyor.

Mardin Cezaevi'nde, 22 Şubat'ta siyasi tutsakların başlattığı açlık grevi devam ediyor. Tutsaklar Mardin cezaevini kontrol ediyor diyorlar. 31 tutsak Mardin'den Batman, Muş ve Elazığ cezaevlerine sürgün edildi.

Çanakkale Cezaevi'nde, 5 Mart'ta 20 tutsağın katılımıyla başlayan açlık grevi 31 Mart günü sona erdi. Tutsakların iki talep dışında tüm talepleri kabul edildi. Kabul edilen talepleri: siyasi temsilcilik hakkı, koşullararası misafirlik hakkı, günlük sayımın üçten ikiye inmesi, soyadı tutmayanların da görüş yapabilmeleri ve gelen ziyaretçilerle diğer tutsakların da görüşmesine izin verilmesi, avukat görüşünde sınırlamaların kaldırılması ve aramaların yapılmaması, aynı davadan tutsakların (kadın-erkek) görüşmesine izin verilmesi, yiyecek maddelerinin içeriye alınması, mutfağın kullanılması; mektuplara getirilen sınırlamaların kaldırılması ve mektupların askerler tarafından da okunmasına son verilmesi.

Bursa Özel Tip Cezaevi'nde, ise şunlar yasak; sportif faaliyetlerin, dışardan getirilen yiyecek alınması. Ayrıca siyasi temsilcilik kurumu da yasaklanmış. Avukat görüşüne sınırlama getirilmiş durumda. Bu uygulamaları protesto için DS tutsaklarının 22 Mart'ta başlattığı açlık grevi devam ederken, Kawa, Kuk, TKP/ML-TİKKO davası tutsakları da 5 Nisan'dan itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Aynı tarihte de PKK tutsakları da "kendi programları doğrultusunda" açlık grevine başladılar.

Gaziantep Özel Tip Cezaevi: TKP/ML-TİKKO tutsakları H. Hüseyin Karakuş, Hayri Yeşil, Abdullah Nergiz, M. Balı Öznen yasakçı genelge kalkan ve tüm hakları alınana dek sürdürmek amacıyla 18 Mart'tan itibaren başladıkları açlık grevini bitirdiler.

Buca Cezaevi: 23 Mart'ta açlık grevlerinin 43. gününde eylemlerine son veren tutsaklar idarece verilen hakların tam olarak uygulanmamasına karşı yeniden eylem hazırlığına başladılar. Buca'da havalandırma sürelerinin anlaşmada olduğu gibi tam gün değil yarım gün uygulandı, koşullararası kitap daktilo, giysi alışverişine de izin verilmediği, cezaevi yönetiminin keyfi tutumlarını sürdürdüğü bildiriliyor. PKK davası tutsakları, Mart'ta başladıkları açlık grevini dönüşümlü olarak sürdürüyor.

Amasya Kapalı Cezaevi'nde TKP/ML-TİKKO, TDKP, DY, DS'li tutsaklar cezaevlerinde yaşanan vahşeti protesto etmek ve gaspedilen haklarını geri almak için 25 Mart'ta başladıkları açlık grevini sürdürüyorlar.

Yozgat Cezaevi'nde, Nevşehir cezaevinden sürgün edilen 19 siyasi tutsağın 25 Şubat'ta başlattığı açlık grevi 31 Mart'ta sona erdi. Açlık grevi idarece verilen sözler üzerine bitirildi. Ama, özellikle tecrit uygulaması ve bazı talepler idare tarafından keyfi olarak halen sürdürülüyor. TKP/ML-TİKKO davasından Cemal Çakmak, Erhan Meydan, Hidir Uludağ, DS davasından Ahmet Saydam diğer tutsaklardan ayrı tutularak ve keyfi biçimde sürekli koşulları değiştirilerek tecrit edildiler. Yozgat Cezaevi'nde 14 maddelik isteklerinden özel tecrit ve siyasi temsilcilik hakkı dışında tüm talepler kabul edildi. Siyasi temsilcilik kurum, koğuş mülmesilliği adı altında uygulanıyor. Kabul edilen haklar: koğuş kapılarının ve yemekhane kapısının açılması, görüşe soyadı tutmayanların da girmesi. Ziyarete gelen kişinin bütün tutsaklarla görüşebilmesi ve görüş saatlerinin uzatılması. TV, teyp, daktilo gibi ihtiyaçların verilmesi, tüp vb. yemek yapılabilecek ihtiyaçların verilmesi, dışardan yiyecek alınması. Yozgat'ta anlaşma söz verilmesine karşın hala yazılı bir metine dönüşmedi. Tutsakları idareye güvenmediklerini, her an ilk uygulamaların tekrarlanabileceğini söylüyorlar.

Kayseri Cezaevi: Özel Tim uyuşturucu araması bahanesiyle, TKP/ML davası tutsaklarının kaldıkları koğuşa gece baskın yaptı. Aramada tutsaklar coplandı, eşyaları dağıtıldı. Saldırıda yaralanan Orhan Takak'a cezaevi doktoru beş günlük rapor verdi. İdare açlık grevine giden siyasi tutsaklara üç ay mektup cezası verirken, Rıza İpek, Yemeni Karabulut, Orhan Takak, Sami Demirel'e on gün ve Turgay isimli bir tutsağı ise onyedinci gün hücre cezası verdi. Devrim andı içtikleri için haklarında soruşturma da açıldı.

Urta Cezaevinde açlık grevi: Urta cezaevinin yeni savcısı Cengiz Çakıroğlu, tutsakların yasal haklarını gereksiz görüp kaldırdı. Görüş süresini kısaltıp, sportif faaliyetleri yasaklamış, görüş süresi dolmadan ailelerin dışarı çıkmalarını istemiştir. Tutsaklar uygulamayı protesto edip, slogan atmaya başlayınca jandarma, savcının emriyle tutsaklara saldırıp dövmeye başlamıştır. Bu arada ailelerde dövülerek dışarı çıkarılmışlardır.

Urta cezaevinde bulunan dokuz hükümlü cezaevindeki bu baskıları protesto etmek için süresiz açlık grevine başlamışlardır. Aynı cezaevinde bulunan Ramazan Şen 8 gün önce cezaevlerindeki baskıların protesto amacıyla açlık grevine başlamış ve grevi devam ettirmektedir.

İnsan Hakları Derneği ne yapmak istiyor?

Malatya cezaevinde insan hakları ihlal ediliyor. Tutsaklar hak gaspları karşısında canlarını ortaya koyarak direniyor. Tutsak aileleri haklı olarak, çocuklarına sahip çıkıyor. "Biz doğurduk size öldürmeyeceğiz" diyorlar. Cezaevindeki çocuklarına destek sağlamak için açlık grevi yapıyorlar. Bir taraftan da kamuoyu desteği sağlamak için Malatya'dan Ankara gelip yetkilileri duyarlı olmaya çağırıyorlar.

Tutsak ailelerinin tüm bu çabalarının karşısında Türkiye İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi ve Ankara Şubesi ne yapıyor?

Malatya'dan gelen tutsak

aileleri orada başladıkları açlık grevini İHD Ankara Şubesi'nde devam ettirmek istedikleri. Gece orada kalmak istedikleri. Bundan daha doğal bir istek olamazdı.

Oysa İHD yetkilileri ne Malatya cezaevindeki gelişmeleri takip ediyor, ne de tutsak ailelerinin Ankara'daki çabalarına katkıda bulunmak istiyor. Üstelik açlık grevindeki ailelere binalarını da kullanırmak istemiyorlar. Sözlü olarak bunu dile getirmekten çekinmiyorlar. Bugünlerde bu insanların yanında yer almıyorlar.

İHD neye yarar? İnsanın en zor anlarında, üstelik kendi örgütlenme temelini oluş-

turan sorunlarda yardımcı hatta yölgösterici olmayacaksa? Buları haklı olarak soruyoruz.

İHD yetkililerinin bu tavırlarını doğru bulmuyor; böylesi tavırların İHD gibi bir kuruluşu yakışmadığını kamuoyunun bilgisine sunmak istiyoruz.

Bu açıklama, destek açlık grevi sırasında Ankara büromuz tarafından yapılmıştır ve Avrupa'daki İnsan Hakları Örgütlerine verilerek üzere Fransa'da kurulan Demokratik Örgütler Platformuna ulaştırılmıştır.

**Partizan Dergisi
Yeni Demokrat Gençlik
Özgür Gelecek Gazetesi**

Istanbul'da işçiler miting alanlarındaydılar

İSTANBUL, Özgür Gelecek— 2 Nisan "Avrupa Eylem Günü" Türkiye'de Belediye İş ve diğer sendika şubelerinin katılımıyla yapıldı.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonunun, işsizlik, yeterli istihdam sahalılarının açılması ve ırkçılığa karşı "Eylem günü" ilan ettiği 2 Nisan günü Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde ve ülkemizde de Belediye İş'e bağlı kağıthane işçileri ve diğer şubelerin katılımıyla işçiler sokağa inerek mevcut düzene olan tepkilerini dile getirdiler.

2 Nisan 1993 günü yapılan miting yasal olmasına rağmen, polislin yoğun güvenlik önlemi alışı dikkat çekiciydi. Saat 14.00'de oluşturulan kortejle yürüyüş Çağlayan'dan Abide-i Hürriyet Meydanı Parkı'na doğru devam etti. Yürüyüş anında işçiler, "İşçi Memur Elele!", "Yaşasın İşçilerin Birlikte Mücadelesi!", "İşçiler Birleşin Sömürkiye Son Verin!" vb. sloganlar atarak Abide-i Hürriyet Parkına girdiler. Yürüyüşe katılan işçi sayısı 3000 civarındaydı. Bu kadar katılıma rağmen cansız geçişi de dikkat çekiciydi. Yapılan bu miting Kağıthane Belediyesi'nden atılan işçilerle dayanışma amacını da taşıyordu.

Yapılan konuşmalarda taşeronlaşma ve özelleştirmeye karşı işçilerin uyanık olması, özelleşme ve taşeronlaşmanın giderek işçi sınıfını sendikasıylaştırmayı ve yeni işten atılmalarıyla işsizler ordusunu

Avrupa eylem gününde belediye işçileri işten atılmaları, taşeronlaştırmayı, devlet terörünü, alacaklarının ödenmemesini protesto ettiler

büyüteceği; bugün çalışıyor olmanın yanında çalışıyor olacağımız anlamına gelmeyeceği önemle vurgulanarak, işçilerin daha aktif ve yığımsal eylemlere hazır olmaları ifade edildi.

Kağıthane Belediyesi'nden atılan 340 işçi adına konuşan Şükrü Kahraman, işkencelerin, infazların ve gözaltında kayıplarının yaşandığı bir ülkede yaşadığımızı, emeğini satan milyonlarca insanın yoksulluk ve sefalet içinde yaşarken, bir avuç sömürücü zorbaların emeğimizi sömürerek kendilerine bir cennet yarattıklarını ifade ederek ülkemi-

zin bugünkü yapısını gözler önüne serdi:

"Bugün yalnızca İstanbul'da 100 bine yakın işçi taşeronlaşmaya kaydırıldı. 93'te 1 milyon işçinin daha taşeron sistemine kaydırılmasıyla işçiler sendikasıylaştırılacak, işçiler işten atılacak ve ucuz emek kullanmanın koşulları hızla yaygınlaştırılacak..."

Gündemde yeni toplu sözleşmelerin olduğu önumümüzdeki bu süreçte, yeni kıyımlara ve masabaşı pazarlıklarındaki satılmalara karşı uyanıklığı bugünden elden bırakmıyarak çeşitli aktif eylemlilikler

ine girmelidir."

"Aşımızı, ekmeğimizi işimizi istiyoruz", "Bu düzeni durduracağız", bu kıyımlı durduracağız" gibi sloganların atıldığı miting, 9 Nisan'da Bağlarbaşı'nda yapılacak mitingte buluşma sözleri verilerek bitirildi. Miting dağıldıktan sonra iki işçi polis tarafından gözaltına alındı.

İŞÇİ ALACAKLARI VE İŞ GÜVENLİĞİ

9 Nisan'da Belediye işçileri bu kez de Bağlarbaşı Meydanı'nda "İşçi Alacakları ve İş Güvenliği" mitinginde buluştular. Yaklaşık 2 bin işçinin katıldığı mitingde Belediye-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi düzenledi. Türkiye çapında 180.000 işçinin, 1992 yılı toplu sözleşmesinden kaynaklı 1,5 trilyon lira tutarında fark alacakları var. Miting bu alacakların bir an önce ödenmesi ve belediyelerdeki işten çıkarmaları protesto amacıyla düzenlendi.

Öğle saatlerinde Bağlarbaşı İETT garajında toplanan işçiler "işçi kıymına son", "özelleştirmeye hayır" gibi pankratlarla Bağlarbaşı Meydanı'na dek yürüdüler. Mitingte bir konuşma yapan Belediye-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı Şaban Töre trilyonlara ulaşan işçi alacaklarını tahsis etmek için mücadele verdiklerini anlattı. 1 Mayıs üzerine sloganların da atıldığı miting yoğun polis önlemleri altında bitirildi.

Ülker Gıda Sanayi 826 işçinin işine son verdi

Haber Merkezi—Bayramda yıllık izine ayrılan 826 işçinin işine son veren Ülker işvereni işçilerin işten çıkarıldığını duyuran yazıyı evlerine posta ile gönderdi.

İşten çıkartılan 826 işçinin 550'sinin İstanbul'daki fabrikalardan, 276 işçinin ise Ankara'daki Anadolu Gıda Sanayi'den olduğu belirtildi.

Ülker çikolata ve bisküvü fabrikaları patronunun izinli işçileri mektupla işten çıkarma tavrı kadar gerekçeside çok ilginç: "şu anda önemli bir sıkıntı yok. Ancak birkaç yıl içinde gerek dışarıdan gerekse içerden bize rakip olabilecek birkaç teşebbüsün varlığı ilerde bizi sıkıntıya sokacağından şimdiden böyle bir uygulamayı yapmak zorundayız."

Eczacılar emekli sandığına tepki

Haber Merkezi—Emeklilere verdikleri ilaçların parasını Emekli Sandığı'ndan alamadıklarını söyleyen eczacılar son çare olarak emeklilere iki gün boyunca ilaç vermeyeceklerini belirttiler. Bu amaçla İstanbul Eczacılar Odası'na bağlı bir grup eczacı, Emekli Sandığı İstanbul Bölge Müdürlüğüne bir uyarı dilekçesi sundu. Dilekçede 31 Mart 1992'de Türk Eczacılar Birliği ile Maliye ve Gümrük Bakanlığının imzaladığı protokole Emekli Sandığı'nın uymadığı iddia edildi.

Eczacılar zor durumda kalsalar da olan yine emekliye ve sigortaya olmaktadır.

Bakanlıkların bakanlıklara, hastanelerin belediyelere, belediyelerin TEK'e, işverenlerin SSK'ya borç taktığı bir ortamda yani düzenin bir kurumunun diğer bir kurumuna oyun kurduğu, çirkefliliğin, dalaverenin ve yolsuzluğun batağına saplandığı bu düzenin sefasını çekmek egemenlere, cefasını çekmekte halkımıza düşüyor.

Memur sendikaları örgütleniyor

Memur Sendikaları Bursa'da da hızla örgütleniyorlar. Tarım-Sen ve Yapı Yol-Sen Sendikaları da Bursa'da örgütlenmelerini tamamladılar.

Yapı Yol-Sen'in açılışını Genel Merkez Genel Sekreteri Cengiz Faydalı açtı. Şube Başkanı Talat Güner "kamu çalışanlarının çağdaş yasalara yasak olduğunu" belirtti.

Tarım-Sen Bursa Şubesi Başkanı Burhanettin Öntaş'ta açılışa bir konuşma yaparak, sendikal haklarına kimsenin engel olamayacağını vurguladı.

İzmit'te kamu emekçilerine beraat

1992 yılı içerisinde maaşların düşük olmasını ve kamu emekçilerinin örgütlenmesi önündeki engelleri protesto etmek amacıyla, İzmit halkevi önünde gerçekleşen bordro yakma eylemini organize ettikleri gerekçesiyle haklarında dava açılan, İzmit Kamu Emekçileri Sendikası şubeler platformu yöneticileri beraat ettiler.

İzmit 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davada 32 avukat adına Baro Başkanı Ali Yazıcı savunma yaptı. "Burda aslında Demirel ile İnönü yargılanmalıydı" dedi.

Gaziosmanpaşa Belediyesinde açlık grevi

İSTANBUL, Özgür Gelecek—Gaziosmanpaşa Belediyesi önünde, Belediye-İş Sendikası 1. Nolu Şube Sekreteri Adem Usluosmanoğlu, İsmail Ayyıldız, Hüseyin Ateş, Rıza Ökten açlık grevine başladılar.

Belediye İş 1. nolu şube sekreteri Adem Usluosmanoğlu'yla yaptığımız görüşmede açlık grevi eylemlerine ilgili görüşlerini şöyle ifade etti.

"Belediye işvereni, belediye işçilerinin 3 yıla yaklaşan birikmiş sosyal sigorta pirimlerini ödemiyo. Zorunlu tasarruf konut fonlarını yatırmıyor. Vergi iadelerini vermiyor. Ta 1992 Martı'ndan Haziran ayına kadarki toplu sözleşme farklarını ödemiyo. Bununla birlikte 3 aylık Ocak, Şubat, Mart maaşları da verilmedi." Eylemimiz bu ekonomik taleplerden yola çıkarak, bu haksızlıkları durdurmak, belediye işçisinin durumunu kamuoyuna yansıtmak ve haklarımızı almak amaçlı, ekonomik bir içerik taşıyordu. Ancak gelinen aşamada bu eylemimizi ülkedeki işkencelerden, ev infazlarından ve gözaltı kayıplarından soyutlamakla olanaksız. 17 gün önce bir eylem yapmıştık, 161 arkadaşımız işten atıldı. Yeni işten atılmaları önlemek için, bugünkü eyleme ben ve işyeri temsilcisi arkadaşlar katılıyoruz. Akşam saat 00.3'te işlerini bitiren temizlik işçileri ile saat 00.5'te işleri biten Fen işçileri arkadaşlar da eylemimize toplu olarak destek veriyorlar."

Gaziosmanpaşa Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü'nde şoför olarak çalışan sara hastası Erol Göçmen üç aydır maaş alamadığı için, ilaç alamamış, ve tuvalette sara krizine yakalanan Göçmen, düşerken çarpma sonucu beyin kanaması geçiren hayatını kaybetmiştir. Maaşını alamayan Göçmen'in yaşamı 1 milyon liraya feda edildi. İşçiler düzenin insafsız ve vahşi yapısını yaşayarak öğreniyorlar.

Kağıthane İşçileri çeşitli eylemliliklerle direnişlerini sürdürüyorlar

Çözüm: Yeni Demokratik Yerel Yönetimler

İSTANBUL, Özgür Gelecek—Nisan ayından itibaren Kağıthane Belediyesi işçileri Belediye yönetimin eden afişleme çalışmaları yaptılar. İki işçi mitingine katıldılar. Şimdi hedefleri 13 Nisan'da 120 kişilik bir grupla Ankara'ya yürümek. Kağıthane Belediye'si işçi temsilcileri yapacakları eylemleri anlattılar: "Bizim eylemimiz diğer eylemlerden farklı olmak zorunda. Bugüne kadar Belediye işçilerinin yapmış olduğu eylemlerde burjuva basını ve medyası kamuoyunu belediye işçileri aleyhine yönlendirici propaganda yaptılar. Çok maaş alan, iş yapmayan, maaş almadığında da çalışmayıp yatan tembel gibi gösterdiler. Belediye işçilerinin haklı olan eylemlerini keyfi eylemler olarak gösterip halkla işçileri karşı karşıya getirdiler. Biz kendi gerçekliğimizi halka çok iyi anlatmak zorundayız. Belediyelerdeki ve özellikle Kağıthane Belediyesi'ndeki vurgunu, soygunu açığa çıkardık. Buradaki şebekeyi kitlelerin nezinde deşifre ettik. Bundan ötürü de "para yok maaşları ödeyemiyoruz" gerekçesiyle işten atıldık. Belediyelerde kim para yok diyorsa orada soygun, talan ve hırsızlık var demektir.

Belediye işçileri yeni bir mücadele hattı çizmeli. Biz kendi gerçekliğimizi ve Türkiye'deki belediyelerin gerçek durumunu ortaya koymak ve haklılığımızı kamuoyuna anlatmak zorundayız. Belediye işçileri yalnızca para verilmediğinde direnme anlayışını kafalardan yıkıp, aynı zamanda, zulme, işkenceye karşı da direnen ve kendi dışındaki gelişen eylemliliklere destek veren bir yapıya sahip olmalıdır.

Bugünkü belediyeler iflas etmiştir. Bunun tek yolu Yeni Demokrati-

Kağıthane işçileri, mitingler, açlık grevleri ve Ankara yürüyüşleriyle eylemlerini sürdürüyorlar.

Yeni Demokratik Yerel Yönetimlerdir. Burada yaklaşık 90 gündür eylem içerisindeyiz. Şimdi Ankara'ya yürüyüp, görüşmeler yapacağız. Ancak eylemimizin motor gücünü, burada açlık grevine başlayacak olan 220 arkadaş oluşturacak. Biz Ankara'ya vardığımızda arkadaşlarımız açlık grevinin 28'inci gününde olacak. Eylemimiz içinde şehit düşecek arkadaşlarımızın onurunu çiğnetmeyeceğiz." dedi.

Bugünkü belediyeler iflas etmiştir. Bunun tek yolu Yeni Demokrati-

Baytaş işçileri özelleştirmeye direnmiyor

İSTANBUL, Özgür Gelecek—Bayrampaşa Belediye Başkanı Necdet Özkan Baytaş Hipermarketi özelleştirdi. Gerekçe olarak, kendi kendini finanse etmediğini belirten Özkan'ın, İstanbul Toptan Kuru Gıdacılar Kooperatifi ile "kâr payı anlaşması" yaparak Baytaş, özelleştirmesi işçilerin tepkisine yol açtı. Özelleştirmeye ilişkin ilk tepki işyeri temsilcisi Mehmet İslı ve çalışanlarından Güngör Taşkın'ın kâfalarını kazıtmasıyla başladı.

Asgari ücretle çalışan ve belediye kadrosuna alınmak istenen işçiler,

özelleştirilmeyle başlanacak olan işçi kıymına engel olmak için, çeşitli eylemliliklere gireceklerini belirttiler. Belediye, işçiler arasındaki dayanışmayı bozmak için, "Aranızda teröristler var. Sizi kandırıyorlar" gibi propaganda yapıyor. İşçilere farklı ücret ödeyip, işçiler arasındaki birliği bozmaya çalışıyor. 32 işçinin İMTAS ve BAKTAS'a aktarılma çalışmaları işçiler arasındaki huzursuzluğu daha da artırıyor. Çünkü, gidecek ya da kalacak olan işçilerin hangi şartlar altında çalışacakları belli değil. Daha doğrusu işlerinde kalacak-

larının bir garantisi yok.

BAYTAŞ Hipermarket işçileri Bayrampaşa Belediye Başkanına verdikleri dilekçeye olumsuz yanıt alınmadan halinde; vezne kuyruğu, viziteye çıkma ve sa; kazınma vb. eylemlere başlayacaklarını açıkladılar. İşçiler "biz fazla ücret talep etmiyoruz". "iş güvencesi istiyoruz, belediye kadrosu istiyoruz." dediler. İstanbul belediyelerinde artık yaygın olarak uygulanmaya başlanan taşeronlaştırma ve özelleştirme girişimleri, işçilerin yoğun tepkilerine yol açıyor.

Başbakanlık Basımevi grevi sürüyor

ANKARA, Özgür Gelecek— Başbakanlık Basımevi işçilerinin grevi bir aydan fazladır devam ediyor. Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın örgütlediği grevde bugüne kadar yeni bir toplu iş sözleşmesinin imzalanması yönünde önemli bir gelişme olmadı.

Neden Grev?

Başbakanlık Basımevi işçilerini grev silahını kullanmaya götüren neden, alınan ücretlerin oldukça düşük olması. Basın-İş Sendikası yetkililerinin belirttiğine göre bir işçi, brüt 2.300.000 lira maaş alıyor. Toplam eline geçen miktar ise 1.200.000 lira, oysa yetkililer, emsal işkollarında ücretlerin ortalama beş milyon civarında (brüt olarak) olduğunu da sözlerine ekliyorlar. İşçilerin toplu iş sözleşmesi için belirttikleri ücret de beş milyon. Ayrıca ilk ay için % 30, sonraki dönem için ise % 25 ücret artışı istiyorlar.

Oldukça düşük ücret ile çalışan işçiler için grev hakkını kullanmak tek çıkar yol iken, bir de grev boyunca işverenin grev kırıcılığı ile mücadele etmek zorunda kalıyorlar.

Grev kırıcı başbakan

Bugüne kadar işçilere oldukça çok vaatte bulunan hükümet, hemen yanıbaşındaki ve doğrudan işvereni olduğu işçilerin haklarını elde etmelerinin önünde her türlü engeli çıkartmaktan çekinmiyor. Bilindiği üzere Başbakanlık Ba-

Bu işyerinde bizzat başbakan grev kırıcı

sımevi Resmi Gazete dahil, devletin önemli yayınlarını yayımlıyor. Bu yayınlarda Resmi Gazete ayrı bir yere ve öneme sahip. Çünkü hükümetin bazı yasaları ve kararnameleleri resmileştirmesi ve ardından uygulaması bunların Resmi Gazete'de yayınlanmasına bağlı. Grev anında bu gazetenin yayınlanması grevin oldukça etkili olmasını sağlayacaktı.

Hükümetin Resmi Gazete'nin yayımını 22 Şubat 1993 tarihli 1514 sayılı yasanın oluru ile özel bir şirkete vermesi işçi haklarını ne kadar savunduğunun göstergesi sayılmalı!

Diğer yandan hükümetin bu grev kırıcılığına ortak olan Semih Ofset adlı özel şirketin ilginç özellikleri var. Semih Ofsetin sahibi Hüdaverdi Çakır, eski bir basın işçisi. 1974-75 yıllarında Basın-İş sendikasında Genel Eğitim Sekreterliği görevini üstlenmiş. Bugün ise eski iş arkadaşlarının haklarını elde etmelerinin önünde engeller çıkarmaya çalışıyor. Çevresinde DYP'e yakınlığıyla tanınan Çakır'ın Resmi Gazete ihalesinde yolsuzluk yaptığı yolunda iddialar var.

Bugüne kadar geçen süre içinde Başbakanlık müsteşar yardımcısı Ali Nail Tuncel ile olan görüşme-

nin dışında işverenin önemli bir görüşme olmazken Basın-İş sendikası bu süre içinde işverene bir de dava açtı. Ali Nail Tuncel ile yapılan görüşmede hükümetin ücret artırımındaki sınırının bir milyon olduğu öğrenildi. Teklif edilen bu ücret artışı işçiler kesinlikle kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

İşveren, grevin etkisini kırabilmek için yasal olmayan yollara başvuruyor.

Resmi Gazete'nin yayını, dağıtımını, abone işleri ihale gereği Semih Ofset'e verilmiş iken bugüne kadar yine bu işleri kadrosu 1475 sayılı yasaya göre grevdeki işçilerle aynı olan ve Başbakanlığın grev dışı saydığı memurlara yaptırılıyor. Bu nedenle sendika işvereni 19 Mart 1993'de mahkemeye vererek bu usulsüzlüğün düzeltilmesini sağlamak istiyor.

Grevdeki işçilerle dayanışma

Grev sürerken grevci işçilerle, değişik işkollarında çalışan işçiler arasında yardımlaşma ve dayanışmanın güzel örnekleri sergileniyor. Bugüne kadar grevdekilere Yenimahalle Belediyesi işçileri, Kent-Koop işçileri gıda ve para yardımı yaparken, Çankaya Belediyesinde de grevdeki basın emekçilerine yardım için para topluyor. Sendika yöneticilerinin belirttiklerine göre, Türk-İş içinde de grevdeki işçilerle dayanışma için kampanyalar açılacağı bekleniyor.

Konya Büyükşehir Belediyesi işçileri "Adil düzenci" sendikâ ve belediye arasında kaldılar

KONYA, Özgür Gelecek— Türkiye'nin hemen tüm belediyelerinde yaşanan yerel idare (belediye) ile emekçiler arasındaki çelişki ve çatışmaları emekçilerin emekçi olmalarından kaynaklanan yaşadıkları topraklar üzerinde kendi değerlerinin ne olduğuna ilişkin mücadeleleri sonucu billurlaşan bilinçleri ve eylemlilikleri belirliyor.

Geçtiğimiz günlerde Konya'da hemen diğer tüm Büyükşehir Belediyelerinde olduğu gibi emekçiler, Toplu İş Sözleşmesi (TİS) den doğan kişi başına (sendika bunu biraz daha düşük göstermeye çalışsa da, görüştiğimiz işçilerin söylemiyle) altı-yedi milyon (bütün işçilere verilmeyen bu durumda yirmi bir milyar civarında bir para oluyor.) alacakları nedeniyle şehrin üç büyük caddesinden Belediyeye doğru yürüyüşe geçtiler.

Bölgede dinsel motifin güçlü olması nedeniyle sınıf olmanın kazandırdığı haklara yönelmek, sahip çıkmaktan çok "hak" ile "lütuf" arasındaki doku hak lehine çözülebilmemiş değil. Bu dokuyu koruyan, hatta güçlendiren Hak-İş'e bağlı Temizlik-İş sendikasıdır. Bunun yanında devrimci faaliyetin geri olması nedeniyle, yeni yıldan beri üçüncü eylemliliklerini de en alt seviyede sürdürdükleri işçiler.

Kentin üç büyük caddesinden Belediye'nin önüne doğru yürüyüşe geçen emekçiler, kendi güçlerinin bilincinden uzak tedirginlik içindeydiler. Bunda polis teşkilatının bütün kuvvetlerinin işçileri ablukaya almış olmalarının da önemli bir etkisi vardı.

İşçilerin bir kısmı, ancak çok az sayıda devrimcinin kendilerini yol boyunca alkışlayarak desteklemeleri sonucu ve diğer alanlardan Belediye'nin önüne akan emekçileri gördüklerinde canlanır gibi oldular.

Bu arada sendikacılar yürüyüş boyunca eylemi (Ki, onlar buna

'eylem' denmesini de istemiyor, 'protesto' diyorlardı.) pasifize etmek için ellerinden geleni yaptılar. Attırdıkları sloganlar vardı sadece ve bu sloganlar da ne yürüyüşün kendi amacını ne ilerki hedefini açıklıyordu. Örneğin "Konya ovası açığı yuvası" sloganı Konya'nın işçi yuvası olduğunu kabul etsek bile, yapılan eylem ve somut istemler açısından hiçbir anlam taşıyordu. "Toplusözleşme hakkımız söke söke alırsız" sadece anlamsız olmakla kalmıyor, kendisini de yadsınan bir içerik taşıyordu. "Toplusözleşme yetkiniz, hakkınız yok mu?" sorumuza, sendika, "Var" yanıtı verdi fakat var olan hak için niçin slogan attırdıklarını açıklayamadılar.

İşçiler Belediye'nin önüne yaklaştıklarında birbirinden aldıkları güçle biraz canlanır gibi oldular, ve alkışlarla, "Başkan istifa" sloganlarıyla nisbeten de olsa, çizilen eylem çeperini zorladılar.

Bu arada polis, yol boyunca alkışlarla emekçileri destekleyen devrimcileri güç kullanarak kovaldı. Belediye Başkanı ile sendikanın ideolojik dostluğuna eylem diye emekçileri de katmak için kurnaz bir yol izlenmiş, iftar yemeği olarak soğan ekmekek yemeyi bir protesto biçimine sokmuştu.

Emekçiler için üzerinde önceliklerle durulması gereken nokta, İstanbul'un birçok belediyesinde olduğu gibi Konya'da da Belediye başkanının Refah Partisi'nden olmasıdır ve Refah Partisi'nin "Adil Düzen"inin diğer düzen partilerinin düzenlerinden öзде bir farklılık arz etmemesidir. Konya özgünlüde yönelinecek ilk hedef ise, sendika ile belediye arasındaki olan siyasi ve ideolojik dostluğun emekçilere ne kazandırıp ne kaybettirdiğidir. Unutmamak gerekir ki, patronlarla/yönetenlerle, emekçilerin/yönetilenlerin çıkarları aynı terazinin kefesinde bulunamaz.

Mersin'de köylüler sokakta

MERSİN, Özgür Gelecek— 7 Nisan'da, yabancı ülkelerden yapılan yaş sebze ve meyve ithalinin arz-talep dengesini bozduğunu belirten 200 kadar köylü "Suçumuz üretmek, cezamız açlık" diyerek öfkelerini dile getirdiler. Sembolik bir köylü maketini, bir kamyonetin üzerine kurdukları darağacına asan üreticiler, şehir merkezinde bu maketi gezdirerek "Benim çiftçim, benim köylüm" diyen babanın nerede olduğunu sordular ve "Bu baba üvey baba çıktı" dediler.

Şehir merkezinde "Hakkımızı isteriz", "ithal sebze meyve istemiyoruz" şeklinde slogan atan üreticiler DYP il ve ilçe teşkilatlarında kimseyle görüşemediler. Bunun üzerine ellerindeki siyah çelengi burada bırakarak Ziraat Odasına yürüdüler. Burada oda başkanı Salim Ongun'la da görüşemediler ve "Üretici Katili Ongun" sloganlarını attılar. Buradan da SHP'ye gidildi ve sonuç aynı. Kimseyle görüşemeyen köylüler buraya da siyah çelenk bıraktılar. Çok yoğun bir polis gözetimi altında şehir turu atan

köylüler şöyle konuştular: "Ürettiklerimiz, aracılarca yok pahasına kapatılmak istenmektedir. Bizler bugün 2000 liraya düşen ürünü müzle, bir gömleğin 300.000, bir ayakkabının 500.000'e satıldığı, okullara, devlet hastanelerine bile cebinize 5-10 milyon koymadan gidilemediği bir memlekette yaşıyoruz. Bizlerin bu fiyatlarla yaşayamayacağını söyleyecek kimse yok mu? Soruyoruz ve bunu arıyoruz. Seçtiklerimizi, seçicisiyle solcusuyla seçtiklerimizi arıyoruz. Bizler seçicisiyle solcusuyla birlikte hareket ediyor ve seçici-solcu seçilenlerin şunu bilmesini istiyoruz: "Ellerimiz yakanızdadır."

9 Nisan'da binlerce üretici Silifke-Mersin karayolunu üç saat boyunca trafiğe kapattılar. Domatesleri sokaklara saçtılar. Üreticiler İran ve Ürdün'den gelen ithal domates tırlarını gerekirse ateşe vereceklerini söylediler. Köylüler, "hükümet bir yandan girdireler zam yaparken, ithal domates gümrüğünü de düşürüyor, baba biz ölmüş müyüz" dediler.

Tüm Haber-Sen Başkanlar Kurulu Diyarbakır'daydı

Tüm Haber-Sen sendikası 3-4 Nisan 1993 tarihleri arasında Diyarbakır'da 4. Başkanlar Kurulu toplantısını gerçekleştirdi. Bu toplantının ardından basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında Tüm Haber-Sen'in örgütlenme hakkını devletin keyfi uygulamalarla engellemeye çalıştığı, sadece Diyarbakır şubelerinden; ikisi eski yönetim kurulu üyeleri olmak üzere altı üyelerinin sürgün edilip, iki üyelerinin gözetim altına alındığı; Yine Denizli'de 3. Konya'da 1 şube yönetim kurulu üyelerinin sürgüne uğradığı belirtildi.

Tüm Haber-Sen yönetim kurulu, bir an önce özgür ve demokratik bir ülkenin yaratılması için: Çalışanların Grevli-Toplusözleşmeli

Sendikal Hak ve Özgürlüklerinin anayasal güvence altına alınması, kamu sendikalarıyla toplusözleşme yapılması, 1 Mayıs'ın yasallaştırılması, yargısız infaz ve faili meçhul cinayetlere son verilmesi ve failerinin yargı önüne çıkarılması, Kürt halkı üzerindeki toplu katliamların ve bölgenin insansızlaştırılması uygulamalarından vazgeçilmesi, Kürt halkının kendi kimliği ile yaşamını sürdürebilmesi ve her türlü kendini ifade hakkının anayasal güvence altına alınması, kontr-gerillanın dağıtılması, koruculuk sisteminin kaldırılması ve olağanüstü hale son verilmesi, kirli savaşta son verilip ateşkes çağrılarının dikkate alınması ve halkların kardeşliği temelinde siyasi çözümlere gidilmesini istedi.

Malatya Valiliği Alman eğitimcileri okullara sokmadı

MALATYA, Özgür Gelecek— Eğitim-Der'in konduğu Malatya Valiliği'ne gelen, GEW'in (Eğitim Bilim Sendikası) okulları ziyaret talebi valiliğin gülmünç bir kararıyla reddedildi.

GEW (Eğitim Bilim Sendikası) Almanya Köln şubesi yönetim kurulu üyelerinden 6 kişilik bir heyet Eğitim-Der'in konduğu Malatya'ya geldi. Bu arada konuklar bazı okulları ziyaret etme amacıyla valiliğe izin için başvuruda bulundular.

Ancak valilik ilginç bir gerekçeyle "Eğitim ve Öğretimi olumsuz yönde etkileyeceği" bahanesiyle GEW'in başvurusunu reddetti.

Eğitim-Der ve Eğitim-Sen Malatya şubeleri valiliğin tavrıyla ilgili olarak yaptıkları basın açıklamasında: "Bu gerekçe mantık dışıdır, aynı zamanda valiliğin keyfi tutumuna bir örnektir. Kendileri de eğitimci olan Alman meslektaşlarımızın okullara yapacağı 1 saatlik ziyaret nasıl olur da eğitimi olumsuz yönde etkiler? Bunu anlamış değiliz? diyerek "bu keyfi tutumu şiddetle kınadıklarını" belirttiler.

Tarım-Sen İstanbul Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu

4 Nisan 1993 pazar günü Tarım İşkolu Kamu Çalışanları Sendikası (Tarım-Sen) İstanbul Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı.

Divan üyelerinin yerini almasından sonra; söz alan İstanbul Şube Başkanı Talip Aydın, genel olarak sendikaların yapısına ve özellikle de Tarım-Sen'in yapısına ve çalışma tarzına ilişkin sendikal anlayışını anlattı. Aydın, Tarım-Sen'in uzlaşmacı sendikalardan farklı olarak, düzenle uzlaşmayan kararlı ve mücadeleci bir politika izleyeceğini vurguladı. Diğer konuşmacılar da, Tarım-Sen sendikasının diğer sendikaların geliştirdikleri eylemliliklere sessiz kalmayacağı ve bu tür eylemlilikleri kendi eylemlilikleri gibi görmek en aktif desteği vereceklerini, diğer sarı sendikalar gibi düzenle uzlaşmayan, devrimci bir sendika olduklarını, örgütlenme ve çalışma tarzlarını bir perspektif içinde gerçekleştireceklerini ifade ederek, mevcut düzen ve bugünkü koalisyen hükümetinin politikaları ve kamu çalışanlarının örgütlenmesi önünde engelleyici anlayışları eleştirdiler.

Faaliyet ve mali bütçe'nin okunmasından sonra oylamaya geçildi. Şube başkanı Talip Aydın'ın vermiş olduğu liste oylanarak kabul edilmesinden sonra Tarım-Sen olağanüstü Genel Kurulu sonuçlandı.

Sivil faşist gruplar yine saldırdı

ANKARA, Özgür Gelecek— Yaklaşık 100 kişilik sivil faşist grup Gazi Üniversitesi Beden Eğitimi bölümünden gelecek, aynı okulun Teknik Eğitim bölümünün kantininde İstiklal Marşı okudular daha sonra and içerek kantinde bulunan devrimci-demokrat 7 öğrenciyi saldırdılar.

Saldırıda 4 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralananlardan 3'ü hastaneye kaldırılırken polis olay yerine ancak yarım saat sonra geldi. Olaydan sonra öğrenciler İnsan Hakları Demegi Ankara Şubesi'ne gederek olayı kınayan bir basın açıklaması yaptılar.

Devrimciler arasındaki sorunları şiddet çözemez

MALATYA, Özgür Gelecek/ Devrimci-Sol içerisinde son günlerde ortaya çıkan sorun, uygulanın yöntem nedeniyle, tüm dost devrimci ve özellikle komünistleri de ilgilendiren bir sorun haline dönmüştür.

Kamuoyunda "Darbeciler" diye anılan grup büromuza gelerek basın açıklaması yapmak için izin istediler. Biz devrimci gördüğümüz herkese ihtiyaç duyulduğunda yardım elinin uzatılması gerektiği bilinciyle hareket edip ilkelimizi de ortaya koyarak kabul ettik.

Daha sonra Mücadele gazetesi çevresinden bazı arkadaşlar gelip bize "bunların basın açıklaması yapmalarına izin vermeyin" diyerek, neden olarak da, bunların "darbeci" ve karşı devrimci olduklarını koyuyorlardı. Bunu bize kanıtlamak için bazı gerekçeler ortaya sürdüler. Ve eğer onların büromuzda "basın açıklaması yapmalarına izin vermemiz halinde aynı suçta ortak olacağımızı" belirterek biraz da tehditvari bir ağızla bizi "uyardı"lar.

Biz ise onlara ilk önce üsluplarını değiştirmeleri gerektiğini ve "si-

zin karşı-devrimci gördüğünüz biz de karşı devrimci görmek zorunda değiliz; biz bunları devrimci görüyoruz ve devrimcilerinde birbirine dost elini uzatması kadar doğal bir şey yoktur." dedik.

Ayrıca büromuzda bir tatsızlık çıkmasını istemediğimizi ve çıkması durumunda gerekli tavrı gös-

tereceğimizi belirterek dostça uyarımızı yaptık. Ancak, 3 Nisan 1993 günü büromuzda basın açıklaması yapıldığı sırada 15-20 kadar Mücadele, Özgür-Der ve Tavir çevresinden bir grup, büromuza hiç de devrimci olmayan bir tavırla girip, bağıracak basın toplantısını dağıtmak istediler. Biz yine devrimci sorum-

luluğumuzdan taviz vermeyerek dostça uyarıp dışarı çıkmalarını söyledik ve büromuzda bulunan hiç kimseye saldırı yapmalarını, aksi taktirde dergimize yönelik bir saldırı olarak değerlendireceğimizi söyledik. Arkadaşlar, uyarılarımızı sonucu büro dışına çıktılar ancak, büro önünde bekleyip bağırma devam ettiler.

Bu arkadaşların anlayamadığı bu durumu çevrede bulunan esnaflardan biri gelerek "Hepiniz aynı şeyi savunuyorsunuz ayıptır yapmayın" diyerek açıklıyordu. Ancak, bu arkadaşlar bunu anlayacak mantığa sahip değillerdi. Bir süre daha bekledikten sonra çekip gittiler. Aynı çevreden insanlar Elazığ'da da okurlarımıza "partizancılar bizi polise ihbar etti" gibi yalan haberler yaydılar. Bu arkadaşlardan çirkin saldırı ve yalanların özleştirilmesini istiyoruz.

Öte yandan Malatya büromuzda gerçekleşen çirkin olaylara yakından tanık olan Malatya'daki sosyalist basın çalışanları bir basın açıklamasıyla protesto ettiler.

BASIN AÇIKLAMASI

Bir grup devrimcinin Özgür Gelecek bürosunda, son günlerde Malatya'da meydana gelen olaylar üzerine yapmış oldukları basın açıklaması esnasında Mücadele Gazetesi, Tavir Dergisi, Özgür-Der çevresi tarafından saldırgan bir tutumla büro basılmaya kalkıldı. Söz konusu gruba basın açıklaması olanağının sunulmasının ve bu açıklamayı izlemek üzere sosyalist basının gelmesinin "suça ortak" olarak gördüklerini söyleyen grup, aldığımız tavrı ve uyarılarımızla büro dışına çıkarıldı. Bir süre büro kapısında bekleyen grup, sonra işhanı kapısına gidip basın açıklaması yapan grubu beklemeye başladı. Açıklamayı hazırladı-

ğımız sırada bu durum devam ediyordu. Biz Sosyalist basın olarak:

1. Büroyu basma girişimini,
2. Basın açıklamasının izlenmesinin suç olarak nitelenip tehdit edilmesini,
3. Sosyalist basının çalışmasına müdahale edilmesini (daha öncede bazı dergilerden diğer grubun dağıttığı basın açıklamaları toplanmıştı).
4. Devrimciler arası sorunları zorla çözmeye yönelmeyi doğru bulmuyor, bu tutumu kınıyoruz. Deng Dergisi: Şinasi Ölmez Emegün Bayrağı: Derviş Mola Newroz Dergisi: Ali Yıldız Gerçek Dergisi: Songül Kaya Özgür Gelecek: Kenan Taşkın Özgür Gazetesi: A. İlhan Atılga

Ateşkesin ardından devlet Dersim'e yüklendi

Haber Merkezi— 20 Ocak 1993 günü Dersim-Pülümür'de devlet güçleriyle TKP/ML-TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada önce Zeki Peker, daha sonra ise Barbara Anna Kistler'in katledildiğini duyurmuştu. Aynı çatışmada Ali Demirdağ (TKP/ML üyesi), Erhan Şenyurt (TIKKO üyesi) ismini belirlemediğimiz iki devrimcinin daha katledildiğini öğrendik, havadan uçakların bombalamaları, karadan ağır otomatik silahlarla düzenlenen operasyonlarda devlet kayıpları hakkında bilgi vermemişti.

Bunun yanında 30 Mart 1993 günü devlet güçlerinin bir süredir sürdürdüğü operasyonlar sonucunda 5 TKP/ML-TIKKO gerillasının daha katledildiği, gazetemize gelen haberler arasında. Katledilenlerin isimlerini öğrenememekle birlikte, Ovacık-Pülümür ilçeleri arasındaki yoğun operasyonlarda, dağların savası uçaklarıyla bombalandığı, bölgenin TC askerleri tarafından kuşatma altına alındığı bildirildi.

Yine 30-31 Mart tarihleri arasında Erzincan'da meydana gelen çatışmalarda ise 3 TKP/ML-TIKKO gerillasının katledildiği, bölgede devlet güçlerinin operasyonlarının sürdüğü bildirildi.

Katliamları protesto için Dersim esnafı kepenk kapattı.

20 Ocak 1993 günü, Dersim - Pülümür'de Barbara Anna Kistler'le birlikte çatışmada ölen TKP/ML üyesi Ali Demirdağ 1980'den beri komünist saflardaydı. Arkadaşları, 1989 yılında Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 5. sınıf öğrencisiyken Ali Demirdağ'ın okulunu terk ederek kırsal alana gerilla faaliyetine katılmak için gittiğini belirttiler.

Kızıltoprak'ta üç Dev-Sol savaşçısı katledildi

Bağdat Caddesi Kızıltoprak kesiminde 1 Nisan 1993 günü, 30 Mart-17 Nisan arası Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası kapsamında bir polis timini cezalandırmaya giden Dev-Sol SDB üyesi Hakkı Karahan, Ferda Civelek ve Veysel Beysüren adlı devrimciler şehit düştü. Çatışmada 2 polis öldürüldü, 6 polis de yaralandı.

B Dev-Sol savaşçısının katledilmesinin ardından Burjuva basın, her zaman olduğu gibi kraldan daha çok kralcı kesilere polis devrimcileri katilmesini meşrulaştırmak maksadıyla, polis-mit kaynaklı planlar, dümece yalanlar sıraladılar. "Teröristler öldürülmeselermi ölen polislerin cenaze töreninde patlayıcı yüklü kamyonu kitenin üzerine sürülerek patlatılacaklardı" gibisinden sözde planlar kurdular. Devletin sözcüleri ise devrimcileri amaçsız, hedefsiz, kan döken, hal-

kın canına, malına, namusuna' göz diken ve kargaşa yaratmaya çalışan insanlar olarak gösterip, devrimcilere karşı yoğun bir tecrit kampanyasına giriştiler.

Diğer yandan polis, katledilen devrimcilerin cenazelerini sahipsiz bırakmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştı. Cenazeleri toplanma sahasına polis onlarca kamyona gözetim altında alıyordu. Ama yine de devrimciler ne pahasına olursa olsun cenazelerine sahip çıkıyorlar. Öldürülen savaşçı Veysel Beysüren'in cenaze töreninde bu duyarlılığı gösteren devrimciler, son yolculuğuna "Devrimci-Sol gerillaları ölümsüzdür", "Yaşasın mücadelemiz" sloganlarıyla uğurladılar. Ferda Civelek'in cenazesi ailesi tarafından Küçük Halkalı mezarlığına gömülürken, Hakkı Karahan'ın doğum yeri olan Malatya'ya götürüldü.

Türküler bölücü bulundu

Berhem yayınevi tarafından çıkarılan Berhem Dergisi'nin 4. sayısı ile aynı yayınevi tarafından çıkarılan "Dersim Türküleri" adlı kitap hakkında "Bölücülük" propagandası yaptığı gerekçesiyle Ankara DGM'de dava açıldı. Açılan dava gerekçesinde S. Ferhan isimli şahsın yazdığı "Kürt Ulusal Birliği Sorunları" başlıklı yazıda T.C

devletinin ülkesi ve milliyetiyle bölünmez bütünlüğü alehinde bölücülük propagandası yapıldığı iddiası ile yazıtı dergisinde çıkarılan Aslı Yalçinoğlu'nun yargılanması ve Yüzer milyon ceza yatırılması, dergisinin ise toplatılması istendi. Yayınevi devrimci kamu-oyunu duyarlı olmaya çağırıldı.

Eğit-Sen'li öğretmene muhbirlik teklifi

ANKARA-Özgür Gelecek/ Lütfü Gölpınar Mamak'ta bir okulda ilkökul öğretmenliği yapıyor. Aynı zamanda Eğitim-Sen üyesi. Eğitim-Sen ise kamu çalışanları platformunda yasal ve meşru mücadele yürüten bir sendika. Dolayısıyla, Lütfü Gölpınar'ın sendikal faaliyetleri de söz konusu yasal ve meşru alanın dışına çıkmıyor.

Ne ki Ankara polisi böyle düşünmüyor. Eğitim-Sen, gizli örgütlerin bir araya gelerek oluşturduğu bir sendika özelliği taşıyor onlara göre. Polansiyel terör suçluları merkezi. Ve kendilerini buranın etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Bunun için sendika içinde başarılı çalışmalar yapan, arkadaşları tarafından sevilen biri gerekmektedir. Görevi ise muhbirlik olacaktır. Dü-

şünürler ve buldukları isim ilkökul öğretmeni Lütfü Gölpınar'dır.

Hiç zaman kaybetmeden Gölpınar'ın okuluna gelen polisler, Müdürün odasında öğretmene ile görüşürler. Öğretmene polis kimliklerini göstererek arzu ve dileklerini anlatırlar. Gölpınar bu anı şöyle anlatıyor: "Müdürün odasına çağırıldım. Müdürün yanında iki insan daha vardı. Bana ters tutulmuş bir biçimde kimliklerini gösterdiler. Sadece yıldızdan polis olduklarını anladım. Bana Eğitim-Sen içinde gizli örgütlerle ilişkisi olan grupların olduğunu söylediler. Ayrıca bunları biliyorlarmış. Benden bu grupları daha da iyi tanımak ve Eğitim-Sen içindeki genel faaliyetlerini öğrenmek için ajanlık yapmamı istediler. Ardından, bana tekliflerinin kabul

edilmemesi durumunda, kabul etmemenin çeşitli yollarının bulunduğunu, 'biz konuşarak halletmek istiyoruz ve bu nedenle daha medeni davranıyoruz!' dediler."

Polisin istek ve tehditlerine boyun eğmeyen Gölpınar, evine gelen tehdit telefonlarındaki artışın ardından, can güvenliğinin sağlanması için savcılığa başvurur. Savcı kendisine "somut bir durum yok, isim yok, zaten benim de can güvenliğim yok!" der. Savcılığın bu kayıtsız durumu karşısında valiliğe bir dilekçe ile başvurarak bu kez Vali'den can güvenliğinin sağlanmasını isteyecektir. Buradan aldığı yanıt daha ilginçtir. Öğretmen Lütfü Gölpınar emniyetten çağrılmaktadır. Burada kendisine muhbirlik teklif eden polisleri tanıması iste-

necektir. Sonuç elbette açık. Orada bu teklifi yapanları tanıması mümkün olmayacaktır. Oysa can güvenliği hala yoktur. Bu konuda Eğitim-Sen tarafından yapılan açıklamada bu tür uygulamaların yeni olmadığı, daha öncede Eğitim-Sen üyesi Ahmet Tabur isimli öğretmene saatlerce süren buz üstünde bekletme işkencesi yoluyla muhbirlik teklifi yapıldığına dikkat çekildi:

"Bizler onurlu yaşamamızın bir parçası olan sendikal haklarımızın kazanılması yolundaki çabalarımızı, sendikalar kapatılsa da, üyelerimize tek tek muhbirlik teklif edilse de, buz üstünde saatlerce bekletilse de, 'ailen, sendikan, biz' seçeneği sunulsa da, bizim seçeneğimiz; insanca, onurluca yaşamı sürdürmekten yana olacaktır."

Hedef gazetesine ceza yağıyor

Haber Merkezi— Aylık yayınlanan HEDEF gazetesinden yapılan basın açıklamasında her sayılarının toplatıldığı, toplatılmayan sayılarına ise günler sonra soruşturma açıldığı belirtildi.

Hedef gazetesinin ocak sayısı hakkında iki, şubat sayısı hakkında iki ve son olarak mart sayısı hakkında bir soruşturma, daha sonraki günlerde açılmıştı. Bunlardan ilk dördü davaya dönüştürüldü ve HEDEF yazışmaları müdürü Aslı Güneş ve imtiyaz sahibi Emel Atıcı sözkonusu davalardan yargılanmaya başladı. HEDEF'in şubat sayısında yayınlanan KUM (Kürdistan Ulusal Meclisi) üyesi Selim Çürükkaya ile yapılan röportaj hakkında dava açılırken, HEDEF yazışmaları müdürü (eski) Elnur Kaya sonuçlanan davasından 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. Gazetenin imtiyaz sahibi Emel Atıcı'ya ise 80 milyon lira ağır para cezası verildi.

Malatya'da Mücadele Gazetesine yönelik baskılar

MALATYA, Özgür Gelecek/ Nisan ayı içerisinde Mücadele gazetesi Malatya bürosuna yönelik baskılar gittikçe yoğunlaştı: Mücadele gazetesi Malatya'da satan 3 kişi gözaltına alındı ve ertesi gün tutuklandı. Mücadele Gazetesi'nin özel sayısını dağıtan beş kişi gözaltına alındı, üçü tutuklandı. Gazetenin muhabiri Erdal Öztürk'ün Nisan'da dışarda gözaltına alınıp tutuklanmasının ardından 30-40 polis gazetesin bürosunu basarak temsilci ve okurları gözaltına aldı. Büro polis tarafından talan edildi, pano, fotoğraf makinası, teyp, 30'a yakın teyp kaseti, devrim şehitlerinin resimleri ve 10'a yakın kitap ve deftere elkondu. Diğer muhabir Murat Ustan'da dışarda gözaltına alındı.

Gazete yaptığı açıklamada gözaltına alınan okur ve çalışanlarının hayatlarından endişe edildiğini duyurdu. Basını ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldı.

Newroz Dergisi'ne ceza

Haber Merkezi— Newroz Dergisi sahibi ve yazı işleri müdürleri 2 ayrı davada toplam 223 milyon para ve 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. Derginin 2. sayısında yer alan yazılar nedeniyle sahibi Hüseyin Alataş'a 83 milyon 333 bin lira para, yazı işleri müdürü Celal Albayrak'a 41 milyon 666 bin lira para ve 5 ay hapis cezası verildi. Derginin 6. sayısında yer alan yazılar nedeniyle sahibi Hüseyin Alataş'a 83 milyon 333 bin lira para dönemin yazı işleri müdürü Fatma Karabacak'a 41 milyon 666 bin lira para ve 5 ay hapis cezası verildi.

Emek dergisine baskın

29 Mart'ta emek dergisinin merkez bürosuna karakol kuran polis derginin sahibi Ege Yılmaz, yazarı Osman Köker, Gençlik ve Gelecek dergisi sahibi Ata Yazıcıoğlu ve 14 kişiyi gözaltına aldı. Yapılan açıklamada "bu olayların ülkemizde demokrasinin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır" denildi.

Adana'da Sendikalar Elazığ'daki katliamı kınadı

ADANA, Özgür Gelecek/Tüm Bel-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Eğitim-Sen, Sağlık-Sen, Eğitim-İş, Maden-Sen ve Tüm Ray-Sen İHD Elazığ şube başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın devletin karanlık güçleri tarafından alçakça katledildiği şeklinde bir basın açıklaması yaptılar. Adana Anakent Belediyesi binası önünde yapılan açıklamada "Bu iki aydın insanın hunharca katledilmesi ne ilktir ne de son olacaktır. Çünkü devlet bu savaşı daha önce resmen ilan etmişti. "Topyekün Savaş" ilanının anlamı bu değil midir?" diye soruldu. "Devlet bu topyekün savaşı sadece Kürt emekçilerine ilan etmemiştir, bilakis Türkiye'deki tüm yurtsever, devrimci ve demokrat insanları da yoketme ilanı idi" diyerek çirkin savaşın hergün biraz daha doz vererek devlete artırdığını söyleyen sendikacılar "Bu cinayetleri işleyen ve işleyen katil sürülerini lanetliyoruz. Bunlar er geç tarih önünde hesap vereceklerdir. Buna inancımız tamdır. Fakat burada demokrat kamuoyu ve emekçi halkımıza mesajımız şudur: Artık hakim sınıfların gelişen halk muhalefetini sindirme ve parçalayıp yoketme politikası, yani, topyekün saldırıları topyekün karşı durma ile durdurabilir" dediler.

Adana'da bakkallar isyan etti

ADANA, Özgür Gelecek/7 Nisan'da Adana-Seyhan belediye başkanı Yalçın Akyol 4 yıllık icraatlarını anlatırken, belediyenin işlettiği "Mavi Market" ve "Pazar açma ruhsatı"na tepki gösteren 50 kadar bakkal ve esnaf Seyhan Belediyesi'ni bastı. Mavi Market'te ucuz ürün satılarak bakkalların batırıldığını ve ruhsat baskısına dayanmadıklarını belirten esnaf, ellerindeki ekmeçleri uzatarak "Akyol, Son Ekmeçimizi de al!" diye bağurdular. Bakkal ve bayiler odası başkanı Nevzat Alphan "Bu kadar kötü belediyecilik yaptıktan sonra hala görevinde kalan belediye başkanı yoktur." dedi. "Zabıta hiç de meşru olmayan pazar günleri açma ruhsatı parası altında haraç istemektedir." diyen Alphan, "Vermeyen arkadaşlarımıza cezalar yağdırılmaktadır. Ayrıca niye önlüğün yok, niye sağlık karnen yok, niye durdurma ruhsatın yok denilerek taciz ediyoruz. Esnafımızı ciddi olarak rahatsız eden bir konu da Mavi Market. Onların yüzünden binlerce arkadaşımız dükkânını kapatmak zorunda kaldı" diye ekledi. Adana'da 6000 bakkal bulunuyor.

Polise Dava

Haber Merkezi—Kadıköy'de 16-17 Nisan katliamlarında yaşamını yitiren tiyatro sanatçısı Ayşe Gülen'in ailesi, İstanbul Valiliği aleyhine 112.000.000 lira tutarında maddi ve manevi tazminat davası açtı. Ayşe Gülen'in ailesi 17 Nisan 1992 günü Kadıköy'de gerçekleştirilen katliam sırasında evinin büyük hasar görmesi nedeniyle bu davayı açtığını belirtti.

İzmir'de bütün yollar Konak Meydanı'na çıkar. Yaz olsun kış olsun meydandaki banklarda oturan insanları görmemiz olasıdır. Otobüslerden, vapurdan inen, Kemeraltı çarşısından çıkmış yorgun insanların, elele verip denizi seyreden gençlerin ve her türden insanın randevulaştığı, bir dinlenme yeri idi Konak Meydanı.

Tarihi saat kulesi, tarihi camii ve biraz yukarıdaki Varyant yokuşu yüzyıllık bir sıcaklıkla kukaklar insanları. İlk kurşun anıtından güvercinleri izleyen Hasan Tahsin işgalcilere can pahasına sıktığı kurşunun az geldiğini ve bugün işgalcilerin başka biçimlerle burada olduklarını bildiren bir çehreyle bakar suratınıza. Sanki 'al silahı gel bu işgalere, bu soygun düzenine sen de karşı koy, senin de anıtın dikilsin yanı başıma' der gibidir.

Bu ülkede yönetici koltuğunda oturanlar halka deniz kenarında bir bankta otumayı çok görüyorlar. Çünkü her sahil, merkeze yakın her boş alan onlar için satılacak, peşkeş çekilecek ve karşılığında azgın para hirsalarını tatmin edecekleri birer metadır. Baktıkları bütün nesnelere parayı görür onlar. İşte yıllardır halkın kullandığı bir dinlenme yeri olan Konak Meydanı'nı tam da bu zihniyetin sahipleri halkın elinden almak istiyor.

Haklıdır deniz kenarında banka oturan insandan fayda yoktur onlara. Hatta tatil günleri bu alandaki çimlerin üzerinde domates-ekmek yiyen insanlar midedelerini bulandırıyor. Bu manzaraların onların şehircilik anlayışlarına hiç uymamaktadır. Büyük ve modern beton yığınlarıyla bir şehrin uygarlaşacağına inanan paranın ve zorun temsilcileridir. Hayalleridir bir şehrin sokaklarını yoksullara yasaklamak, şehri çevreleyen geçekonduları yoksulların başına geçirmek. Doğrudur temsil ettikleri sınıfların emelleri ne kadar ulgundur, haklıdır, ama emellerin tutukları şudur ki bu düzenin onların başına yıkılacağı günün gerçeğiyle umudu büyüüp besleyenler de var.

İzmir'in "uygar" kent incisi GALERIA

Çakmur sonunda Konak Meydanı'nı da satıyor.

Sata sata bitiremediler Türkiye coğrafyasının güzelliklerini. Akdeniz, Ege sahilleri ve bütün tarihi alanlar para için turizm safasasıyla beton yığınına, zevksizlik abidesine dönüştürüldü. Bir de ne görsünler Konak Meydanı'nı unutmuşlar. Uygurlık adına bir beton yığını da orada dikilmeliydi. Böylelikle sayın Çakmur kendinden öncekilere fark atacaktır cukkayı doldurmada. Onların yarışı hizmet yarışı değil kazanmak ve halkı kazıklamak yarışidir. Hoş Galleria'yı yapmasa da bu yarışta Çakmur gerçekten ön sıralardadır. İzmir emekçi halkı onun, işten çıkarılmaları gibi, tarihe geçmiş büyük hizmetlerini hesaplama gününe kadar unutmuyacaktır.

Konak Galleria projesi sayın Çakmur'un süpheşi ki son derece saygılı olduğu ve her fırsatta yasalarla yasaları dağıtıyor. Çünkü Konak alanının kıyı tesbit çalışması yapılmamıştır. Ve yasaya göre kıyı kenar tesbiti yapılmamış alanlarda herhangi

bir tesisin yapılması yasaktır. Yine aynı yasaya göre sahil şeridindeki kamuya ait alanlarda ancak kamunun yararlanabileceği park, yeşil alan, iskele gibi tesisler yapılabilir. Bunlar olayın hukuki yanlarıdır. Tabi ki projeyi gerçekleştirmek isteyenler bu yasaları gayet iyi biliyorlar. Onlara güç veren yolsuzlukların kanununun yürürlükte olmasıdır. Onlar da biliyorlar ki bütün soygun ve yolsuzluklar yasalara dayanarak yapılıyor. Bunun içindir ki Galleria projesinde bu kadar kararlıdır ve projeye hayır diyenlere savaş açmışlardır.

Dört futbol sahasını kapsayacak büyüklükteki, 24.000m² lik alan İtalyan Gemmo ile Türk Seris firmasına kat karşılığı bağışlanmıştır. Tabi ki halkın malını babasının malı gibi satanlar kendilerini haklı çıkarmak için tüm imkânları seferber ederler. Projenin ne matah, ne bulunmaz, ne dehşet verici bir güzellikte ve yararlılıkta olduğunu anlatmak için birinci kalite kağıtlara el ilanları

çeşitli boylarda duvar afişleri gibi harcamalardan kaçınmayacaklardır. Gün onların gündüdü.

İzmir'de Avukatlar, Odalar, çeşitli Kitle Örgütleri, Yeşiller, eski ve yeni Belediye Başkanları, eski valiler, Sanayi Odası ve projeye karşı çıkan bireylerden oluşan bir platform kuruldu. Açılan imza kampanyasında 15.000'e yakın imza toplandı. İzmir Barosu Çevre Komisyonu projenin uygulanmasının iptali için idari mahkemeye başvurup dava açtı.

İdari mahkeme yürütmeyi durdurma kararı verdi. Yani başlatılan inşaat çalışması, bu kararla durduruldu. Mahkemenin esasa ilişkin kararı belirleninceye kadar Konak Meydanı inşaat halinde bekleyecek.

Hukukun üstünlüğünü hiç ağızından düşürmeyen Yüksel Çakmur halka ait bir alanı halkın istemediği bir biçimde düzenlerken halktan gelen hayır sesine önem vermedi. Bari kendilerini ayakta tutan yasalara saygılı olur da meydanı kamunun yararlanacağı bir yeşil alana dönüştürür.

İzmir'i çağdaşlaştırmak isteyenler, şehri çevreleyen ve büyük bir çevre kirliliği arz eden körfezi temizlemekle işe başlayabilirler. Kamuya ait yerleri istedikleri gibi satanlar, körfezi kirleten işletmelerin kapısına neden kilit vuramıyorlar? Çağdaş kentçiliği ağızlarına sakız edenler halka asbestli borulardan su içiriyorlar, düzenli ve rahat bir ulaşım sağlayamadıkları gibi, canlarının para çektiği her dönemde toplu taşımacılığa zam yapıyorlar.

İzmir halkının dört katlı alışveriş merkezlerinden ziyade, altyapı sorunları çözülmüş, çevre kirliliği önlenmiş, insana değer veren projelere ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaca da mevcut yerel ve genel yönetimlerin cevap vermeyeceği kesindir. Halkın sorunlarını çözecek, halka değer veren yönetim ancak halkın kendi iktidarı olabilir.

Türk-İş İstanbul Şubeler Toplantısı'nda 1 Mayıs tartışıldı

7.4.1993 günü Türk-İş 1. Bölge'ye bağlı sendika şubeleri toplantısı Gıda-İş genel merkez toplantı salonunda yapıldı. Toplantıya Türk-İş Genel Merkezi Yönetim Kurulu ile şubelerin başkanları ve örgütlenme sekreterleri katıldı. Toplam 250 kişinin katıldığı toplantıda 1 Mayıs görüşüldü.

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral toplantıda yaptığı konuşmada, 1 Mayıs'ın bu yıl alanlarda kutlanması yönünde Diyarbakır'da yapılan başkanlar kurulunda karar alındığını ve bu doğrultuda da yapılacaklarını belirterek, genel olarak sendikaların sorunların bugüne kadar ki sürecini anlattı.

Bayram Meral, seçimler öncesi "ANAP gider dertler biter" mantığı ile genel seçimlere baktıklarını ve bugün bunun yanlışlığının ortaya çıktığını, Koalisyonla verdikleri sürenin bittiğini belirterek, hükümetin verdiği sözlerin yerine getirilmediğini, 82 Anayasası'nun anti-demokratik uygulamalarının halen sürdürüldüğünü belirtti.

Daha sonra konuşan Şemsi De-

nizer 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatarak kutlamaların Türk-İş'e yakışır (!) şekilde yapılacağını anlattı.

1 Mayıs'ta kutlamanın diğer kitle örgütleri ile birlikte yapılması gerektiği ve bu anlamda da bir kez daha DİSK ve Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'na çağrı yapılması gerektiği belirtildi. Ancak, 1 Mayıs'ın tüm organizasyon ve programının Türk-İş tarafından gerçekleştirileceği, diğer kitle örgütlerininse (DİSK-Kamu Sendikalarının) konuk olarak katılmaları gerektiği belirtildi.

Ama Türk-İş'e, 1 Mayıs kutlamaları programına destek amacıyla çağrı gönderdiği 17 demokratik örgütünden, sadece dokuzu olumlu yanıt verdi.

DİSK, Pendik meydanında 1 Mayıs'ı kutlamak için izin isterken, Türk-İş "insanların kafasına yerleştirilen psikolojik baskıyı kaldırmak amacıyla (!) Abide-i Hürriyet meydanını seçti.

Hak-İş ise diğer konfederasyonlardan boş kalan Taksim'de kutlama yapmak için hala umutlu.

Tunuslu Makhlof iade ediliyor

Fransa'ya iltica etmek için Tunus'tan Türkiye'ye gelen Riyadh Makhlof, Kırklareli-Dereköy sınır kapısından çıkış yaparken yakalanmıştı.

Tunus'ta 1984-1991 yılları arasında meydana gelen yüzlerce eylem ve banka soygunundan dolayı aranan Makhlof, Tunus hükümetinin gözünde terörist olan bir siya-

si tutsak.

Türkiye ile Tunus arasında 1982 yılında imzalanan, suçluların geri verilmesine ilişkin sözleşmeden dolayı, Türk hükümetinin siyasi mülteci saymadığı Makhlof Tunus'a geri iade edilecek.

TC. Makhlof konusunda Tunus hükümetiyle aynı dili konuşuyor: "Adi bir banka soyguncusu".

Remzi Basalak'ın duruşmasında gözaltılar

Tekel soydu iddiasıyla, işkencede katledilen yiğit devrimci Remzi Basalak

ADANA, Özgür Gelecek/İşkencede öldürülen Remzi Basalak davasının 2. duruşmasında iki kişi gözaltına alındı. 6 Nisan'da yapılan duruşmayı izlemek isteyen Şevki Çetinkaya ile Kader Dede'nin polis tarafından dövülerek gözaltına alınmaları üzerine aileleri ve sanık avukatları bir basın açıklaması yaparak "Mahkemenin emniyet tedbiri istediği duruşmaya gelen izleyicilerin bir kısmı duruşma salonuna alınmaları nedeniyle bu durumu protesto ederek salona girmekte ısrar ettiler. Buna tahammül edemeyen sivil ve resmi polisler her zamanki gibi terör estirdiler." dediler.

Duruşma öncesi, Remzi Basa-

lak'ın duruşmasına çağrı metni düzenledikleri gerekçesiyle Adana Erkek Lisesi öğrencileri Serhat Tuncer, Fatma Menteş, Ali Güzel ve Yusuf Akcan siyasi polis tarafından tartaklanıp sürüklenerek gözaltına alınmışlardı. Duruşma sırasında, hakim, suçlanan polislerin emniyetleri açısından Karataş, Ankara ve Antalya'da görev yaptıklarını söyledi. Bunun üzerine Av. İbrahim Açıkan "İşkenceciler cezalandırılmadığı sürece bu olay bir öcalmaya dönüşür." dedi.

Bu arada İHD Adana Şubesi yaptığı açıklamada Remzi Basalak'ın "İşkencede öldürüldüğünü kanıtlayan olgular bulunduğunu" belirtti.

Enternasyonalist proletaryanın birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın 103'ncü yıldönümünün kutlanmasına sayılı günler kaldı. Toplumun çeşitli sınıf ve katmanları kendileri için bazı günleri özel gün olarak ilan edip kutlarlar. Her sınıfın sevip kutladığı önemli günler vardır. Bu günde emekçiler Stalin'in sözleriyle şunu haykırırlar: "Tüm dünya emekçileri, bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamak istiyoruz. Bizler burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizme ve onun getirdiği dehşet verici yoksulluğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın sosyalizm!"

Bu günün anlamında ve içeriğinde yaşanan gerçeğin pratiği yatmaktadır. 1 Mayıs'ın tarihçesinde zulme, sömürüye karşı verilen mücadelenin mirası ve kavgası yatmaktadır. 1 Mayıs insan emeğinin onurudur. 1 Mayıs geleceğe umuttur! 1 Mayıs kavgadır, bağımsızlıktır, emeğe saygıdır. 1 Mayıs birlik, dostluk ve kardeşliktir. 1 Mayıs maden ocakları, gece vardiyaları; 1 Mayıs işkencehaneler, darağaçları kısacası zalimin haksızın zulmüne karşı, mazlumun ve haklıının insanlık tarihi boyunca yazdığı destan yatmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskının, sömürünün olabildiğince boyutlandırıldığı, işçilerin kadın-çocuk demeden 14-16 saat çalıştırıldığı 1870 yıllarında Amerikan işçileri bunun önüne geçebilmek için örgütlü eylemlerini hayata geçirerek genel grev yaparlar.

Burjuvazi "pis çapulcular" dediği işçilerin bu direnişi karşısında paniğe kapılır ve direnişi kırmak için azgınca saldırır. Chicago sokakları işçilerin kanlarıyla sulanırken, işçi önderleri zindanlara tıkkılır. Bu olaylar sırasında Chicago polis merkezini bombaladıkları iddiasıyla 4 işçi lideri idam edilir. Ama işçi sınıfının mücadelesi daha da kararlı bir gelişme göstererek "Mezardaki sessizliğimiz, hayat-taki konuşmamızdan daha etkili olacaktır" diyen işçi önderi Albert R. Parsons'u tarih önünde doğruladı.

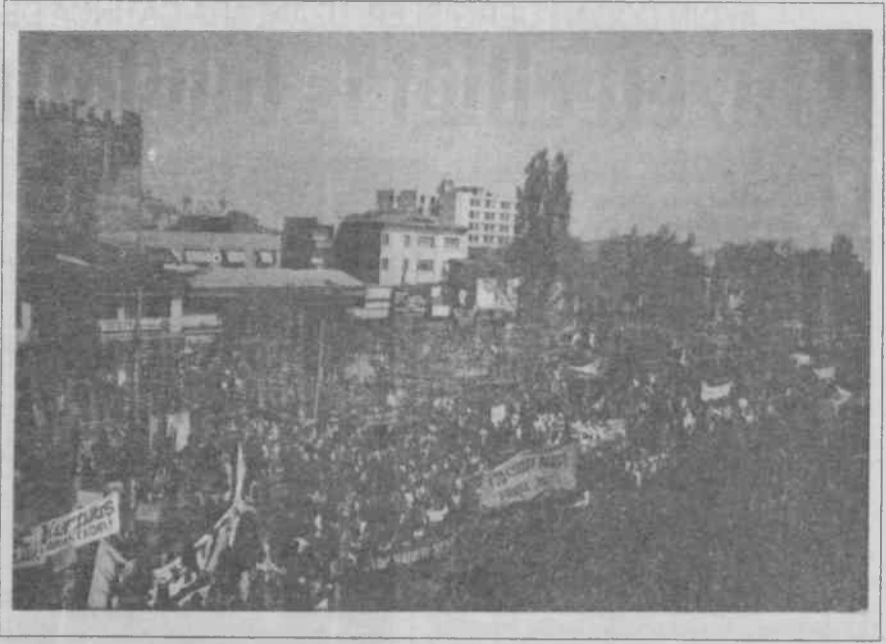
Daha sonra 1891 yılında II Enternasyonal'in aldığı kararlar 1 Mayıs, işçi sınıfı-

nın birlik mücadele ve dayanışma günü olarak ilan edildi. O günden bu yana 1 Mayıs sadece işçilerin değil ezilen tüm emekçilerin de günü olarak sömürüye, zulme başkaldırı günü olarak kutlanır.

Bu nedenle 1 Mayıs bir başka olmalı ve bir başka kutlanmalıdır. Bu günü dünya işçi sınıfına armağan bırakan Amerika işçi sınıfının devrimci önderlerinden Albert Parsons idam sehпасına giderken yazdığı şu satırlarda "sevgili çocuklarım, babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size miras olarak şerefli bir ad ve yapılmış bir görev bırakıyorum. O'nu koruyun ve bu yolda yürüyün." diyerek; yaşamının bedeliyle nasıl algılanıp, nasıl kutlanması gerektiğini bizlere miras bırakmıştır.

İşçiler 1 Mayıs'ta aydınlığa ve bilgiye kavuşmalı, bütün baskı, sömürü ve zulümlere karşı sömürsüz ve sınıfsız bir toplum uğruna mücadele etmek için kardeşçe bir birlik oluşturmalıdırlar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları besleyenler, çok az ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir zaman tadamayanlar, uygarlığın lüksü ve ihtişam ortamında insanlık dışı koşullarda yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini, yüreklerini ve bilinçlerini işçi sınıfı davasına uzatmalıdırlar. Farklı milliyet ya da inanışlar içinde olan işçiler arasındaki düşmanlık ortadan kaldırılmalıdır. Unutulmalıdır ki bu dağınıklık, düşmanlık ve bilgisizlik sadece ve sadece zalimlerin ve yağmacıların işine yarar. Yer kürenin üzerinde yaşayan çeşitli milliyetlerden dünya işçileri hepsi, evet hepsi proletaryanın ortak bayrağı altında Altın Çağ'a yürümelidir. **Kurtuluşlarının ancak ve ancak kendi ellerinde olduğu gerçeği hiç gözardı edilmemelidir.**

Bütün işçiler kardeşler. Çünkü bütün işçilerin davası ortaktır. Çünkü bütün işçilerin düşmanı emperyalizm ve onların yerli işbirlikçileri olan komprador burjuvalar ve toprak ağalarıdır. Evet bütün işçiler kardeşler ve onların sağlam birliği, bütün kalban ve ezilen insan türünün nefes ve mutluluğunun, gerçek kurtuluşunun tek güvencesidir. **1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri güçlerini yeniden gözden**

Sınıf mücadelesi tarihi, 1 Mayıs bilincinin karartılmayacağını hergün biraz da tanıtıyor.

geçirmeli, işçi sınıfına yönelen saldırıları tesbit etmeli; özgürlük, eşitlik ve kardeşlik için daha sapsız ve daha sürekli bir mücadele hattında güçlerini toplamalıdır.

1 Mayıs işçi sınıfının sosyal bilinç kazanmasında, enternasyonal dayanışmayı geliştirmesinde ve devrim mücadelesini yükseltmede önemli bir araç ve büyük bir simge oldu. 1 Mayıs'da asılan işçi lideri August Spies'in dediği gibi "o bir yeraltı yangınıdır" onu söndürmeye sömürücülerin gücü yetmedi, yetmiyor, yetmeyecektir.

Dünyada 102 yıldır kutlanan 1 Mayıs ülkemizde ilk yansımaları ancak 18. yılında 1909'da buldu. Sonra, 1922 yılında kızıl bayrakların, enternasyonal marşların öne çıktığı görkemli bir 1 Mayıs yaşandı. 1923 1 Mayıs'ında ise Kemalist diktatörlük her türlü eylemliliği yasaklayarak işçi sınıfına karşı saldırıya geçti. 1928'e kadar 1 Mayıs hep zor koşullarda baskı, yasak ve tehditlere rağmen kutlandı. 1928'den sonra ise sol harekette revizyonist, reformist anlayışların hakim ol-

ması nedeniyle uzun yıllar sessizliğe gömüldü. Burjuvazi bu süre zarfında 1 Mayıs'ın özünü saptırarak onu bahar ve çiçek bayramı olarak lanse etmeye çalıştı.

50 yıllık suskunluktan sonra hem dünyada hem de ülkemiz koşullarında devrimci mücadelenin canlanması yankısını 1 Mayıs'ta da buldu. İşçi ve emekçiler en görkemli 1 Mayıs kutlamasını 1976 yılında yaptı. DİSK tarafından düzenlenen mitinge 300 bini aşkın kitle katıldı. 1 Mayıs ülkenin dört bir yanından gelen işçi ve emekçilerin hep bir ağızdan sömürü düzenini lanetledikleri Taksim Meydanı'nda kutlandı. Ülkemiz ilk 1 Mayıs şehidi bu yıl vermiştir. Mehmet KOCADAG adlı TKP/ML üyesi 26 yaşındaki bir işçi 1 Mayıs gösterisi dağıldıktan sonra kendisini sinsi bir şekilde takip eden MİT ve kontr-gerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü.

1977 1 Mayıs'ına bir önceki yıldan çok daha fazla katılım olmuş yüzbinlerce insan 1 Mayıs'ı Taksim alanında kitlesel gösteriye dönüştürmüştür. Fakat önceki yılın coşkusundan, gücünden kitleselliğinden korkan sömürücü sınıfların düzenlediği katliam sonucu 37 işçi ve emekçi hayatını kaybederken yüzlercesi de yaralanmıştır. 1 Mayıs 1977 mücadele tarihimize "Kanlı 1 Mayıs" olarak geçmiştir.

Burjuvazi bu katliamıyla 1 Mayıs geleceğini işçi sınıfının mücadelesinden sileceğini zannediyordu. Ama daha sonraki yıllarda bunun cevabını yine işçi sınıfı ve emekçi halktan aldı. Bu gelenek sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe burjuvaziye karşı bir mücadele günü olarak devam edecektir.

1978 1 Mayıs'ı yine İstanbul'da 1 Mayıs (Taksim) alanında ve yurdun dört bir yanında, 1 Mayıs alanlarında 100 binler tarafından kutlandı.

1979-80 yılında 1 Mayıs alanı başta olmak üzere, sikiyönetim yasağı olan yerlerde engellenirken ülke çapında birçok büyük şehirde 1 Mayıslar yine yaşatıldı ve daha çok devrimci etkinlik gösterildi.

12 Eylül 1980' Askeri Faşist Cunta'nın başa gelmesiyle baskı, yasak ve katliamlar daha da katmerleşerek sürdürüldü. YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu), DGM (Devlet Güvenlik Mahkemesi), YHK (Yüksek Hakemler Kurulu) gibi kurumlarla (geçici olarak getirdik denilen bu kurumlar bugün hala varlığını devam ettirmektedir) toplum cendere içine alınmaya çalışıldı. Demokratik kurum ve kuruluşların büyük çoğunluğunun kapısına kilit vuruldu. Türk-İş dışındaki tüm sendikalar kapatıldı.

1987-88'e kadar kitlesel bir eylemlilikle kutlanabilen 1 Mayıs olmadı. Bu durum ilk olarak küçük ama önemli bir adımla 1988'de aşıldı. Devrimci demokrat güçler faşizmin çok sıkı önlemlerine rağmen 5000'e yakın bir kitlesellikte İstanbul'da 1 Mayıs alanına yürüdü. Her ne kadar alana girilemediyse de militanca bir mücadele verildi. 1989 1 Mayıs'ı daha ileri bir mücadeleye tanık oldu.

1989 1 Mayıs'ı sendikaların ihanetine

1 MAYIS MÜCADELESİNDE ŞEHİT DÜŞENLERİ SAYGIYLA ANIYORUZ

Mehmet Akif Dalci: 1 Mayıs 1989'da şehitler kervanına katıldı. 18 yaşında genç bir işçi olarak, sınıfının bayramına saldırınlara yüreği avcunda yanıt veriyordu

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına

uğradı. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının dolayısıyla devrimci güçlerin mücadelesinde sembolleşen 1 Mayıs alanında kutlanması gerekirken onlar tehditlerden dolayı yan çizerek Abide-i Hürriyet Meydanı'nı tercih ettiler.

1989 1 Mayıs'ında saat 10.30'dan itibaren Taksim'i zorlayan devrimci güçler 3 koldan bunu başaramayınca kavga ede ede "Tepebaşındaki güçlerle birleştiğinde polis'in yoğun saldırısı ve kurşun yağmurlarıyla karşılaştı. Direnişçiler kendilerini taş ve sopalarla savunmaya çalıştı. 1 Mayıs sabahı kan dökücülerin bütün zulüm araçlarını harekete geçirmelerine rağmen "YAŞASIN 1 MAYIS" diye haykırınların direnişlerine tanık oldu. Bu direnişte 18 yaşındaki genç işçi Mehmet Akif Dalcı şehit oldu. Tüm dünyada 1 Mayıs meydanlarda kutlanırken, ülkemizde baskı ve zulümle engellenmeye çalışılıyordu. Hem de demokrasi, insan hakları adı altında.

90 1 Mayıs'ı yine aynı direnişe tanık oluyordu. Bu 1 Mayıs'ta Gülay Beceren adlı üniversiteli genç vurularak felç olurken, Bektaş Özkan ve Ali Yılmaz adlı işçiler ağır olmak üzere onlarca devrimci işçi yaralandı.

1 Mayıs'ın kalbi 90 yılında Taksim'de, Harbiye'de, Dolapdere'de, Kazlıçeşme'de, Güngören'de, İncirli'de attı. M-L'ler ve Yeni Demokrat Güçler 90 1 Mayıs'ına damgasını vurdu.

91-92 1 Mayıs'ında polis yine şiddet kullandı. 1 Mayıs alanı panzerlerle, köpeklerle ve yüzlerce polis tarafından kuşatıldı. Sadece İstanbul'da binlerce kişi gözaltına alındı, onlarca tutuklandı.

Gerek dünya konjüktüründe, gerekse ülkemiz somutunda yaşanan olaylar, 1 Mayıs'ın içeriğinin doldurularak Şanına uygun bir şekilde kutlanmasını ciddi bir görev olarak önümüze koymaktadır. Başını ABD'nin çektiği emperyalist kamp Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan geri dönüş süreçlerinden güç alarak işçi sınıfının ideolojisine cepheden saldırıya geçmiştir. İçinde sosyalizmin olmadığı bir "Yeni Dünya Düzeni" kavramı ile toplumsal hayatta kendilerince çözümler ve reçeteler üretiyorlar.

İçinde proletaryanın, sosyalizmin olmadığı bir düzen "yeni" olabilir mi? Eski'nin temsilcileri olan sınıflar hiç yeniye yaratabilir mi? İşte 1 Mayıs'larda "Yeni Dünya Düzeni" kavramının sakladığı gerçekler teşhir ve tecrit edilmelidir. Kapitalizm var oldukça sömürü ve zulmün var olacağı insanlık tarihinde canlı örnekleriyle apaçık ortadadır. "Toplumsal mutabakat", "globalleşme", "küreselleşme" laflarının kocaman bir yalan olduğu; bu gün dünyanın birçok bölgesinde yaşanan olaylarla doğrulanıyor. Emperyalist kamp emrindeki IMF, Dünya Bankası vb. kuruluşlarla sömürge, yarı-sömürge ülkeleri iligine kadar sömürmektedir. "Yeni Dünya Düzeni"ni bu sömürleri gizleme üzerine oturtmaktadır. Gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketlerini, en iğrenç yöntemlerle bastırmaya çalışmaktadır.

Egemenler 1 Mayıs'ın coşkulu kutlanmasından neden korkuyorlar?

Dünya işçi sınıfı hareketi bir yandan bu sömürücülerle savaşırken; diğer yandan adı geçen kavramlardan esinlenen ve sözüm ona sınıf adına hareket ettiklerini iddia eden reformist, revizyonist ve oportünist akımlara karşı da 1 Mayıs'ı bir mücadele günü olarak algılamalıdır. Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olmayıp; "teknolojik devrim çağı" olduğunu ileri süren bu akımlar işçi sınıfı mücadelesine büyük zararlar vermektedir. Bu anlayışlara göre sınıf mücadelesine gerek kalmamıştır. Emek ile sermaye, zalim ile maz-

lum "barış" içinde bir arada yaşaya bilirler ve yaşamalıdır! Evet bu sınıf düşmanı uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışa göre artık "toplumsal mutabakat" geçerlidir. Ama etrafımıza baktığımız zaman emperyalizmin cirrit attığı dünyada böyle bir olgu göremiyoruz. "Teknolojik devrime" kendilerini o kadar kaptırmışlar ki kafalarını kaldırıp yanı başındaki sömürü ve zulmü göremiyorlar. Ne barış? Ne mutabakat? İşte 1 Mayıs'larda proletaryanın idaline ihanet eden bu sınıf işbirlikçileri ve uzlaşmacıları teşhir edilmeli, inisiyatif onların ellerinden alınmalıdır. Çünkü onların anlayışı ve mantığı ile 1

her şeye düşmandırlar. Bu nedenle yasağcı ve baskıdırlar.

Ülkemizde bunun somut örnekleri yaşanmıştır ve yaşanıyor. Hiç sorguladık mı, "özgürlük", "demokratikleşme", "şeffaf toplum" demojilerini dillerinden eksik etmeyen egemen sınıflar ve onların kuklaları hükümetler 1 Mayıs'ın yığınsal ve amacına uygun kutlanmasına neden baskıcı ve yasağcı oluyorlar? Ya da çeşitli milliyetlere mensup işçi sınıfımızın yüzbinlerle 1 Mayıs alanlarını doldurmasından niye korkuyorlar? Bu korkunun karşı cephesinde sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi vardır da, ondan korku-

Egemen sınıflar 1 Mayıs'ı yasaklamak için durmadan uğraşıyorlar. Çünkü onlarda korkuyorlar 1 Mayıs'tan. İşçilerin birlik dayanışma ve mücadele geleneklerini tazelemelerinden ödün kopuyor. Elleri-den gelse 1 Mayıs'ı takvim yapıklarından çıkaracaklar. Onun sınıfsal kızılığını unutturmak için "bahar bayramı", "kanlı gün", "terör günü" derekesine indirmek istiyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. İşçisiyle kamu çalışanıyla, köylüsüyle, genci-yaşlısıyla, aydınlı Türkiye işçi sınıfı ve müttelikleri onların oyunların boşa çıkardığı ve çıkarmaya devam edecektir. 1 Mayıs'ı içimizden söküp atamayacaklardır. 1 Mayıs öncesi savurdıkları terör tehditleri, polis güçlerinin İstanbul'a yığılması, ramboları ve köpekleriyle gövde gösterisi yapılması 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemeye yetmeyecektir.

Burjuva partileri 1 Mayıs'ı yasaklamakta adeta birleştiler. SHP Grup Başkan Vekili Ercan Karakaş Mart ayında TBMM'ye 1 Mayıs'ın "emekçi bayramı" olarak kutlanmasına ilişkin yasa önerisi verdi. DYP, ANAP, RP ve MÇP'liler işçileri komisyonunda ortak hareket ederek bu yasa önerisini reddettiler. Komisyon 1 Mayıs'ı, "Çalışanlar ve bahar bayramı" olarak değiştirdiler. Son dönemlerde egemenlerin meclisinde 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanmasına yönelik yasa tasarısı yine bu baskının, "1 Mayıs konusunda alt yapı oluşmamıştır" sözleriyle gizlenmesi ile red edildi.

Olayı Karakaş "koalisyon yara aldı" şeklinde yorumlarken, Demirel; SHP'ye attıkları golün bir koalisyon krizine yolaçmayacağını şöyle açıklıyordu: "Ne krizi yaratacak ki? Kanun teklifi. Kanun tasarısı değilki". İnönü'nün "koalisyonu tartışacağız" yollu beyanları ve SHP milletvekillerinin koalisyonda kalıp kalmayacakları konusunda önerge verme tasarıları ise sözde kaldı.

Egemenlerin yanı sıra birkaç katman daha vardır. Onlar da egemen sendikal anlayış ve bunun başına çöreklenmiş sarı sendika ağaları. Bu ağalar geçmişte işçi sınıfını 1 Mayıs'ta salonlara hapsetmedi mi? Zorun ve mücadelenin olduğu dönemlerde, koltuklarının başından kalkmayan bu sarı sendika ağaları, öncü işçiler, devrimciler toplumsal muhalefeti yükselttiği dönemlerde yerinden doğrulup sahte pehlivan tavırlarıyla arzı endam ediyorlar. İşçi sınıfımız bunları çok iyi tanıyor.

Her ne kadar Türk-İş bir zamanlar işçilerin bayramı olarak 24 Temmuz'u (Türk-İş'in kuruluşu) öne sürmekten vazgeçip 1 Mayıs'ı kabule zorunlu kalsa da, hatta dostlar alış-verişte görsün diye göstermelik olarak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için girişimde bulunsa da DİSK ve HAK-İŞ ile kolkola girip, "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız!" diye söylese de bu böyle olacaktır. "Biz uğraştık ama olmadı" kılıfı altına gizleneceklerdir. 1 Mayıs alanı üzerindeki abluka yine M-L'ler ve devrimci güçlerin çabasıyla kırılacaktır.

Ve yine bu 1 Mayıs'ta da M-L'ler ve devrimciler Hadi 1 Mayıs Alanlarına! diyeceklerdir. Zira 1 Mayıs Alanı 1 Mayıs şehitlerinin kanıyla sulanmıştır. Devrim mücadelesinde bir sembol durumuna gelmiştir. 1 Mayıs Alanı devrim ve karşı devrimin hesaplaşma arenası olmuştur. 1 Mayıs alanı olarak sembolleşen yerler bu 1 Mayıs'ta da emekçilerin ve devrimcilerin birlik-mücadele-dayanışma şiarlarını dinleyecektir. Bu memleket, bu kavga, bu alan bizim diyoruz. HAYDI 1 MAYIS ALANLARINA!
YAŞASIN 1 MAYIS
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE
EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN
BİJİ YEK GULAN
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ
YAŞASIN ML-MZD

Proleter sınıf bilinci bu 1 Mayıs'ta birlik-mücadele dayanışma şiarlarını oaha da gur haykıracaktı.

Mayıs; kapitalizmin kutsandığı "Yeni Dünya Düzeni"ne bağlılık yemini yapıldığı bir gün olmaktan öteye gitmeyecektir.

Amerika işçi sınıfının önderlerinden August Spies idam edilmeden önce "mezardeki sessizliğiniz hayattaki konuşmaktan daha etkili olacaktır" diye haykırarak kapitalist haydutlara korku salıyordu. Sömürücü zalimlerin işçi sınıfının mücadelesinden korkmalarının bir nedeni de 1 Mayıs'ı yaratanları yaşamalarını sınıfın kurtuluşu için seve seve vermelerinden kaynaklanıyordu. İnsanlık tarihi bu korkunun dehşetine kapılan kapitalist zalimlerin yaptığı katliamlarla doludur. Sınıfların tarihi kanla yazılmıştır. Çünkü zalimler umudun düşmanıdır. Çünkü onlar insanlığı en temel hak ve özgürlüklerine düşmandırlar. Onlar iyi ve güzel olan

yorlar. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı yaratacak tek ve biricik sınıf proletaryadır da ondan korkuyorlar. Kısacası korkunun karşı tarafında kapitalizmi mezara götürecek güç vardır ve bu gücün birleşip kendilerine yönelmesinden korkuyorlar.

Bu yıl 93'ün 1 Mayıs'ını kutlayacağız. 1 Mayıs dolayısıyla hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanında harekete geçirecek, halkımızın sokağa dökülmesini, meydanları doldurmasını önlemeye çalışacaklar.

Uşak basın yine terörün ayak seslerinden söz edecek, siyasi şube çevik kuvvet timleri yine yoğun operasyonlara girişecek, keyfi gözaltı, işkence ve tutuklamalar görülecektir. Yine kitlelere gözdağı verilmeye, korku salınmaya çalışılacaktır.

Beşyüz günün fiyaskosu: Ne dediler, ne oldu?

Seçim meydanlarında "eğer iktidar olursak 500 gün içinde her şeyi düzeltiriz" diyen ve daha da ileri giderek herkese bir ev bir araba vaad eden Demirel 500 günün dolması üzerine büyük bir pişkinlikle "500 gün içinde her şeyinizi hallederim diyen biri karşına ona inanmayın" diye beyanatlar vermekte "önümüzdeki seçime kadar iki 500 gün bir 300 gün daha var" diyerek yeni günleri kazanmaya başlamıştır. Olağan üstü halin olağan duruma gelmesi gibi Demirel'de habire biten günlerin yerine yeni günler harcamaktadır. Öncelikle altını kalın çizgilerle çizerek belirtmek gerekir ki, hükümetin 500 günü yeni bir dönemi değil, varolan sistemin sürdürülüşünü ifade ediyor. Bu süreçte, süre gelen hiçbir uygulamaya halkın çıkarı açısınan mücadele edilmemiştir. Tam tersine, ABD güdümlü ekonomik politikayı "en iyi" uygulama yarışında başa geçmek için bu süreci kendi lehine kullanmaya çalışmıştır.

Koalisyon hükümeti, TC'nin kuruluşundan bu yana hep vaatler ve süre talebiyle oyalanan/kandırılan halkın 500 gün talebiyle oyalanmasının adidir.

Her iktidara gelen umut yaratmak, kendisinin farklı olduğuna inandırmak zorundadır. Komprador patron-ağa klikleri de halkı diğerine karşı kendi(leri)nin farklı olduğuna inandırmayı böyle yollarını bulmuşlardır ki (bunada Aziz Nesin'in kulağını çınlatmak gerekir) halkımız iki kez "ülkeyi uçurumun kenarına getiren" ve halka kan kusturan Demirel

EKONOMİK PAKETLER VE ENFLASYON

NE DEDİLER

"Evvvela devletin enflasyonu politika haline getirmiş olmasından uzaklaşacağız. İlk iş bu... Onsekiz ay zarfında sanıyorumki % 10'lu mertebelere indirmek mümkün. Bizim 500 güne ihtiyacımız var"... "Benim korkum şu: Yarın bu borçları ödeyemeyiz. Yani her sene 5 milyar borçlanmaya devam edelim... Evet bugün ödüyorsunuz ama ödediğiniz paraya % 30 faiz ödüyorsunuz" 5 Eylül '91 Süleyman Demirel "HERKESE İKİ ANAHTAR-YEŞİL KART" (Seçim propagandası, hükümet programı)

ÇEKİÇ GÜÇ VE KÜRT SORUNU

"Sınır ötesinde ne işin var? Önce sınırın bu tarafını hallet." "Kürt realitesini tanıyoruz." Muhalefet anıları "Ülkemizin tümünde, insan haklarına, temel hak ve özgürlüklere dayalı bir hukuk devleti mutlaka kurulacaktır. Bu hukuk devletinde yurttaşların kendilerine verilen hak ve özgürlükleri kullanmak ve geliştirmek istekleri de doğaldır." Hükümet Programından "Biz mücadelemizi tamamen insan haklarına saygılı, hukukun üstünlüğüne dayalı saydam demokratik düzende yapıyoruz." İsmet Sezgin 5 Mart 93 Sabah

İNSAN HAKLARI-DEMOKRASİ-ŞEFFAFLIK

"Bir insanlık ayıbı olan işkenceye karşıyız. Türkiye'de işkence yapılmıştır. Bunu ben değil devlet söylüyor. Devlet, 'Türkiye'de işkence devlet politikası değildir' diye söylüyor. Buna maşallah denir. Bir de devlet politikası mı yapacak siziz?" Kasım 91 Demirel "Bir insanın öldürülmesi gerektiğine inanmıyorum. Birisi birisini öldürürse ölen de korunmalıdır." 12.12.92 Cumhuriyet, Demirel "1 Mayıs'tı yasallaştırmak bir günde halledilecek bir iştir." 2 Mayıs 1990, Demirel

DIŞ POLİTİKA

"Arap halklarının türk insanına ve Türkiye'ye bir sempatisi yoktur. Çünkü Türkiye'yi bir büstemlekeci olarak görürler... Böylesine bir hassasiyet varken, Türkiye'nin kendi ülkesini -bugün vardır Amerika yarın yoktur, - yabancı güçlere açmak suretiyle bir Arap ülkesine düşmanlık devcih etmiş olması, Türkiye'yi Ortadoğu'da İsrail'le aynı yere koymuştur." "VATAN-MİLLET-PRAGMATİZM" adlı kitabı Demirel

rel'i oylarıyla güçlendirebilmiştir. Neredeyse birbirinin aynı sözlerle ekonomik-politik anlayışlara ve uygulamalara sahip olan egemen sınıf partileri arasında mekik dokuyan halk kitleleri bu koşullanmışlık ve aymazlık ortamında "sisteme karşı" bir anlayışa varamamıştır. Halkın oyları halkın sömürülmesinin ve baskı altında tutulmasının onayı olmuştur.

"Ülkemiz 5 yıl sonra dünyanın önde gelen ülkeleri arasına girecektir" vaatleriyle iktidarda kalıp sonra bir 5 yıl daha isteyerek, ancak bu yeni 5 yıla bugün için, halkın yüz vermeyeceğini söylemek gerçekçi olmayacaktır. İşte ANAP! Bugün yeniden egemen sınıfların "yeni Parti, yeni lider" anlayışıyla halkımıza umut olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Doğrusu halkın buna yatkınlığında sağlayacak gibi gözüküyor.

Yılların vaatler zincirine koalisyon hükümetinin başı da 500 gün süre isteyerek katılmıştı. Bu 500 günde ekonomik sorunlar hal yoluna girecek, demokratikleşme sağlanacaktır.

500 günün dolduğu bu günlerde iktidarın en önemli savunusu 500 gün için değil 5 yıl için iktidara geldikleri ve yıkıntı devraldıkları bir ülkeyi 500 günde düzeltmenin -sanki 5 yılda düzeltilebilmiş gibi- imkânının olmadığı şeklinde olmuştur.

İlk anda haklı gibi gözükken bu savununun gidişata bakıldığında hiç de haklı olmadığı anlaşılacaktır. Zira gidişat iyice doğru değil, daha da kötüye doğrudur. Ve tarihte hep kötüye doğru gidip daha fazla bunalım, daha fazla istikrarsızlık, kısacası hergün enflasyonun, zammın, baskının, işkencenin ve katliamların boyutunun arttığı bir yerde birden

bire rahat ve demokrasi topluma varılabildiği görülmemiştir. Bu nedenle ne 500 günler ne 5 yıllar ve ne koalisyon nede diğer hükümetler güzel günleri sağlayamayacaklardır. Umut onlarda değildir.

Dışa bağımlı, emperyalizmin çıkarına göre biçimlenen ekonomik-politik yapısal bir bunalım taşımaktadır. Emperyalistlerce belirlenen bu politikayı "en iyi" uygulama yarışında olan partiler varolan bunalımı daha da derinleştirmekten başka birşey yapamazlar. Sorunun çözümünü bu noktada anti-emperyalist politikalarda ve yeni demokratik uygulamada aramak gerekiyor.

Zehir üreten sistemin panzehiri ezilen sınıfların politikalarıdır, egemen sınıfların değişik boyalı politikalarında değil. Sistemin alternatif olan Demokratik halk iktidarı ve yeni demokratik ekonomidir.

BİZ NE YAZDIK?

"Bunlar seçimlerde oy avcılığı yapmak için harcadıkları milyarları halkın sırtından çıkartmanın yollarını arayacaklar. Seçim propagandalarında halka verdikleri sözleri değil emperyalist babalarına ve TÜSİAD'a verdikleri sözleri yerine getirmek için kolları tez elden sıvayacaklar." Halk Demokrasisi, Kasım '91, sf.11 "Bu yıl bütçe açığının 32 trilyon değil 50 trilyonun üzerinde gerçekleşeceği ve enflasyonun % 42 değil % 60'ları aşacağı şimdiden bellidir. Koalisyon hükümetinin "herkese iş, herkese aş, karnı tok, sırtı pek bir Türkiye" vs. gibi demagojiye başvurmasına rağmen ortak programları işten atmaları hedefliyor." Yeni Demokrasi, Şubat '92, sf.5-6

NE OLDU?

Maliye ve Gümrük Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğünden verilen bilgiye göre İKİ AYLIK konsolide bütçe geliri 37.9 trilyon lira bütçe giderleri ise 60.4 trilyon lira olarak gerçekleşti. 1993'ün ilk iki ayında açık: 22.5 trilyon lira. Enflasyon yıllık ortalama bazında % 67 Türk-İş kayıtlarına göre Ocak '92'den itibaren 1 yılda 600.000 işçi işten atıldı ve bu rakam çalışanların % 30'u. İki anahtar yok. Yeşil kart da yok. Dış borç 560 trilyon lira. "Enflasyon Aşıl'ın topuğu. Siz gazeteciler hep Aşıl topuğunu hedef alıyorsunuz." 15.10.'92 Tercüman Süleyman Demirel

"Demirel, İnönü hükümetinin Kürt ulusuna vereceği tek şey; daha koyu bir baskı, daha katliamcı bir politikadır.... Türk devletinin ekonomik ve siyasi durumu ortadadır.. Emperyalizmin "barış" kandırmacısı ve "yeni dünya düzeni" altında yapmak istediği ortadadır. Böyle bir konjonktürde egemen sınıfların "demokratikleşme" beklemek saflık olur."

Yeni Demokrasi, Şubat 92, sf. 10 "TC nin kapalı kapılar ardında oluşturduğu Kürt sorununa "aşamalı olarak çözüm" politikasının gereği olarak gelecekte Irak'taki Kürtleri de kapsayacak şekilde "federasyon tipi çözüm"ün de görüldüğünü ihtimal dışı tutmamak gerek." Halk Demokrasisi Kasım 91, sf 17

Şırnak harabeye çevrildi. Kürt köyleri boşaltılıyor. Irak'ta federe "Kürt devleti" ABD emperyalistlerinin onayıyla kuruldu. Çekiç güç sınır ötesi operasyonlar yaptı, Irak'ı bombaladı, uçak düşürdü. Kürdistan'da binlerce gözaltı, yüzlerce ölü-yaralı. Son Newroz Adana ve İstanbul'da kana boyandı. "Çekiç Güç"ü getiren biz değiliz. 'Efendim siz vaktiyle buna itiraz etmişsiniz.' Bugün olsa yine itiraz ederiz. Ama devlette devamlılık var. Sen bunu gördün, buraya koymuşsun. Bunu buradan kaldırarak ilkinin menfaatine değiliz..." 21 Ocak 92, Cumhuriyet, Demirel "İstersek hepsini toplayıp öldürür, sonra da 'intihar ettirir' deriz." 15 Şubat 93, Cumhuriyet, İsmet Sezgin

"...Kısacası halkın verdiği oylar, kurşun olarak halka geri dönecek. Oluşan savaş hükümeti, iç savaşta ulusal ve sınıfsal gerilla savaşları karşısında yeni bir aşamaya geçecek. Çok daha modern silahların kullanılacağı, kitle kıyım silahlarının daha sık devreye sokulacağı, sürgünlerin yaygınlaştırılmak isteneceği, yeni yeni karakolların inşa edileceği, sık sık sınır ötesi hareketlerin düzenleneceği yeni bir aşamaya geçilecek. Kontr-gerillaya, polise, MİT'e toplu katliamlar ve işkenceler için tam yetki verilecek." Halk Demokrasisi, Kasım 91, sf.12

92, 93 yılları arasında 313 "faili meçhul" cinayet gerçekleştirildi. Kobra, Apaçi ve Skorsky helikopterleri alındı ve gerillaya karşı kullanıldı. Kuzey Irak'a sayısız hareket yapıldı. Yeni bir aşamaya, Topyekün Savaş aşamasına geçildi. Onlarca insan "kaybedildi". Bırakalım evleri, sokak ortasında basın mensupları katledildi. Şırnak tümüyle yakıldı yıkıldı. "Kimse terörle mücadelede güvenlik güçlerini eleştirerek teröre arka çıkma durumunda olmasın, teröristlere eziyet ediliyormuş gibi bir izlenim yaratmayın, polisi kötüleyecek olaylardan kaçınınız" Temmuz 92, Milliyet, Demirel. "Bir terör hareketi sonunda, polis oraya gidiyor, faili bulmaya. Çatışma oluyor. O zaman bu işe 'polis orada infaz yaptı' diye bakmak yanlış. Güvenlik güçleri görev yapmak zorunda." 1 Şubat 92, Yeni Günaydın, İnönü "Bu ülkenin askerleri de insan. Bu ülkenin polisleri de insan. Yani bunlara yönelmiş bir vahşeti görmemezlikten gelip işkence şeyini... aşını pişirmekte yarar yok." Demirel, Eylül 92

"ABD, Ortadoğuya Kuveyti kurtarmak için değil, yerleşmek için geldi... "3-5 bin arası askerin yer aldığı açıklanan bu 'Çekiç Güç'ün gücünü bununla sınırlı olmayacağını anlamak için fazla akıllı olmaya gerek yoktur. Silopi'nin yanısıra, Diyarbakır-Erhaç ve Batman havaalanları da 'Çekiç Güç'ün hizmetindeydi. Ayrıca ABD'nin İncirlik Hava Üssü ve 6. filosu ile Ortadoğudaki askeri üslerinin bu işin dışında tutulacağını sanmak ahmaklıktır." HAK DEMOKRASİSİ Ağustos 91, sf 11

Çekiç Güç kalma süresi uzatıla uzatıla kalıcı hale getirildi. Diğer ABD üsleriyle beraber kullanıldı. "Batı'yı bilhassa ABD'yi yanımızdan uzaklaştırmamız gerekir. Bizim Batı'yla çok işimiz var. Batı'ya teslim olmamalıyız ama işimizi de sürdürmeliyiz. Benim Batı'ya 50 milyar dolar borcum var. Ya 'öde' diye üzerimize gelirlerse?.. O zaman ne yaparım?..." 11.2.92 Milliyet, Demirel

Akıllı bir partinin sanatçılarla, doğru ve yaratıcı ilişkiler kurması, gayet zor ve başlı başına bir sanattır. Meslekleri aynıdır. Devirme ve yaratma. Birisi bunu milyonlarla birlikte yapar; diğeri tek başına. Her ikisi de, otoriteye ve disipline başvurmaksızın bir şey yapamaz. Parti, rengini ateşten alan modern bir otoritedir. Milyonların üzerinde otorite kurarak, onları dipsiz karanlıkların ötesine, inanılmaz serüvenlere sevkmesini sever. Kitlelerin, kendi üzerinde otorite kurmasından -tıpkı devlet gibi- pek hoşlanmaz. Ama yeryüzünde, kitlelerin, kendi üzerinde, otorite ve denetim kurmasından hoşlanan, bu olmaksızın, canlılığını yitirip, çürüyeceğine inanan "garip" partiler de vardır.

Sanatçı, kendisini, kendi disiplini ve otoritesi altına almaksızın, ciddi ve kaliteli yaratımı gerçekleştirmez. Gülümseyişiyle şafağı gölgeleyen harika eserler çıkmaz ortaya. O, ruhunun derinliklerinde uyuyan, özgür yaratıcılığın ayak bileklerindeki prangayı ancak, kendi öz otoritesi ve disiplin ateşiyle kırabilir. Sanatçının otoriteyi sevmediği doğrudur. Sanatçı, bir başka gücün kendi üzerinde otorite kurmasından, kendisini yönlendirmeye kalkışmasından hoşlanmaz. O, toplumun üzerinde, önemli bir otorite olarak yükselmeye de bayılır. O, sınıflı toplumda, otorite ve disiplin olmaksızın ilerlemenin olmayacağını çok iyi bilmektedir. Bu gerçek en iyi bilen de odur. İlerlemek için, kendisini sürekli, kendi disiplin ve otorite cenderesine sokan bir yaratık olmasından bir bu kadar da.

Partinin, sanatçıyı disiplin altına alması, sevk ve idare etmeye kalkışması, baş ağrısını ve çatışmayı beraberinde getirir. Bu çatışmadan, çıksa çıksa, ortaya güçlü mizah konuları çıkar. Partinin, sanatçılar üzerinde bir otorite kurması mümkün müdür? Mümkündür. Kafası ve yüreği geniş olan bir parti bunu gerçekleştirebilir. Sanatçılar, engin bir bilgiye ve doğru bir sanat politikasına dayanan, demokratik bir otoriteye karşı çıkmazlar. Bu otorite ile, partinin çelik disiplinine, sevk ve idaresine, doğrudan denetimine, görevlendirmesine dayanan otoriteyi, birbirine karıştırmamak gerekiyor.

Ben, yığınların önünde, yığınlarla birlikte, her alanda devrim yapacağım, diyen bir partinin, sözkonusu alanlarda kendisini yetiştirmesi, yetkinleşmesi gerekiyor. Edebiyat eleştirisi yapıyor musun? Şairin, romancının, dramaturgun, edebiyat eleştir-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Sanat ve Otorite

meninin, perspektifini açabiliyor musun? Bir opera sanatçısı, bir balerin, bir heykeltıraş, bir ressam vs. seni ihtiyaç duyarak, ciddi bir sorumluluk duygusuyla okuyabiliyor mu? Bir orkestra şefi, bir müzisyen, 'Bu konuda parti ne düşünüyor acaba' diye miridlanabiliyor mu? Yani sanatçılar, senin bilgi hazinene ve perspektifine ilgiyle yönelip, değer biçebiliyor mu? Sorun budur.

Ben, milyonların öncüsü olarak, milyonlarla birlikte, her alanda olduğu gibi, sanat alanında da devrim yapacağım, diye bağırarak, eğer bu alanda ümmi ise, aydınlar, Köroğlu nağrasını andıran bu bağrıdan sadece korkarlar. Hatta, çanımıza ot tıkmaya mı geliyorlar, diye kuşkuyla düşerler.

Sanat alanında, hiç bir parti, böylesi bir yetkinliğe kavuşamaz, anlayışından uzak durmalıyız. Çıplak halkların, çıplak partilerinin, başaramayacakları hiç bir şey yoktur. Yeter ki, cüret etsinler, enginleşmeye.

Kendi görüşüne ve çizgisine güvenen engin ruhlu devrimler, tüm görüşlere özgürlük tanır. Kitabı ve düşünceyi çarımha geren anlaşılabilir, çarımha gerek başlar tarihsel yürüyüşüne. Ve kendisine karşı örgütlediği devrimlerle gerçekleştirir büyük sıçrayışlarını, Bu tip devrimler, kendisini eleştirenlerden de-

ğil, eleştirmeyenlerden korkar. Suskunluktan korkar.

Aslıolan sanatçının ne yaptığı, nasıl bir şey ürettiği, yani Onun aksiyonudur. Sanatçının ne olduğu, imanı ve abdesti, ikinci bir öğedir. Tarihsel ilerleyişte, yaşamın güzelleşip dinamikleşmesinde, milyonların dönüşmesinde, bu yapıtın, bu aksiyonun payı nedir? Buna bakacaksınız ilkin. Asıl bu alanda cebelleşeceklerin sanatçıyla. Sanat, sahibini, yaratıcısını ısırır. Onun, iyi ya da kötü olup olmadığına bakmaz bunu yaparken. Yapıtı kendisini aşan, yapıtıyla çatışan bir yığın sanatçı vardır. Teori, pratikten doğar ve pratiği doğururken afallar.

Sırf düşüncelerinden, yapıtlarından dolayı tutuklanıp da, kendisini tutuklayan güçlerin mezar kazıcısı haline gelmeyen bir tek sanatçı yoktur yeryüzünde. Devrime karşı, yeni bir devrimin ne zaman örgütleneceğini tesbit etmek istiyorsan, en başta, düşüncelerin ve yapıtların tutuklanıp tutuklanmadığına bakacaksınız. En kötü şey, tarih tarafından tutuklanmak ve engizisyonla birlikte, aynı koşuata yatmaktır.

Parti, aynı zamanda, bir güzel sanatlar akademisidir. Milyonları yeteneklerine göre seferber eden, yetenekleri çok yönlü geliştiren, insanı yeni yeteneklerle donatan dev parti atölyesidir. Yetmiş yıllık geçmişimizin büyük sanatçılarına bakın; ileri siyasal faaliyetler, nezarethaneler, cezaevleri ve mahkemeler dünyasından geliyorlar. Sistemle şu ya da bu tarzda çatışmayan büyük sanatçı çok azdır yeryüzünde. Sanatçıların kaç bin yıllık serüvenidir bu. Gözlerine mül çekildi, derisi yüzüldü, kilise ve cami avlularında yakıldı, asıldı kent meydanlarında, eli kesildi bileğinden. Kendi dışındaki otoritelere ve kendisine yönelen sert buyruklara kuşkuyla bakması, karşı çıkması, diklenmesi bundandır biraz da.

Sanatın boyutlarını, inceliklerini, mizacını kavrayan bir parti; topluma, bağlarından sanatçı yetiştirip sunan bir parti; kendi dışındaki sanatçılar üzerinde, edebi, sanatsal, demokratik bir otorite kurabilen bir parti. Sorun budur. Sanatçıların büyük çoğunluğunu, iktidarı aldıktan bir zaman sonra, burjuvazi tarafından devrilen partinin ve sınıfın safalarında görmek istiyorsan, ve iktidar yürüyüşünde görmek istiyorsan.

Safaların genişliğini ve kalitesini, kafanın genişliği ve kalınlığı belirler ve böylesi bir kafanın şanın aşan çetin bir pratik belirler.

Zor iştir. Haylice zor.

748 yıllık ceza ile yargılanan Veli Yılmaz dünya basın tarihine geçti.

Veli Yılmaz öldü

Devrimci yazar, gazeteci Veli Yılmaz'ın cenazesi 29 Mart'ta devrimci-demokrat çevrelerden oluşan ikibini aşkın insanın katılımıyla Zincirlikuyu mezarlığında toprağa verildi. Veli Yılmaz 1950 yılında Giresun Şebinkarahisar'da doğdu. 12 Mart'ta tutuklandığında İstanbul Teknik Üniversitesi Maden Fakültesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi. Bu dönemde toplam 2,5 yıl cezaevinde kaldı. 1976 yılında yayınlanmaya başlayan Halkın Kurtuluşu gazetesinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi döneminde tutuklandı ve TDKP Merkez Komite üyesi olmak iddiasıyla yargılandı. Halkın Kurtuluşu gazetesindeki sorumluluklarından dolayı ise (Türkiye basın tarihine geçen) toplam 748 yıl tutan ceza aldı. Veli Yılmaz, gazeteci Neyyire Özkan'la evliydi. Yılmaz, çok yönlü ve üretken bir yazardı. Evrensel Kültür, Özgürlük Dünyası ve Gerçek Dergilerinin sürekli yazarlarındandı. Ayrıca Yayın Yönetmenliğini yürüttüğü Tüm Zamanlar Yayıncılık tarafından basılmış kitapları da vardı.

Grup Munzur İstanbul'da

Bu güne dek çalışmalarını İzmir'de sürdüren Grup Munzur elemanları İstanbul'a yerleşme kararı aldılar. Grup Munzur'un bu kararı almasındaki en büyük etke, İzmir'deki Kültürel ve Sanatsal Çalışma yapma zemininin genel anlamda yetersiz oluşudur. Grup Munzur 1992 Şubat'ta kurulmuş. Amaçları burjuvazinin

yoğ değerlerine alternatif bir kültür yaratma mücadelesinde mücadele alanında öncü olmak. Devletin tepkisini de üzerlerine çekmişler bu yüzden, çeşitli kereler gözaltına alınmışlar. En son olarak Edirne'de bir gösteride gözaltına alınmış ve 4 gün içeride tutulmuşlar. Grup Munzur İstanbul'daki çalışmalarından çok şey bekliyor.

Deniz koydum adını

Metin-Kemal Kahraman kardeşler, Gulbana ile yaptıkları "Seher Yeli-desmal" kasetinden bir buçuk yıl sonra "Deniz Koydum Adını" adını verdikleri yeni kasetlerini çıkardılar. 200 saatlik bir stüdyo aşamasının ürünü olan kasette üçü Türkçe, beşi Zazaca olmak üzere sekiz parça yer alıyor. Kahraman kardeşler Türkçe par-

çalarında toplumumuzun kişilik-sizleşme, kimliksizleşme yönlerini, Zazaca parçalarında ise Kürt halkının aşkı, acısını, mücadelesini ele aldıklarını belirtiyorlar.

Metin-Kemal Kahraman kardeşler "deniz koydum adını" adlı çalışmalarında yer yer caz denemelerinde de bulunmuşlar.

İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ

"Anılacaktır Ölümleri"

İnsanoğlunun yüzlerce yıllık yazılı tarihinde, onlarca önder, içinde buldukları toplumları ve ulusları ya uçuruma sürüklemişler ya da geçici de olsa insan onuruna yaraşır bir özgürlükle, ülke topraklarında "bir orman gibi kardeşçesine" yaşamalarını sağlamışlardır. Herakleitos, Epikür ve Demokritos'la ortaya konan kaba materyalizmin ilk ipuçları ve tarihte bildiğimiz ilk isyancı önder Spartaküs iyi bir liderlik sıfatını kaba anlamlarda ifade edebilirler.

Bunlara karşılık acımasız firavunların, engizisyon mahkemeleri yargıçlarının ve sonunda fuhherlerin, paşaların ilkel, katı ve acımasız önderlikleriyle "yüz karası" bir sıfatla anılmaları birer liderlik.

Sonra Marks'tan Mao Zedung'a dünya halklarının öğretmenleri önderlik sıfatını içini "komünist" payesiyle doldurarak, bilimsellik kazandırmışlardır. İşte bilimsel sosyalizmin bu öğretmenlerinin bir öğrencisi de ülkemizde yetişmiştir. Kısacası yaşamı boyunca, olanakları ölçüsünde aşındırmadık alan, katılmadık miting, örgütlemelik fabrika bırakmayan; Sosyalizmin bilimsel işlevini iyice özümleyip 70'lerin Türkiye'sini bilim adamı gözüyle çözümlen ve günümüze dek evrilenken doğruluğundan hiçbir şey yitirmeyen ideolojik bir çizginin yaratıcılığıyla kendisi de "öğret-

men" payesiyle anılan, bir öğrenci...

24 yaşındayken sorguculara "... Ben komünistim biz komünist olarak siyasi konularda hiçbir şeyi prensip olarak gizlemeyiz ve fikirlerimizi açıkça söyleriz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi ve örgüt içerisinde bize inanan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayan da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açığa vurmaktan katıyken kaçınılırız ve söylemeyiz, bu sebeple örgütsel faaliyetlerim hakkında hiçbir şey açıklamamam." diyerek, siyasi bir tavır ilk geliştiren de O'ydu. Hatta, her sorguya alınışında, işkencilerle ders vermesinin ülkenin içinde bulunduğu faşizm koşullarını bilimsel açıklamalarıyla idelerken, esas sorgucunun, onların mı yoksa kendisinin mi olduğunu ortaya koymuştur. İşkencileri sorgulamıştır. Yüzleştirildiği her arkadaşına direnç aşılamıştır. "Direnmeyi giz vermeden yazan" ve "Diyar-i Bekir'de gülrülen yeşil göz-lü partizan" odur. İbrahim KAYPAKKAYA 12 Eylül 1980 faşizmi öncesinde hangi çizgide olursa olsun her devrimci işte bu örnek önderin yaşamını anlatan "Ser Verip Sır Vermeyen bir yiğit-İbrahim Kaypakkaya" adlı kitabı okumuştur. Bu nedenle kitabı içerik açısından tanıtmaya gerek yok.

O'nu yitirimizden bu yana 20 yıl geçti. Bu kitap böyle bir insanı anlatmaya yeterli mi veya daha değişik niteliklerde kitaplar yazılamaz mıydı?

Çünkü bu kitap İbrahim KAYPAKKAYA'yı salt biyografik olarak incelemiştir. Mahkeme tutanaklarına geçen siyasi görüşlerinden başka onu ideolojik kişiliğiyle tanımlayacak fazla bir gösterge yoktur. Zaten bundan dolayı İbrahim KAYPAKKAYA'nın siyasi-politik kişiliği silik kalmış, sadece "Ser Vermeyen Yiğit" saygınlığıyla yetinilmiştir. Aslında yazınsal nitelikteki belgelerde, kronolojik sıralamaya uyularak aşamalandırma yöntemiyle kişiler konuşutur, tanklıklar ön plana çıkarılır. Anlatıcı hep geride kalır. Burada tam tersi sözkonusu. Ali KAYPAKKAYA'dan başka kayda değer tanık yok.

Ayrıca alıntı şiirlerin çoğu metinlerdeki ifadeyi yakalayamamış. Bu kitap Umut Yayıncılık'tan ser verip sır vermeyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya adıyla üçüncü baskısı çıkan Muzaffer Oruçoğlu'nun TOHUM romanı ile birlikte okunursa İbrahim Kaypakkaya'yı tanıma yolunda daha bütünlüklü bir bilgilenmeye ulaşılabilir. Yine de İbo'yu yukarıda belirttiğimiz noktalar ışığında inceleyecek bir yapıta hala çok ihtiyaç var. Ama, geç

kalınmış değildir. Kendi alanlarında yetkin kişilerin oluşturacağı bir kurulla daha bilimsel bir belgesel ortaya konabilir, konmalıdır da. 20 yıldır böyle bir şey yapılmamışsa eksiklik "kültür politikasının" yetersizliğinde aranmalıdır.

Herşeye karşın, zamanın koşullarında üretilebilecek en iyi yapıtı kaleme alan sayın Nihat BEHRAM'ın ellerine sağlık. Çünkü çoğumuz İbo'yu onunla tanidik. Sözlümleri Turgut UYAR'ın şu 5 güzelim dizisiyle bitiriyorum:

Deniz en güzel aşkken ayışığına
Küçük ve karanlık odalarda öldürülenler

Direnerek ve akarak ölenler
Yücelilecektir
Anılacaktır ölümleri."

Sevil TAYLAN

GRUP YORUM'UN ÖYKÜSÜ KİTAPLAŞTI Grup Yorum, Bir Kar Makinası

Tavir yayınları Grup Yorum'un 1988'lerden günümüze uzanan serüvenini

"GRUP YORUM/BİR KAR MAKİNASI" adlı derlemeyle kitaplaştırmış

Grup Yorum şarkıları, konserleri, eylemleri ve militan sanat anlayışıyla devrimci kültür evrenimizin yadsınmaz bir değeri, yol açıcı bir dinamiği...

Grubun, 1988'lerde "Sıyrılıp Gelen"le başlayan çalışmaları gitgide daha siyasal, daha örgütlü ve kurumsallaşan bir gelenek yarattı.

Grup Yorum 12 Eylül karanlığından sıyrılıp geldi kavgamıza. 1988 yılında Basın Yayın'dan dört üniversite öğrencisinin Metin, Ali, Orhan, Raşit'in çabalarıyla kurulmuş. O günden bu yana tam yirmi iki kişi gelip geçmiş Yorum'dan. "Kızılmak", "Gülbahar", "Metin-Kemal Kahraman" Grup Yorum geleneğinden çıkan müzik grupları. Grup Yorum sürekli değişen, yenilenen kadrosuna rağmen Ortaköy Kültür Merkezi'nde simgeleşen bir kurumlaşmanın tutarlı çizgisini hep korudu.

BİR KAR MAKİNESİ Grup Yorum'un öyküsünü anlatıyor. Kemal Sahir Gürel'in derlediği kitap dört bölümden oluşuyor. Birinci bölümde tarihsel bir sırayla grubun çıkan kasetleri tamtıyla. Bu ka-

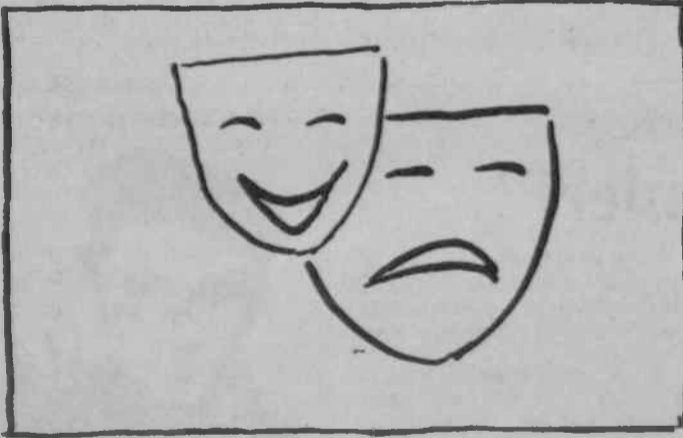
Grup Yorum'un müzik serüveni 1988'de amatör ruhlı 4 gencin bir araya gelmesiyle başladı, siyasal mücadeleyle örtüşen bir çizgide sürdü.

setlerden yola çıkılarak grubun örgütlü ve militan bir sanat mücadelesinde başından geçenler (gözaltılar, tutsaklıklar) ve kasetlerin kamuoyundan yarattığı etki anlatılıyor. İkinci bölüm Grup Yorum'un mahkeme süreçlerinde verdiği savunmalara ayrılmış. Ekler adını taşıyan üçüncü bölümde ise grubun uğradığı baskıların dökümü veriliyor. Bu bölümde ayrıca grupla ya-

pılan röportajlara, haklarında çıkan yazılara da yer verilmiş. Son bölümde Grup Yorumun yarattığı şarkı sözleri ve notalardan bir seçki yer almış.

Tavir Yayınları'nın ilk kitabı olan BİR KAR MAKİNESİ'ni özenli baskısı ve düzenlemesiyle de dikkat çeken bir kitap. Grup Yorum'un öyküsünü merak edenlere önerilir.

Kırmızı Balıklar Tiyatro Grubu: "Oyunumuz Pankarttır Pankartımız da Oyunumuzdur"

Kırmızı Balıklar'ı hiç gördünüz mü? Bu civıl civıl, heyecanlı gençler ilk çağlardan beri vazgeçemediğimiz bir tutkunun, tiyatronun sevdalısı olmuşlar.

Kırmızı Balıklar tiyatro grubu ile gazetemizde bir söyleşi yaptık. Yaratmayı tasarladıkları o kadar çok şey vardı ki sözün büyüüne bırakarak hızla akan zaman:

"Grubumuzun iki yıl öncesine uzanan bir geçmişi var. Ama esas olarak "Yeni Demokratik Kadın Derneği" bünyesinde, 1992 Eylül'ünde bir araya geldik sayılır. İçimizde liseliler, üniversiteliler, işçiler var. Sonradan iptal edilen YİTED gecesine hazırlanırken ilk oyunumuzu da çıkarmış olduk: Yapı İşçisi Ahmet'in düşlerini anlatan KIRMIZI BALIKLAR. Kırmızı Balıklar sonradan grubumuza da ad oldu."

Kırmızı Balıklar gruplarında yaratıcı sürecin tam bir kolektif mantıkla yürüdüğünü, oyunlarını kendilerinin yazdığını, müzikleri, ışığı, dramatik dokuyu, dekoru "atölye"

çalışması temelinde ürettiklerini anlatıyorlar. Atölye çalışmasını çok önemsiyorlar; Geleceğin şair, müzikçi, sinemacı ve tiyatrocularını yaratacak bir temel olarak görüyorlar. "Atölyemizin devrimci bir kültür müfrezesinin temellerini attık" diyorlar.

HAYDİ TİYATRO AL YERİNİ SİNİF MÜCADELESİNDE

Gençlere "neden tiyatro" diyoruz. O kadar çok nedenleri var ki. Okuyun siz de hak vereceksiniz: "Çabamızı sınıflar mücadelesinin gelişmesine bir katkı olarak görüyoruz. Burjuva medyasının saldırılarını "kir" in meşrulaşmasını engelliyor. Yaratılarımızın Halk Savaşı'nın meşrulaştırılmasına dönük bir yüzü var. Burjuva medyası ortak hazlar ve tek tip kişilikler yaratıyor. Bütün bu bileşenlerden yola çıkarak kültür cephesinde ideolojik, politik bir çıkış noktası, bir açılım yaratmak istiyoruz.

Kırmızı Balıklar, sanatçının ör-

gütlü olarak çok şey kazanacağını, bilincindedir: "sınıf mücadelesi örgütlü mücadeleyi koşullar. örgütsüzlük ya da örgütler üstünlük sınıf mücadelesini yadsıyan düşüncelerdir" diyorlar. Bu nedenle saldırgan bir tiyatroyu tercih ediyorlar. Sokak infazları, işkenceler ve kayıplara karşı sanat cephesinden burjuvaziye yanıt vermek, saldırmak istiyorlar.

Grup yapacağı tiyatronun teorisine çok kafa yormuş. Uzun tartışmalar ve deneylerden süzdükleri düşünceler var dillerinde: "Görsel, deneysel, dramatik yeni buluşlar yapıyoruz. öncelikle "Partizan tiyatro"ya ulaşmak ardından da "yeni tiyatro"yu kurmak istiyoruz. ilk çıkışlarımız da klasik teatral biçimleri temel aldık ama ilerde yeni tiyatroyu yarattığımızda "yeni sanat"ı da yaratacağız."

Oyunlarında pankart açmıyorlar. "Çünkü" diyorlar "oyunumuz pankarttır, pankartımız da oyunumuzdur".

Kırmızı Balıklar Brecht'in "iyi olan eski şeylerle değil, kötü olan yeni şeylerle başlamak" şiarını düstur edinmişler. Brecht onlar için vazgeçilmez bir tutku. "Brecht'in yabancılaştırma yöntemini sahnede uyguluyoruz. Çünkü insanları düşündürmek ve bilgilendirmek için etkili bir yöntem. Bildirinin dili hançer yarasına benzer oysa biz tiyatroyu seyircisine gül batırmak istiyoruz. oyundan sonra da mesajların etkisinin sürmesi için ince bir sızı kalmalı seyircide."

Kırmızı Balıklar Atilla Jozef'in bir şiirine gönderme yaparak bitiriyorlar sözlerini:

"Hey tiyatro al yerini sınıf mücadelesinde!"

Bu düzen böyle mi gidecek!...

Şiir Orhan Veli'yle düzyazı ise Sait Faik ile ilk kez sokağa çıkmış ve halkın arasına karışmıştır. Böylelikle halk, şair ya da yazarı kendisi gibi görmeye başlamıştır.

Orhan Veli her sabah hepimiz uykudayken gökyüzünü maviye boyamaya başlamadan önce şiirimizde gül, bülbül, halı, salon gibi sözcüklerin saltanatı hüküm sürüyordu. Orhan Veli yayımlandığı yıllarda gericilerle çatıştığı "Yaprak" adlı gazetesinin 1 Ocak 1949 tarihli ilk sayısında yukarıda sözünü ettiğimiz sözcükleri yıkarak yerine yenilerini koyar: "Gül verir, karanfil alırız"... "Bülbül verir, serçe alırız"... "Halı verir, kilim alırız"... "Salon verir, sokak alırız"...

Şiirin sokağa çıkması için herşeyden önce "inci gibi birbirine tutturulmuş" yapay dizelerden arınması gerekiyordu. İşte, Süleyman Efendi'nin nasırı "lale devri" şairlerinin rahatsız olmasını sağlayan ve günümüzde bir "çığ" a dönüşmüş olan "Garip" diye adlandırılan şiir akımının dağın doruklarından yuvarlanan ilk kâr tanecığıdır!

Şiiri sivilleştirilen ve Cemal Süreyya'nın deyişle ona "kaske" giydiren Orhan Veli'nin gerçekleştirdiği devrimin doğruluğunu Paul Eluard'ın 12 Ekim-11 Kasım 1949 tarihleri arasında Fransız radyosundan yayınlanan "Şiir Bulaşıcıdır" başlığını taşıyan metninden okuyabiliriz: "Şiirleştirilmiş dilden, inci- vb. birbirlerine tutturulmuş güzel sözcüklerden daha korkunç bir şey yoktur. Gayak şiir katkısız çıplaklıkların, can kurtaran şimdi olmayan çareler ve sedeflenmeyen göz yaşlarıyla yetinir."

Orhan Veli'yi sokağa çeken şey insanların yaşamla olan kavgasıdır. İnsanlar öylesine sever ki, "Galata Köprüsü" adlı kavşında köprüyü değil de, üstünden geçen insanları anlatır:

Dikilir köprü üzerine,
Keyifle seyredirim hepini.
Kiminiz kürek çeker, sıya sıya;
Kiminiz midye çıkarır dubalardan;
Kiminiz dümen tutar mavnalarda;
Kiminiz çimacıdır halat başında;

Galata Köprüsü üstündeki insanların hepsinin "geçim derinde" olduğunu görür. Sokaktaki insanlar düzenin dişileri arasında bütün "karşı" koymalarına rağmen ezilmektedir:

Durmaya işleyen saatlerde
Dişli dişliye karşı,
Dişlilerin arasında
Güçsüz güçlüye karşı

Düzenin bütün dişileri "güç"lülerden yana dönmektedir. Emperyalizmden yana işleyen saatlerin insanlara neler kazandırdığının ayırımına varır:

Alınlardan akan ter
Cephelerde harcanan kurşun
Sizin için mezarlar, mezar taşları,
Hapishaneler, kelepçeler, idam cezaları;
Sizin için;
Her şey sizin için.

Düzenin dişileri "dev" bir şairi yutmak istemektedir!.. Nâzım Hikmet'e karşı yapılan baskılara karşı sessiz kalamaz Orhan Veli... Ve arkadaşları Oktay Rifat, Melih Cevdet Anday ile birlikte Nâzım Hikmet'in özgür bırakılması için açlık grevine başlar!..

Orhan Veli sokaktaki yürüyüşünü sürdürürken sömürüye, açlığa, işkencelere, idam cezalarına karşı duran insanların safalarında yer almasına doğru koruyu bulur:

Bu düzen böyle mi gidecek!
Pireler filleri yutacak,
Yedi nüfuslu haneye
Uç buçuk tayın yetecek?

Şiiri sokağa Orhan Veli taşımıştır ama artık sokaklar alıp götürmektedir onu!... Kapitalizm'in insanlara her şeyi para karşılığında sunmadığını, "bedava" olan yanlarının da, bulunduğunu ince bir alay ile anlatır insanlara:

Kelle fiyatına hürriyet
Esirlik bedava
Bedava yaşıyoruz, bedava.

Orhan Veli paltosunu satma pahasına yayınlamakta kararlı olduğu gazetesi "Yaprak"ın çerçevesinde özgürlük dalında çiçek açmaya başladığı anda çok genç yaşta hayatı ayrılar... Günümüzde de, pireler filleri yutmaya devam ediyor. Ama bu düzen böyle gitmeyecek!... Orhan Veli'nin dört duvarın karamsarlığı yerine bir pencerenin güzelliğini yüreğimize işleyen, umut dolu, şiirleri güneşli günlerin habercisidir bizlere:

Pencere, en iyisi pencere
Geçen kuşları görürsün hiç olmazsa,
Dört duvarı göreceğine.

Sunay AKIN

Newroz'u tutukladılar

Sivil Polisiniz

Hüseyin, kütüphane çıkışında
Sizi BEKLİYOR!

Yalnız o mu?

Öyle Nazım Hikmet'leri, Sabahattin Ali'leri okuyup da nereye gidiyorsun? Hep bakalım... Demokrasi derdiyse de o kadar denmedi diy mi? Du bakalım, ne okumusun ne öğrenmiş bi iyi anıyalım... Terörist mi olucan anarşist mi bilelim... Öyle bedavadan çekip gitmek var mı? Söyle bi şubeye kadar rica ediyim carım... Hadi bak, beni zor kullanmaya mecbur etme!

Geçen hafta gazetelerde, dergilerde çarşaf çarşaf ilanlar çıktı. Kültür Bakanlığı halkı adeta reklam bombardımanına tuttu.

İlanlarda ne yazıyordu dersiniz? "NAZIM HİKMET... kütüphanesinde sizi bekliyor" YAŞAR KEMAL... kütüphanesinde sizi bekliyor. Hemen aklınıza gelebilecek bütün yazarlar vardı ilanlarda.

Kültür Bakanlığı halkı kitap okumaları için kütüphanelere davet ediyordu. Sınırsız seçenekler sunuyordu öntümüze!

Aynı günlerde Ozan Barış Erdoğan İstanbul'a gitmek amacıyla uğ-

radığı Ankara otobüs terminalinde polislerce gözaltına alınıyordu. Polis üç gün boyunca işkence yaptığı Barış Erdoğan'a ölüm tehditlerini savurmaktan da geri durmuyordu.

Barış Erdoğan'la birlikte bir de kitap gözaltına alındı. Erdoğan'ın, Gazete merkezimize ulaştırmak için Ankara büromuzdan aldığı, yazar Muzaffer Oruçoğlu'nun "Newroz" adlı romanının bilgisayar disketleri ve orijinallerine polis el koydu.

Barış Erdoğan Ankara Emniyet Müdürlüğünden 3 gün sonra serbest bırakıldı ama Newroz romanı

hala tutsak.

Nazım Hikmet artık kütüphanelerde halkımızı bekliyorken (!) nedense bizim çıkarmayı düşündüğümüz Newroz romanına el kondu.

Devletin iki yüzlü politikaları, hayatımızın her alanında kendisini gösteriyor. Faşist-feodal zor ne yasakta ne de vahşette sınır tanıyor. Çünkü onlar herşeyimizden korkuyorlar.

Newroz romanı özgürlüğüne kavuşacak, sizin kör karanlığınızı yıkarak, binlerce yüreğe ışık olacak. Bu böyle biline.

YOKUŞ YOLUNA NAZİRE

“Bük-Dersim yolunda bir yer kanar”

Onlar yazgısı belirsiz bir hüznem mi koşular? Ay varken, ay ıpışıl, ay dolunayken. Hangi tarih geride sadece akıllar bırakır ki! Tertemiz bir mercan adası değil ki bu gıgırlı hayat. Giderler uykulu tulumlarına girerler geceyi bir yıldız gibi sabah ederler. Öyle mi? Hayır hayır. Değil. Onlar her geceyi bir iklimden bir iklime koşar gibi tebdil yaşarlar. Sonrası mı? Sonrası kimbilir. Barınak sessizliği mi, nöbet mi, kuşatma mı, ölüm mü? Hem söyler misiniz bu insanlar sizin kadar da mı sevmeyenler kendi ellerini, yüzlerini, gözlerini. Sizin bir şeye adanış nedir bilir misiniz? Yürekten yürek. Sonra da ölüm!

Elbetki hayatları yeşermemiş bir hüznem ağacıdır çoğu zaman. Doyasıya öpülmemiş kırmızı atlar da var çünkü. Ki her adanış bir vazgeçiş koşullar.

Şimdi onlar çoğalmış bir nehir gibi sessiz ve sakın akarlar. Geceğin hüznüne kendi hislerini katar-

lar. Ay ölürse sahilik susar mı? Yaşam kendini destana kusar mı? Orda o büyük şölen başlar mı?

Denilir ki, ateş önce bir dağ volkanı gibi parlar. Alevler göğe ağana dek yanar. Sonra ritüel kırık bir hüznemle -ama usul usul- başlar. Gözcü silahını en yakın ağaca asar. İşareti verir vermez yoldaşlar dansa başlar. Hiç kimse kimseye bakmaz. Yüzler itirazsız bir mağmaya döner. Gökten çivit mavisi bir yıldız kayar ve herkes delirmiş törene bir şiir gibi akar.

Artık gitmek eskil ve yaralı bir isyan emridir. Herkes sorar. Ömrümüz kaç rüzgar anlamlıdır. Kim kimdir hangi Seyid'in peşrevinden geçmedir. Hayat kaç ormanca yangındır. Öyle susuz öyle çok geceler niçin yaşanılır? Yılanız bir dağa niye Yılan Dağı denilir. Kaç dilsiz söylencedir zaplar nereye akıtılır.

Ve şölen upuzak bir doruktan gelen basbariton bir çağrıyla apansız biter.

Gelin gelin. Hep birlikte arsız ateşler yakalım. Dağları şölene katalım. Silahlarımızı çapraz asıp gidelim. Gidelim hey gidelim. Gidelim ki sürgünü olduğumuz acılar kendince kanasın. Gidelim ki bir geyik yalnızlığa koşarsa ölüm erken gelir anlasın.

Sonra epeski bir zamanda yerli bir seyyaha demişler ki, Bük-Dersim yolunda Kemal'e ve askerlerine inanırsan aşiretler kanar, bebelerin gül mavisi yüzleri kanar.

Neden mi? Çünkü otuzsekizi anlatan herkes ağlayarak der ki, biz bebelerimizin çığlıklarını mağralardan askerlere ses gitmesin diye emzirek boğardık.

Bu yüzden Bük-Dersim yolunda bir gün sizin ya da bizim geçişimiz ne ki? Orda her vakit dağların kendi yüreği kanar.

Kendi yüreği!
Kendi yüreği...

Haydar OĞUR

Ustalardan...

Bu bölümde, gerek Türkiye ve gerekse de Dünya Edebiyatına mal olmuş şairlerin şiirlerine yer verilecektir. Yerimiz şimdilik kısıtlı olduğundan uzun şiirleri ancak bölümleri seçerek yayımlayabiliyoruz. Ancak dizelerin tadına varabilerseniz, o dizelerin şairine ulaşabilmek için kitabın adını da şiirin altında yayınlıyoruz. Haydi şiire!...
İki Nehir Arası Ülkeler

Ve ikimiz birden gülüyoruz yerdeki bir resmine Mao-çe Tung'un
Ve buluşuyor gülüşlerimiziz.
Buluşup konuşuyoruz bilmediğimiz iki dili

Gülmek denen bir dünya diliyle Mao'da karşıyor sonra bakıyoruz ikimizin gülüşüne
İşte o zaman en uzun gülüş başlıyor aramızda
Artık üçümüz dolaşıyoruz iki nehir arası ülkesi ve sokaklarını
En şişmanımız ve en çok gülenimiz O Kuzeykapısında ayrılıyor sonra her birimiz Ayrılıp ayrılıp buluşuyoruz
Ve Doğukapı alanında senin yüzüne benzetiyorum bir yüzü
Ve çocuk yüzlerine. Çocuk yüzlerine. Ve yontulara. Neden yontulara benzer çocukların yüzleri
Ve uzun çarşılara, kadınlara uzun Fırat'a ve?

Atlas-İlhan Berk
Adam Yayınları

Benim Avusturalya serüvenim toplam üç yıla yaklaşıyor

Muzaffer Oruçoğlu'nun, bir kültür festivalinde, Avustralyalılara hitaben yaptığı konuşmanın metnini sunuyoruz.

Bayanlar-baylar,
Benim Avustralya serüvenim toplam üç yıla yaklaşıyor. Bu üç yıl içinde, çok ilginç, güzel ve yadigaracak şeyler öğrendim. Birçok şeye hayran oldum, birçok şeyi ise yadırgadım. Bunlardan bazılarının üzerinde durmak istiyorum.

İlk olarak, Avustralya'ya ayak basışın zoraki karakterine karşı; Ormanların, deniz ürünlerinin ve hayvanların sorumlusuzca yokedilişine karşı; kırk bin yıllık Aborijin geleceğinin çiğnenişine karşı; 1788'de, Pemulwuy'un başlattığı Aborijini direnişine hayran oldum. Buna ek olarak, Pemulwuy'dan aşağı yukarı yüz yıl sonra, endüstrinin yükselen vahşi karakterine karşı, aslında bir tepki ve protesto olarak ortaya çıkan Ned Kelly'nin direnişine hayran oldum. Bana göre, Avustralya tarihinde, Avustralya halkının iki büyük onur güneşi vardır: Pemulwuy'un kesilecek ispirto fıçısı içinde İngiltereye gönderilen kellesi ile Ned Kelly'nin darağacında sallanan kellesi.

İkinci olarak, modern dünya resmini etkileyen Aborijini resmine, özellikle de Yirawala'nın tablolarına hayran oldum. Piçasso'nun, "Tüm hayatım boyunca başarısız elde etmeğe çalıştığım tek ressamdır" dediği Yirawala'nın, modern Avustralya ve dünya resminin devleri arasında yerini alması şaşırtıcı değildir. Çünkü, Aborijini resmi, insanlık şafağının pasifikteki ilk gülümseyişidir. Margaret Preston, Clifton Pugh ve Sydney Nolan gibi ressamların ruhunda bu gülümseyişten yansıyan güzel renkler yok mudur?

Üçüncü olarak, bu güzel kıtanın, dünyanın, neredeyse tüm dillerini ve kültürlerini, ilginç bir bileşimle, dev bir çiçek bahçesi haline getirmesine hayran oldum. Geleceğin güzelleşmesi, bu bahçenin güzelleşmesine ve iç kısmındaki çöllere doğru genişlemesine bağlıdır. Kültürler birbirlerini ezerek değil, özgür bir ortam içinde, yan yana gelişerek, birbirlerini özümleyerek kaynaşabilir, güçlü, zengin bir insanlık kültürü haline

gelebilirler.

Bayanlar baylar,
Avustralya'da alışmadığım, yadırgadığım bir yığın şeyin olduğunu da söylemeliyim. Yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde Avustralya, on milyon kotala'yı öldürdü ve Gelibolu'ya İngiltere'nin isteği üzerine asker gönderdi. Bunu Kore, Vietnam, Körfez, Kamboçya ve Somali izledi. Tarih, asker ihraç eden ülkelerin çıkardığı sorunlarla uğraşmaktan ilerlemeye fırsat bulamıyor. Bu kadar kültürün bir arada yaşadığı bir ülkenin, tarihsel ilerleyişi kolaylaştırması gerekiyor.

Bu ülkede, halkın oylarıyla iktidara oturan bir başbakan, Kraliçenin valisi tarafından alaşağı edildi. Daha dün, başbakanın eşi, kraliçenin önünde diz kırmadığı için kıyametler koptu. Bankaların buna tepkisi, beş doların üzerindeki Caroline Chisholm'un resmini kaldırmak ve kraliçenin oturmak şeklinde oldu. İngiltere'de yayınlanan The Sun gazetesi, baş yazısında, "Biz İngilizler, doların üzerinde Avustralya başbakanı Keating'i ya da imzasını görmektense, kanguru poposu görmeyi tercih ederiz!" diye ateş püskürdü. Kraliçe resminin tüm paralarda ve görkemli salonların, binaların gamzesinde sallandığını farketmiş olacaklar ki böylesine şiddetle saldırmıyorlar.

Aborijini bayrağına hayran olduğumu söylemeliyim. Kıpkırmızı bir hüznem ve acı okyanusu, (siz isterseniz buna çöl toprağı deyin) ve bu okyanusun bağrından, karanlığa doğru yükselen koca bir güneş. Bence Avustralya'nın ve tüm dünyanın, geçmişini ve geleceğini özetleyen, insana umut, ilerleme ve yaşam şevki veren çok güzel bir bayraktır bu.

Bizler, biz ikiyüz yıllık ve iki günlük geçmişi olan göçmenler, kırk bin yıllık bir zenginliğin özü olarak ortaya çıkan bu bayrağın gücünü ve güzelliğini görmezlikten gelemeyiz.

Avustralya ve dünya, bu bayrağa ve bu bayrağın özünde yatan, bir birinden güzel ilkelere layıktır.

Muzaffer Oruçoğlu
Nisan-93<None>

Muzaffer
Oruçoğlu

KAHRAMANLIK
KILAMLARI

ÇIKIYOR

Serdar Can

NENEMİN
MASALLARI

2. Baskı
ÇIKIYOR

GENÇLİK

İşçi sınıfının Birlik-
Mücadele-
Dayanışma günü 1
Mayıs'ta

YENİ
DİRENİŞLER
YARATMAK
İÇİN İLERİ

Bürolarımızdan
isteyiniz

YENİ DEMOKRAT

ÇIKTI!

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atalım! Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakâr ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

10-12 Nisan 1971 Nisan Toplantısı

İbrahim KAYPAKKAYA Fikir Külüpleri Federasyonu (FKF) içindeki görüş ayrılıklarında Milli Demokratik Devrim (MDD); savunan Türkiye İhtilâlcisi İşçi Köylü Partisi (TİİKP) saflarında yer almıştı. Ancak süreç içerisinde -başını Doğu Perinçek'in çektiği- revizyonist çizgiye karşı mücadeleyi sınıf bilinci ve sorumluluğuyla kendine görev edinmişti.

10-12 Nisan 1971'de yapılan toplantının gündemi: TİİKP'nin o güne kadarki çizgisinin özleştirilmesi, Sosyalist Kurultay ve yayın organları sorunuydu. İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist kanat, etraflı, esaslı ve samimi bir özleştirilmeyle geçmişteki revizyonist pisliklerin süpürüp atılmasını istemesine rağmen; revizyonistler geçmişteki çizgilerini ısrarla savundular.

Proleter Devrimci Aydınlar (PDA) revizyonistleri, parlamenter maskeli faşist diktatörlükle burjuva diktatörlüğünü birbirinden ayırtedemedikleri için parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün savunucusu durumuna düşmüşlerdi. Oysa Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm, herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekkelci burjuvazinin diktatörlüğü değil; komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğüdür. Türkiye'de faşizmin varlığını anlamak için parlamentonun olup olmadığını bakmak, tek başına yetersiz ve yanıltıcıdır. Nasıl bir parlamento olduğuna da bakmak gerekir. Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu, faşist generaller çetesinin süngüsünün işaretine göre parmak kaldırmaktan ibarettir.

PDA revizyonistlerinin anti-Marksist-Leninist faşizm ve faşizme karşı mücadele teorileri, halk savaşını belirsiz bir tarihe bırakıyordu. Marksist-Leninistler ise, feodalizm ve emperyalizmle birlikte faşizmin de kökünü kazıyacak olan mücadelenin, temel gücünü köylülerin oluşturduğu ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan proletarya önderliğindeki halk savaşı olduğunu belirtiyorlardı. Zira halkın, feodalizme ve emperyalizme karşı olduğu gibi faşizme karşı da kullanacağı üç silahı vardır: Parti, halk ordu-su, halkın birleşik cephesi. Halk bütün düşmanlarını; feodalizmi, komprador büyük burjuvaziyi, emperyalizmi ve faşizmi bu üç silahıyla yenecektir.

İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist'ler, Sosyalist Kurul-

Kavganın Güncesi

ayla legal bir parti örgütlemenin, legal olanaklardan yararlanmak olmayacağı; legalizme katmak olacağı, -üstelik-hali hazırda hiçbir ciddi illegal örgütlenme ve faaliyetin de olmadığını belirterek reddettiler. Aynı yaklaşımla legal yayın organları üzerinde yoğunlaşmanın da yanlış olduğunu belirterek reddettiler.

Marksist-Leninistlerin özetleyip toplantıya sundukları (ancak, revizyonistlerin "izaha muhtaç olduğu" gerekçesiyle oylanmasını engelledikleri) onbir ilkeyi aynen okuyucununun değerlendirmesine sunuyordu.

1- Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

2- Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

3- Illegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.

Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esaslıdır.

5- Stratejik savunma içinde taktik taarruz esas, taktik savunma talidir.

6- Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

7- Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, diğer örgütlenmeler talidir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esaslıdır.

10- Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas-müttefiklere dayanmak talidir.

11- Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Kültür Devriminin ürünü olarak Proletarya Partisinin Türkiye'de sahneye çıkması (24 Nisan 1972)

24 Nisan 1972'nin Türkiye devrim tarihinde önemli bir yeri vardır. Mustafa SUPHI'den sonra, yaklaşık 50 yıllık süre boyunca Türkiye devrimi hareketi, egemen Kemalist ideolojisinin, darbeci-reformist ve revizyonist düşüncelerin etkisi altındaydı. Mao Zedung'un Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin bütün dünyada yarattığı devrimci dalgalanmadan Türkiye de nasibini almıştı. O dönemin yüksek öğrenim gençliğinin, Fikir Külüpleri Federasyonu (FKF)'nda akademik boyutlarda süren ideolojik-siyasi tartışmalarının yolaçtığı saflaşmada, İbrahim KAYPAKKAYA ve önderliğindeki komünistler, o aşamada diğerlerine oranla daha ileri bir konumda bulunan Türkiye İhtilâlcisi İşçi Köylü Partisi (TİİKP) içinde yer aldılar.

İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının gerek TİİKP içindeki iki çizgi mücadelesinde ve gerekse diğer ideolojik-siyasi çizgilere karşı verdikleri ideolojik, şovenist, revizyonist vb. düşünce ve akımların köklü ve radikal bir eleştirisi üzerinde şekillenen ve "beş temel belge" olarak anılan İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşleri, çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiyeliler komünistlerin manifestosu durumundadır. "Beş temel belge"nin ilanı edildiği dönemden bugüne dek bazı nicelik değişiklikler yaşanmış olmasına rağmen, halâ aynı toplumsal devrim sürecinin yaşanıyor olması, ona, değerinden hiçbir şey kaybettirmediği gibi, doğ-

ruluğunu kanıtlamasıyla da değer katmaktadır.

İbrahim KAYPAKKAYA, "MZD savunulmadan ML savunulamaz" prensibinden hareketle ML-MZD'ni yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'nin özgül somut koşullarına indirgemesiyle enternasyonal proletaryanın Türkiye kurmaylığını yapıyordu.

TİİKP içindeki iki çizgi mücadelesi, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişiyle şekillenecek doruğa çıkmıştı. Ve İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki komünist-devrimci kanat, -komünistlerin bir manifestosu olan- on maddelik "DABK 7-8 Şubat 1972 Kararları"ni açıklayarak, revizyonizme karşı cepheden bayrak açtılar.

"DABK Şubat Kararları", başını Doğu Perinçek ve Halil Berktaş'ın çektiği TİİKP'in burjuva-revizyonist şeffaflığı üzerinde bir şok etkisi yaratmıştı. Ve bu burjuvalar, sorunu, kendi sınıf karakterlerine uygun burjuva yöntemlerle "halletme" yoluna gittiler. Onlar ML kadroları tasfiye etmek için düzenledikleri çeşitli entrikaların yanısıra, hazırladıkları bir sinsi planla 26 Mart 1972 tarihinde "birliği korumak için" (!) tartışmaya (!) çağırıldıkları İbrahim KAYPAKKAYA ile bir yoldaşına haince bir silahlı komplo düzenleyecek kadar alçalmışlardı.

Artık "Marksist-Leninistler'e örgüt içinde hayat hakkı kalmamıştı. Her türlü eleştiriyi imkânını, ellerinden bu eleştirilerin kadrolara ulaşmaması için her çareye başvurmak, onlar aleyhine sinsi tertipler planlamak, demokratik-merkeziyetçiliğin hem demokrasi, hem de merkeziyetçilik ilkelerini çiğnemek, revizyonist önderliğin sanati haline gelmişti. Parti disiplini denilen şey, artık proletarya düşüncesi üzerinde bir burjuva disiplini (baskısı) idi".

"Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak mücadeleye devam etmek hem imkânsız, hem de faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmetin yolu artık revizyonistlikten örgütsel olarak ayrılmak, TİİKP'ler de böyle yapılar." M-L'ler halkın menfaatleriyle parti menfaatlerinin aynışmasını/örtüşmesini isterler. Ancak, halkın menfaatleriyle parti menfaati çeliştiği zaman, hiç tereddüt etmeden halkın menfaatlerinden yana çıkarlar. İbrahim KAYPAKKAYA önderliğindeki M-L'ler, bu anlayışlarından hareketle, ihanete gidenleri kendi yollarında yalnız bırakıp komünist devrimcileri devrim yolunda birleştirdiler.

24 Nisan 1972 tarihi, işte bu birliğin; onlarca yıldan beridir devrimci hareket üzerine çöreklenen egemen Kemalist ideolojinin, darbeci-reformist, şovenist, revizyonist vb. karanlığın parçalanarak aydınlığa kestiği tarihtir. Bu tarih, Türkiye'li komünistlerin bir manifestosu olan ve "beş temel belge" olarak bilinen İbrahim Kaypakkaya öğretilerinin sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının öncü kurmay-müfrezesi Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) tarafından kuruluş ilanı ile beraber TKP/ML'nin parti programı olarak ilan edildi.

24 Nisan 1972'de İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde kurulan TKP/ML, kuruluşundan bugüne, ML-MZD bilimini kendisine rehber edindi. ML-MZD bilimine karşı değişik açılardan ve cephelerden, değişik görünüm ve kıyflar altında yönelen anti-ML ideolojik saldırı ve sapmalara karşı, inançla ve kararlılıkla karşı koydu, ideolojik mücadele yürüttü.

TKP/ML, merkezi görev olarak önüne koyduğu Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Köylü Gerilla Savaşı'nda, yüzleri aşan devrim şehidi vermesine rağmen silahlı mücadele hattından vazgeçmedi, taviz vermedi. Emeginin egemenliğini sağlayacak kızıl güzergâhta daima kararlılıkla ilerledi.

Kurulduğu günden bu yana birçok geçici, askeri yenilgiler ve bölünmeler yaşayan TKP/ML, kuruluşunun 20. yılında (Nisan 1992) gerçekleştirdiği birlikle geçmişin olumsuzluklarını önemli oranda aşmış, güç kaybını durdurmuş ve son bir yılda yeniden güçlenmeye başlamış olmasıyla; çeşitli

ulus ve milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halklarının umudu olmaya devam ediyor.

Ölümünün 15. yılında yiğit komünist İsmail HANOĞLU

İstanbul-Gültepe 20 Nisan 1978, bir karanfil daha, bıraktığı şanlı mirasla düştü toprağa.

Şanlı mirasların, üç yıl gibi kısa bir sürede de yaratılabileceğini gösterdi HANOĞLU İsmail, düşerken de...

İsmail HANOĞLU emekçi bir ailenin çocuğuydu. Yaşadığı yoksulluğun olumsuz koşulları içinde bir yandan öğrenimini sürdürmeye çalışırken; bir yandan da PDA saflarında ortaöğrenim gençliğinin örgütlenmesi faaliyetlerini sürdürüyordu.

İşçilik yıllarında ML-MZD biliminin öğrendiği, PDA revizyonistlerini gerçek kimlikleriyle tanıdı ve 1975 yılı içinde ML saflarda yerini aldı.

İki yıllık profesyonel mücadelesiyle ideolojik sağlamlık ve kararlılığın, her günüyle 24 saat devrimci olmanın mücadeledeki yoğun devinimi, fedakârlık ve özverinin, alçak gönüllülüğün; halka ve devrime olan bağlılığın şanlı mirasını bırakarak ebedileşti.

Azimli, kararlı ve cesaretiyle yerine getirdiği son görevi: Gültepe ve yöresinde halk kan kusturan azıllı/kudurgan faşist Şerif... 'yi halk adına ölüme cezalandırdığı sırada, Şerif faşistinin korumaları ilerce, önce vurularak öldürüldü, akabinde hunharca başı taşla ezilerek katledildi. Bıraktığı alçak gönüllülük, fedakârlık ve cesaret edemlerini bugün birçok İsmail'ler taşıyor ve onun yolunda savaşıyor.

İsmail HANOĞLU ardında şanlı bir gelenek bırakan komünistlerdendi. ML saflarında yazdığı üç yıla, zengin mücadele dersleri içeren, koca bir miras bıraktı.

Katledilişinin 20. yılında Enternasyonal proletaryanın, Türkiye ve Türkiye Kürdistan kolunun öncü müfrezesi, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın komünist önderi, İbrahim KAYPAKKAYA'yı

ANMA GECESİNE KATIL!

FİLM(TİKKO) Grup KIZILIRMAK
Gerillaları ve Başkan Nizamettin ARIÇ
Gonzalo'nun Ali ASKER
Konuşması) ARAM
KORO Nihat BEHRAM
TIYATRO(Asmen) Enternasyonal Müzik
FOLKLOR Grupları (Peru,
Can CIHAN Güney Afrika,
Partizan OZANLAR Yunanistan)

Tarih: 8 Mayıs 1993 Cumartesi Saat:
16.00

İbrahim'i Anma Gecesi Tertip Komitesi

Düzeltilme: önceki ilanımızda Grup kızılmak dizgi hatasından dolayı yazılmamış, özürdünüz.

Savaşan Kadınlar

1872 yılında soylu bir toprak sahibinin kızı olarak dünyaya gelir. Bu elit tabaka içinde bir dizi olanaklarla yaşamak Kollontai'yi tatmin etmez. O inançları ve amaçları uğruna kendi burjuva sınıfına " ihanet" ederek proletarya saflarında yer alır.

İyi bir gözlemci, insancıl, duyarlı ve Rus edebiyatının ilerici-demokratik gelenekleriyle eğitilen Kollontai, Çarlık Rusyası'nın otokrasisine duyduğu sert tepki ile Marksizme yönelir, güçlüklerden, zorluk ve tehlikelerden yılmayan bir devrimci olur. Kollontai 80 yıllık yaşamını dolu dolu ve sosyalizm için yaşar. 1883 de ilk yazınsal çalışması basılır. Daha sonra İngiltere işçi hareketine ilişkin incelemelerde bulunmak üzere İngiltere'ye gider.

"Kadınların yazgısı beni tüm yaşamım boyunca ilgilendirdi ve beni sosyalizme çeken bu ilgi oldu" diyen Kollontai yaşamı boyunca kadın sorunlarıyla nem teorik kitaplar, makaleler yazarak hem de pratik örgütlenmesinde yer alarak yakından ilgilendi.

Kollontai kadınların kurtuluşunun sosyalizmde ve giderek sınıfsız toplum olan komünizmde göredir. Feministlerle arasına kalın bir çizgi çekmiştir. Her konuşmasında emekçi kadınlarla, burjuva kadınlar arasındaki farkı ve sınıf çelişkisini dile getirmiştir.

1907 Ağustos ayında yapılan Uluslararası Kadın Sosyalistler Kongresine

Yeni kadınların yaratılmasında örnek alınacak komünist kadın;

ALEKSANDRA KOLLONTAI

Rusya temsilcisi olarak katılır. Daha sonra Clara Zetkin ile birlikte 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını önerir. Kadınların sosyalist hareketi uluslararası sekreteriyasına üye seçilir. Merkezi Berlin'de olan Yeni Kadınlar adlı broşürde kadın sorununa ilişkin makaleleri yayımlanır.

1914'de Alman makamlarınca tutuklanır. Karl Liebknecht'in ısrarıyla bırakılır. Danimarka ve İsveç'te savaş karşıtı faaliyetler sürdürür. Oradan da Norveç ve New York'a gider. Sonrada Rusya'ya döner.

Sovyetlerin ikinci kongresinde Halk Komiserleri konseyine seçilir. 1919'da parti merkez komitesinin kadınlar kolu başkanlığına getirilir. Sosyal Güvenlik

Bakanlığı'nın fuhuşla mücadele komisyonuna üye olur. Tüm Rusya Sovyetler kongresinde ise merkezi yönetim komitesine üye seçilir.

10. kongrede "İşçi Muhalefeti" adı altında Bolşevik partisine tavrı alır. Fakat Lenin'in kendisini eleştirmesinden sonra hatasını kabul eder.

1922'de Norveç'te SSCB Büyükelçiliğinde müsteşar olarak görev alır. Böylece dünyada ilk kadın büyükelçi olma statüsünü elde etmiş olur.

70. yaş gününde "Emeğin Kızıl Bayrağı" nişanı ile onurlandırılır. 80 yaşında yaşama veda eden Kollontai bizim önmüze kadın bir komünist olarak yolunu aydınlatıp mücadelemize örnek olacak bir savaşçı YENİ KADIN tiplmesini

çıkardı.

Yepyeni bir yaşamın kurulmasında, yeni kadınların yaratılmasında, sosyalizmin temelini neşeyle, azimle, her türlü zorluklarına, güçlüklerine rağmen kurma mücadelesinde, engin özverilerde bulunan bu eşsiz komünistin mücadelesi mücadelemize her zaman örnek olsun diyoruz.

A. Kollontai'nin Kitapları
1. Dubroyubov'a Göre Eğitimin Temelleri

2. Kadın Sorununun Toplumsal Temeli
3. Toplum ve Annelik
4. Marksizm ve Cinsel Devrim
5. Birçok Hayat Yaşadım.

Sosyalist Ahlak anlayışının insan davranışlarını düzenlemeye başlamasıyla, iki cins arasındaki ilişkilerdeki çürüme ve yozlaşmanın giderileceğine inanan Kollontai YENİ KADIN tipini şöyle tanımlıyor:

- Kişiliğini kanıtlayan,
- Kadının devletteki, ailedeki, toplumdaki katmerli köleliği protesto eden,
- Hakları için mücadele eden,
- Burjuva ahlakına meydan okuyan,
- Birey ve kadın olarak kendini doğrulamak için mücadele eden,
- Dünyayı sorguya çeken,
- İlk olarak kendi bilincine varan,
- Boyun eğme ve kişisizlik yerine özgürlük ve bağımsızlığa değer veren,
- İki yüzlü temizlik maskesi yerine, yeryüzü sevinçlerindeki haklarını isteyen,
- Aşk hikayelerini yaşam içinde sınırlı bir yere koyan,
- Abartılmış duygulanma yerine disiplinli yeğleyen,
- Erkeğin yankısı olmayan kadındır.

Boşanmanın kolaylaştırılması: nedenleriyle koparılan fırtınalar

Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) Çorum milletvekili Cemal Şahin boşanmayı kolaylaştıran bir yasa önerisi verdi. Meclis Adalet Komisyonundan geçen yasa tasarisına göre eşini boşamak için dava açıp davası reddedilen kişi bir yıl sonra otomatik olarak boşanabilecektir. Eskiden bu süre 3 yıl idi.

Boşanmanın kolaylaştırılmasıyla ilgili olarak lehte ve aleyhte şiddetli tartışmalar oldu, fırtınalar koparıldı. Taraflar birbirlerini kadın ya da erkek düşmanı ilan ettiler. Yasa'nın aleyhinde olanlar esas olarak kadın hakları savunuculuğu yaptıklarını iddia ettiler. Bu yasa ile kadınların işsiz, güçsüz, her türlü sosyal güvenceden yoksun kapı önüne bırakılacağını ileri sürdüler. Kolaylaşmasını savunanlar ise genelde erkek haklarını savunan kesim oldu. Bitmiş bir evliliği uzatmanın bir anlamı olmadığını da olumsuz etkilediği gündeme getirildi.

Bir yanda bitmiş bir evliliğin yarattığı sorunlar, bunalımlar ve aşağılanmalar, bir yanda ise hiçbir sosyal güvencesi olmayan, erkeği ekmek kapısı gören, boşanmış kadın statüsünün yarattığı sorunlarla kadın olma zorluğu.

İki ucun boku değnek misali, al birini vur ötekisine. Birini ya da diğerini yaşama zorunluluğu, işte kapitalizmin insanlara sunduğu seçenek. İnsan onurunu ayaklar altına alan bir yaşam biçimi.

Kırsal alandaki kadınlar genelde imam nikahıyla evli olduğu ve gelenek-görenekler ağır bastığı için boşanmalar fazlaca söz konusu olmuyor. Zaten bir çoğu ailesinin uygun görmesi üzerine görücü usulü ile evleniyor. Orada, baba evine dönmektense her türlü sıkıntıyı sineye çekmek zorundadır kadın. Erkek ise ya bitmiş bir evliliği devam ettirir ya da ikinci hatta üçüncü bir eş alır.

Boşanmalar daha çok kentlerde olmaktadır. Özellikle son yıllarda kentlerdeki boşanmalarda muazzam bir artış gözlenmektedir. Kafa ve gönül birliğine dayanmayan evliliklere bir de ekonomik sıkıntılar eklenince taraflar için evlilik cendereye dönmektedir. Ve çoğu kadın hiçbir sosyal güvencesi olmadığı için bu cendereye boyun eğmek zorunda kalıyor.

Oysa evlilik ya da birlikte yaşam öncelik-

le kafa ve gönül birliğinden geçer. Biri diğerini cinsel meta ya da ekmek kapısı göredir yapılan evlilikler ticari bir ilişkidir ve insanlık onuruyla bağdaşmaz. Çirkindir, mutsuzluğun kaynağıdır. Evlilik özgür bir irade ve çikarsız bir anlayışla yapılan seçim olmalıdır. Sevgi saygı ve eşit ilişki üzerine kurulmalıdır. Evlilik güçlükleri birlikte göğüsleme, güzellikleri birlikte yaşama, birlikte üretme, birlikte yetkinleşmektir. Tensel ve zihinsel olarak tek kelime ile bütünleşmektir. Evlilik bir sığınma limanı değil, olmamalıdır da. Evlilikler tarafların birlikte olmaktan mutlu olduğu müddetçe sürmeli, sevgi bittiğinde de insanlar ayrılabilir. Tabi ki ufak sorunlar hemen ayrılığa neden olmamalıdır. Öncelikle sorunları aşma çabası gösterilmeli, mutluluğun devamı için emek verilmelidir. Ama tüm bu çabalara rağmen eğer ilişkiler tarafları yıpratır duruma gelmişse en doğrusu olgun iki insan gibi ayrılmalıdır. Boşanmanın 1 yıl yerine 3 yılda olması ka-

dın için kurtuluş değildir. 3 yıl sonra yine güvencesiz, yine boynu bükük, yine çaresizdir. Bu nedenle boşanmanın kolaylaştırılmasında fırtına koparanlar, kadınlara sosyal güvence nasıl sağlanabilir noktasında kafa yorsalar, daha yararlı iş yapmış olurlar ki bunların başında da eğitim, iş güvencesinin sağlanması ya da işsizlik priminin ödenmesi gelir.

Doğru olan bitmiş bir evliliği devam ettirmek değildir. İnsanların kendi ayakları üzerinde, başkalarına muhtaç olmadan onurıyla yaşayacağı bir ortam hazırlamaktır. Böylesi bir ortamın kapitalizmde her yönüyle sağlanması mümkün değildir. Çünkü bu düzen emek sömürsü ve cinsel sömürü üzerine kurulmuştur. Ama yine de bazı sosyal hakların kazanılması için mücadele verilmelidir. Asıl mücadele ise bu düzenin değişmesi insanın insan tadında onuruyla yaşayacağı sosyalist, giderek komünist toplum yaratmak için verilmelidir.

Kitap

'Konuşmak İstiyorum'

Domitila Borrios de Chun

"Konuşmak İstiyorum" Domitila'nın kendi tecrübelerini ve Bolivya halkının mücadelesini anlattığı kitabın adıdır. Nüfusun % 70'inin yoksul köylülerden oluştuğu, işçilerin ise büyük çoğunluğunun zengin maden yataklarında yarı aç, yarı tok emperyalistlere ve onların uşaklarına çalıştığı bir ülkedir Bolivya. Bu ülke zenginliklerin talan edildiği, kızılidenli kanının çokça akıtıldığı, kanayan kocaman bir yaradır.

Domitila yoksullukla boğuşan 7 çocuk anası Madenci eşi bir kadındır. Ama o yoksulluğun, cehaletin ezip sindirdiği biri olma yerine direnişi seçti ve geleneksel kadın rolüne başkaldırdı. Gereklikler yaşamını değiştirme zorunluluğunu doğurdu. Domitila ve arkadaşları (70 kişi) aynı bir kadın örgütülüğü olarak "Siglo Ev Kadınları Komitesi" adıyla Bolivya'da bir grup oluşturdular. Sendika gibi örgütlenen bu komite Maden İşçileri Federasyonu'na katılıp "Bolivya İşçi Birliği"nde yerini aldı.

1942-1949-1965 ve 1967'de Bolivya'da korkunç katliamlar yaşandı. Ama baskı yalınlığı değil, direnişi filizlendiriyor.

Enternasyonalizmin yiğit savaşçısı Che Bolivya devrimine kadkida bulunurken dağlarda şehit düştü. Fokocu bir anlayışla gerçekleşse de gerilla hareketinin varlığı Bolivya halkına umut verdi. Yoksul kendi halinde bir madenci eşi iken mücadelenin yetkinleştiği ve direnişçi kadınlar arasına soktuğu Domitila yılların tecrübeleriyle şunları söylemektedir: "sonuç olarak devrimci mücadelede hepimizin önem kazandığını bilmemiz gerekiyor değil mi? Hepimiz kocaman bir çarkın dişleriyiz. Dişlinin biri bile bozulduğunda makinenin çalışmıyacağı unutmamak gerekir. Yani insanların tek tek nasıl görevlendirileceğini saptayabilmek ve herkesin değerini kavrayabilmek zorundayız. Kimi iyi konuşur, kimi yazmada iyidir, kimimizin de çoğunluğu oluşturmada katkısı vardır. Hiç yararı dokunmasa da varlığı yeter. Kimimiz acı çekecek, kimimiz şehit düşecek, kimimiz de tarihimizi yazacaktır. Ve bir liderin dediği gibi "... hepimizin tarihte oynayacak rolü vardır. Yani hiç kimse kendini ya da başkasını gereksiz diye düşünmemelidir. Devrim için hepimiz gerekliyiz."

Domitila Proletarya Partisi'nin varlığının mücadeledeki önemini yeterince bilince çıkarma noktasında eksiklik taşısa da yaşamını halkın kurtuluşu için mücadeleye adanmış direnişçi bir kadındır. Onun yaşamında ve Bolivya tarihinden kesitler sunan "Konuşmak İstiyorum"u okuyun. Bu kitaplan öğreneceğimiz çok şeyler var.

Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) içindeki en sol örgütlerden biri. Kısa adıyla **Halk Cephesi** olarak bilinir ve kendini, "Marksist ya da Devrimci Marksist" olarak tanımlar. Kurmak istediği model, Castro önderliğindeki Küba'ninkine benzer. Halk Cephesi'nin kurucu önderi Corc Habeş, daha çok **Abu Hekim** kod adıyla çağrılır. Bu ad hem mesleği olan doktorluktan kaynaklanır hem de örgütünün her dardını çözdüğünden "Lokman Hekim" deyiminden ileri gelir ve biraz da saygı karışık sevgiyi ifade eder.

Filistin meselesinin şiddet eylemleriyle kendini dünyaya tanıttığı o hareketli günlerde, elemanlarından **Leyla Halid** önderliğinde bir İsrail uçağının kaçırılıp Cezayir'de havaya uçurulmasıyla adı dünyada ünlenen Halk Cephesi lideri Habeş, Batılı ülkelerin "kara listesi"ne alındı. Adı teröriste çıktığı için, bu imajı bir türlü silinmedi. Nitekim geçen yıl felç olduğu zaman tedavi görmek amacıyla Fransa'ya götürüldüğünde kızılca kıyamet koptu. Kapitalist iletişim araçlarının bastırması ve Siyonist İsrail'in kışkırtmasıyla, beyni kısmi felç geçiren **Abu Hekim**, apar topar Fransa'dan çıkarıldı. Yarı ölü durumdaki bir devrimciden korkacak kadar ürkek ve felçli bir insanı tedavi etmeyecek kadar vahşidir emperyalistler. "Batı demokrasisi en iyisidir" diyenler utansınlar!

Biz Halk Cephesi'ne dönelim: Bir zamanlar FKÖ içinde en radikal tutumlarıyla tanınan bu örgüt, Filistin direniş hareketi içinde El-Fetih'ten sonra ikinci sırayı işgal ediyordu. 1986'dan sonra Filistinliler arasında İsrail ile barış meselesi ortaya çıkınca (ki aslında bu mesele 1973'ten bu yana tartışılmalıdır) o tarihlerde Cezayir'de toplanan bütün örgütler, asgari platformda şu iki konu çevresinde anlaşılabilir: **Bir**, Filistin örgütleri birbirlerini eleştirecekler, ancak daha öncekinden farklı olarak birbirleriyle silahlı çatışma içine girmeyecekler. **İki**, her örgüt barış için izlenen yöntem ve taktiklere karşı çıkabilir, fakat barış sürecini engellemek olmaz! Aslında o dönem için Filistin Kurtuluş Örgütü'ne hamilik yapan, özellikle de sosyalist ve Marksist olarak nitelenen Filistin örgütlerine abilik taslayan Sovyet yönetimi, bu ikinci noktayı, adeta Habeş'e dayatmıştı.

O tarihten bu yana köprüünün altından çok sular aktı. Dünya dengeleri değişti; Ortadoğu ve Filistin sahası, İslamcı hareketlerin yükselişine tanık oldu. İsrail işgali altındaki Filistin topraklarında doğan radikal İslamcı HAMAS örgütü, işgal altındaki Filistinliler arasında bir hayli destek sağladı. İntifada süreciyle birlikte, HAMAS giderek Filistin direniş içinde

Faik Bulut

Habeş Radikalleşiyor

ikinci sıraya yükseldi. Dünyadaki genel sağlaşma ve dine yönelme eğilimine uygun olarak (bu arada Sovyetik yapının çökmesiyle birlikte) Filistin'deki sosyalist hareket de geriledi. Eski patronlarının on yıllar boyu gizliden vazgeçtikleri Marksizmin, bu kez açıkça terkedildiğini gören eski Moskova yanlıları da, hemen safları terkettiler.

Halk Cephesi'nin önderi Habeş ise; kendince devrimci bildiği Marksist anlayışta direndi. Bununla birlikte gerek Filistin direnişinde bir hayli yaygın sağcı akım (İslamcı, milliyetçi, sosyal-demokrat vs.) gerekse Doğu Avrupa'daki dramatik olaylar, Filistin Marksistleri arasında da sağ bir rüzgarın esmesine ve liberal kanatların boy göstermesine neden oldu. Bu, özelden Filistin'in en radikal sol örgütü olarak bilinen Halk Cephesi'ni de derinden etkiledi.

İşte Halk Cephesi'nin Beşinci Genel Kurultayı, geçtiğimiz ay Suriye'nin başkenti Şam'da bu şartlar altında toplandı. Örgüt içinde iki değil tam anlamıyla üç çizgi mücadelesi vardı. Birincisi kurt lideri Corc Habeş'in başını çektiği radikal kanat. İkincisi, örgütün Genel Başkan Yardımcısı Abdürrahim Milvah'ın başını çektiği "ılımlı ve gerçekçi" kanat ve üçüncüsü de esas olarak Abu Nidal Müslimi'nin başını çektiği ve işgal altında bulunan yarı-ilegal orta yolcu kanat idi. Kurultay boyunca üç kanat da ölümlüne mücade-

le etti. Ama sonucu Habeş'in çevresinde toplanan üçlü bir genç ekip kazandı.

Bu ne anlama gelir?

Kurultay tartışmalarına bakılırsa, Halk Cephesi içindeki radikal kanadın kazanması, her şeyden önce bu örgütün geçmişte yaptığı ama bir süre için ara verdiği (yaklaşık 7-8 yıl) silahlı mücadele ve direniş yeniden ivme kazandırması anlamına gelir. Çünkü Habeş şunu ifade etti: "Geçmişte FKÖ içinde ikinci sıradaydık. Neden? Çünkü radikal devrimci bir tutum içindeydik ve düşman ile her alanda (yurtiçi ve yurtdışı) topyekün bir mücadele yapıyorduk. Halk bu tutumumuzu ve kararlılığımızı bildiği için, bize büyük destek veriyordu. Oysa şimdi bu inisiyatif HAMAS adlı İslamcı örgüte kaptırdık. Çünkü radikal tutumu artık o alıyor. O halde bu örgütü radikal alanda geride bırakmalıyız!" Habeş'in "İsrail ile her alanda mücadele" yolundaki ifadesi, acaba geçmişte olduğu gibi uçak kaçırma ve bireysel şiddet eylemlerini kapsıyor mu? Batılı gözlemcilerle İsrail istihbaratını en çok ilgilendiren soru bu.

Radikal kanadın kazanması, ikinci olarak, şu anda İsrail ile pek de iç açıcı olmayan bir barış süreci başlatmış olan FKÖ önderliğine özellikle de bu örgütün esasını oluşturan El Fetih ile önderi Yaser Arafat'a karşı, Halk Cephesi'nin (bu arada ittifak yaptığı 10 örgüt daha) sert tutum içine girmesi demektir. Bu sertleşme örgütlerarası çatışmaları getirir mi, bilinmez.

Habeş'in radikalleşmesi, aynı zamanda radikal tutumlar içine giren İslamcı HAMAS ile yakınlık anlamına gelir mi? Bu da yeterince açık değil.

Yine, radikal kanadın kazanması, "ılımlı ve ortayolcu kanadın" Halk Cephesi'nden koparak El Fetih ve İslamcı örgütlere katılmasına yol açması anlamına da taşır. En azından örgüt içi (sert ya da yumuşak) tasfiyeler gündeme gelir. Bu da Halk Cephesi'nin kadrolar açısından zayıflaması, siyaset olarak güçlenmesi demektir.

Halk Cephesi'nin radikalleşmesi sevindirici olmakla birlikte, ideolojik açıdan bir adım gerilemesi pek hoş olmasa gerek. Çünkü Kurultay'da "rehber ideoloji Marksizm-Leninizmdir" ibaresi, "olayları anlamada diyalektik ve tarihi materyalist yöntem kullanılır" ibaresiyle yer değiştirdi.

Katliamlara karşı sessiz kalmadık

TKP/ML Paris taraftarlarının gazetemize gönderdiği bir haberi okurlarımıza sunuyoruz.

Faşist Türk devleti her gün bir yenisini ekleyerek sürdürdüğü katliamlarına 6 Mart'ta 5 Devrimci-Sol savaşçısını katlederek bir yenisini eklemiştir. Bizler bugüne kadar bulunduğumuz alanlarda faşist Türk devletinin bu tür katliamlarına karşı sessiz kalmadık. Bu katliamı Türkiyeli devrimci örgütlerle lanetledik. Türkçe ve Fransızca çıkardığımız bildirileri geniş olarak dağıtıp kitlelere bu tür katliamlara sessiz kalmaması gerektiğini, sessiz kalmanın katliamları onaylamak olduğunu kavratmaya çalıştık.

13 Mart günü ortak bir yürüyüş yapılarak Fransız kamuoyunun dikkati Türkiye'deki bu katliama çekilmeye çalışıldı. Yürüyüşe 600'e yakın bir katılım oldu. Yürüyüşe bizim dışımızda TDKP, Devrimci-Sol, KAWA, TKP/ML Hareketi, TİKB ve Ekim katıldı.

Kürt ve Ortadoğu halklarının sömürü ve zulme karşı başkaldırı günü olan Newroz'u kutlamak ve Türkiye ve Kürdistan'da olabilecek katliamlara anında tavır alabilmek amacıyla TKP/ML, TKP/ML-H, TDKP ve DEVRİMCİ SOL biraraya gelerek ortak bir takım kararlar aldılar. Ortak olarak Newroz'un anlamını belirten bir bildiri Fransızca ve Türkçe çıkarılarak geniş bir şekilde dağıtım yapıldı.

20 Mart Cumartesi meşaleli bir yürüyüş yapıldı. 1000'e yakın bir katılım olduğu yürüyüş Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Strazburg semtinde yapıldı. Geniş bir ilgiyle karşılandı. 21 Mart pazar günü Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak devrimci bir hareketin geçesinden sonra Paris'in Sontimel semtinde korsan bir gösteri yapıp TC katliamı lanetlendi. 22 Mart Pazartesi günü THY önünde bir gösteri yapılarak havaalanının camları tahrip edildi, pankart asıldı ve yazılar yazılarak dağıldı. TKP/ML taraftarları olarak bundan önce olduğu gibi bundan sonra da ülkemizde gelişen mücadeleye daha çok destek verip katliamlara karşı sessiz kalmayacağız.

www.partizanarsiv.net İki Fıratlı Yunanistan'da gözaltında Başkan Gonzalo'ya cezaevi sürgünü

Yoldaşlarının işkencede katledilmesi ve kaybedilmesine TC mahkemelerinde tavır alıp protesto eden S. ŞAHİN ve A. GULMEZ şimdi Yunanistan cezaevlerinde haklarını savunuyorlar.

İstanbul Sağmacılar cezaevinde Marksist-Leninist yaratıcılığın önüne geçilemez oluşumu kanıtlayarak firar eden ve Yugoslavya üzerinden Almanya'ya geçmek isterken ajan kuşkusuyla tutuklanan Süleyman Şahin ve Ali Gülmez bir süre gözaltında tutulduktan sonra cezaevi firarileri oldukları anlaşılınca serbest bırakıldılar.

Sınır geçişinde Makedonya tarafından tutuklanıp Yunan makamlarına teslim edilen Şahin ve Gülmez şu anda Selanik'deki Diavaton cezaevinde tutuklu bulunuyor. Bugüne kadar ki tutumu,

Türkiye'de politik nedenlerle yargılananlar ve savcılığın idam cezası isteminde bulunduğu insanlara karşı "demokratik" tutum sergilemeye özen gösteren Yunan hükümeti bu kez "kararsız" bir görünüm sergiliyor. Şahin ve Gülmez arkadaşlarının Yunan makamlarının olası olumsuz tavırını engellemek için yoğun çaba gösterdikleri gözleniyor Selanik savcısı Dimitrios Sideris'in açıklamasına göre, belli bir süre sonra Selanik İstinat mahkemesi firarilerin Türkiye'ye teslim edilmemesi konusunda karar verecek.

Bilindiği gibi PKP'nin önderi Başkan Gonzalo (Abimael Guzman) faşist Fujimori rejiminin eline tutsak düştükten sonra bir hukuk skandalına dönüşen yargılamalardan geçmişti. Yüzleri kukuletalı, seslerini bile ekoyla değiştirecek kadar korkak üç askeri yargıç Başkan Gonzalo'ya ömür boyu hapis cezası vermişti.

Savaş hukukunu bile hiçe sayan bu yargılama komedisi boyunca mahkemeye demir kafes içinde getirilen Başkan Gonzalo San Lorenzo Adası'ndaki bir askeri hapis hanede tutuluyordu. Acil Uluslararası Komite'nin etkin çabaları Fujimori rejiminin Gonzalo'yu yok etme ni-

yetlerini gem vurmuştu.

Faşist Peru Devleti, Başkan Gonzalo için aldığı olağanüstü güvenlik önlemlerini yetersiz bulmuş olmalı ki (!) Gonzalo'nun kaldığı hapisaneyi değiştirdi. gerçekleştirilen bir operasyonla, şimdiye dek tutulduğu ıssız adadan demir kafes içinde alınarak özel bir komando birliğinin korunmasında (!) donanmaya ait bir savaş gemisine bindirilen Başkan Gonzalo başkent Lima'nın hemen kuzeyindeki Callao kentinde bulunan bir deniz üssüne götürüldü. Başkan Gonzalo'nun deniz üssündeki bir yeraltı hapisanesinde tutulduğu sanılıyor.

PKP cezaevi basarak 70 devrimciyi özgürlüğüne kavuşturdu

Peru Komünist Partisi Demokratik Halk Devrimi yolunda kararlılıkla ilerliyor. Başkan Gonzalo'nun tutsak düşmesi emperyalist kampın sevinç çığlıkları atmasına yol açmıştı. Ama Başkan Gonzalo'nun da dediği gibi onlar sadece "hayal" görüyorlar. PKP faşist Fujimori rejiminin hayallerini yıkmaya her cepheden yükselen mücadelesiyle devam ediyor.

PKP gerillalarının son eylemlerinden biri dünya basınında geniş yankılar uyandırdı. Başkent Lima'nın 550 km. güney doğusunda Cuzco yakınlarındaki San Geronimo bölgesinde bulunan Quincaro Hapishanesi'ni basan gerillalar 70 devrimciyi kaçırdılar.

Cezaevi baskını, gerillaların cezaevi binası yakınındaki bir araba-

ya koydukları bombanın patlayarak hapisane duvarlarını delmesiyle başladı. Burjuva kaynaklara göre 4 tutsak ve 1 polisin öldüğü eylem sonucu 70 devrimci tutsak özgürlüklerine kavuştular.

Bir zamanlar İnka İmparatorluğu'nun başkenti olan Cuzco'da saldırdıktan sonra polis ve askeri birlikler çevredeki tepelerde büyük bir insan avı başlatıldı. Helikopterlerin de katıldığı aramalar bir sonuç vermedi.

Baskını gerçekleştiren 200 gerilla ve özgürlüklerine kavuşan yoldaşları üs bölgelerine güvenli bir şekilde döndüler.

Peru'daki gelişmeler Başkan Gonzalo'nun da özgürlüğüne kavuşacağı günlerin uzak olmadığını gösteriyor.

Enternasyonalist Barbara İsviçre'de devrimci bir coşkuyla anıldı

İSVİÇRE, Özgür Gelecek—Barbara Anna Kistler ve 5 yoldaşının ölümü duyulur duyulmaz ML'ler ilk etapta İsviçre'de iki bölgede anma toplantıları düzenlediler (Zurich-Basel). Daha sonra, kitle örgütlerinde açılan panolarla kitleler düzenli olarak konuyla ilgili bilgilendirildi. Şubat'ın sonlarına doğru, bölgesel olarak düşünülen 8 Mart kadınlar günü gecesi bu durumdan dolayı merkezi bir geceye çevrildi. İsviçre çapında afiş, bilet, bildiri dağıtıldı. Barbara'nın İsviçreli olması geceye İsviçrelilerin de dikkatini çekilmesine neden oldu. Üzerinde Barbara'nın resmi olan YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONAL DAYANIŞMA ve BARBARA ÖLÜMSÜZDÜR şairlerinin yazdığı İsviçre TKP/ML taraftarları imzalı afiş basıldı ve dağıtıldı. İçinde Barbara'ya yapılmış röportaj, mahkeme savunması-ailesinin onun hakkında yazdıkları olan Almanca-Türkçe bir broşür çıkarıldı.

Gece faaliyetini TKP/ML diğer örgütlerle eylem birliği temelinde yaptığı protesto yürüyüşü ile geniş kesimlere duyurdu. Yürüyüş boyunca 2500 adet Almanca-Türkçe bildiri dağıtıldı. Bildiride geceye çağrı da yer alıyordu. Yürüyüşte Barbara'nın büyük bir resmi ve silahlı köylü gerilla mücadelesinde şehit düştü ibareli pankart taşındı. "Barbaralar Ölmez", "Yaşasın Partimiz TKP/ML" gibi sloganlar atıldı.

"Beni ancak enternasyonal proletarya yargılar, siz değil"

Barbara'yı anma gecesi 14 Mart pazar günü yapıldı. Salona Barbara'nın büyük bez bir pankartının yanı sıra, TKP/ML, YDKD, İbrahim Kaypakaya'nın pankartları ve TKP/ML parti şehitlerinin resimleri asıldı. Avrupa'da gece düzenlemek için ters bir gün olan pazar gününe rağmen, başlama saatinden çok önce salon kitlelerin akınına uğradı.

Gece 1 dakikalık saygı duruşundan sonra başladı. Saygı duruşu sırasında şiir okundu. Saygı duruşu

bitiminde kitle "Barbaralar Ölmez!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML!", "İbo Yaşıyor, TIKKO Savaşıyor!" sloganlarını haykırdı.

Gecenin anlamı ve önemini anlatan bir konuşmadan sonra sahneye çıkan Can Yürek'in söylediği Barbara'yı anlatan şarkılar uzun süre alkışlandı.

Basel-Halkevi minikler folklor ekibinin gösterisinden sonra, sahneye çıkan Ozan Ali Haydar geceyi destekleyen bir konuşmanın ardından coşkuyla alkışlanan bir saz re-

sitali verdi. Özellikle TKP/ML Parti Marşı'nı söylemesi sırasında salondaki coşku had safhaya çıktı. Genç bir sanatçıdan sonra geceye 15 dakika ara verildi.

Gecenin ikinci bölümünde Barbara'nın Türkiye'deyken YDKD gecesinde yaptığı konuşma ve 1989'da Yeni Demokrasi'yle dayanışma gecesine İsviçreli anti faşistlerin gönderdiği mesajın okunmasıyla ilgili görüntüler ve Uluslararası alanda kadın savaşçıların mücadelesini konu alan filmden oluşan gösteri 30 dakika sürdü. Barbara'nın YDKD gecesinde yaptığı Türkçe konuşmayı anlamak için salondaki kitle adeta ölümlü sessizliğine büründü. Konuşmaya "Çav Bella" marşının müziği eşlik ediyordu ve insanlar hüzünlendiler. Film bitmesine rağmen kitle filmin bittiğine inanmadı, koptuğunu sandı. Bittiği anlaşılınca birkaç dakika slogan atıldı. Bu durumun ardından bir kişi Barbara'nın hayatı ve mücadelesini konu alan yazılı bir metin okudu. Metin Almanca'ya da çevrildi. Kitle bu arada "Hoch die Internationale Solidarität" sloganını attı.

Bu sloganı sahnede tekrarlayan KGI'den İsviçreli bir bayan geldi ve Barbara'nın yolunda olduklarını söyledi. Barbara'nın mücadelesinin kısa bir kronolojisini verdi ve kendileriyle olan ilişkisini anlattı, konuşmasını dayanışmanın önemi ile bitirdi.

Sahneye Barbara'nın kızkardeşi

çıkınca salon Barbaralar ölmez sloganıyla inliyordu. Barbara'nın annesi ciddi bir rahatsızlıktan ötürü geceye katılmamıştı ama geceye bir mesaj göndermişti. Barbara'nın kızkardeşi bu sade dille kaleme alınmış mesajı okudu. Mesajda annesi "TKP/ML ve Barbara'nın mücadelesini desteklediğini ifade ediyordu.

Geceye katılarak ML'lere desteklerini veren İsviçreli anti-faşistler, gece boyunca kitleyle bütünleştiler. Gecenin beklidiklerinin üstünde başarılı geçtiğini tertip komitesi ilettiler. Gecenin baştan sona iki dilde sunulması da hoşlarına gitmişti.

Yücel, Berivan gibi genç sanatçıların ardından Partizan dergisi adına Türkiye'den gelen bir konuk konuşma yaptı. Konuşmacı: Türkiye'deki Sosyalist basına yönelik saldırı ve yıldırma politikalarını anlattı, saldırılara karşı daha aktif destek istedi. Proletarya partisinin Türkiye'de varmış olduğu nokta ve Barbara ile 5 yoldaşının katledilmesinden de söz etti.

Geceye TKP/ML İsviçre Parti Örgütü dışında Türkiyeden YDG, YDKD'de mesaj gönderdi.

Zurich Halkevi Gençlik Komitesi'nin hazırladığı "Toplumda kadın" adlı tiyatro oyunu beğenildi. 8 saat süren gece Basel Halkevi folklor ekibinin gösterisiyle son buldu.

Gece için 1200 bilet satıldı. 1000 dolayında katılım oldu.

Mandela'nın danışmanı öldürüldü

Afrika Ulusal Kongresi (ANC) lideri Nelson Mandela'nın danışmanı ve Güney Afrika Komünist Partisi Genel Sekreteri Chris Hani, evinin önünde uğradığı silahlı saldırıda öldürüldü.

Hapishaneden çıkmasıyla büyük umutlar yaratan Nelson Mandela'nın beyaz rejimle uzlaşma çabalarının gün geçtikçe güçleşmesi çeşitli sorunları beraberinde getirdi. Mandela'nın bu yönüyle birçok sorunu gidermek durumunda olması Güney Afrika'nın ırkçılıkla mücadele eden liderlerinden de yardım almasını gerektiriyordu. Hem beyaz rejimle uzlaşmak hem de siyahları idare etmek durumunda ki Afrika Ulusal Kongresi lideri Nelson Mandela'nın önemli danışmanlarından Komünist Partisi Genel Sekreteri Chris Hani'nin öldürülmesi Beyaz Rejimle uzlaşma çabalarını riske soktu. Yeni Dünya Düzeni fikri çerçevesinde ABD'nin Güney Afrika'ya sunduğu çözümlü Mandela ve çevresi benimsemiş olmasına rağmen Beyaz Rejim bu çözümlü benimsemedi. Güney Afrika'da radikal kesimlerin de varlığı sorunu boyutlandırıyor. Ancak Chris Hani'nin öldürülmesi şu haliyle Beyaz Rejime fırsatlar yaratıyor. Johannesburg kentinde Hani'nin öldürülmesi olaylara yol açtı. Halk ırkçılıkla mücadelede belli yeri olan Hani'nin öldürülmesini protesto etti. Olayların boyutlanmasından çekinen Mandela halkı yatıştırmak için çağrılarda bulundu. Bu arada Yeni Dünya Düzeninin patronu ABD'nin Dışişleri Bakanı Warren Christopher'un Hani'nin öldürülmesinden üzüntü duyduğunu belirterek, onu "demokrasi ve eşitliğin bayrağı" olarak değerlendirmesi dikkat çekti.

www.partizanarsiv.net "İlticayı" Tekelci Alman devleti "ilticayı" imkansız hale getirdi!

Avrupa Türkiye'li İşçiler Konfederasyonu'nun yayın organı Mücadele dergisinin 116. sayısında çıkan bu yazıyı olduğu gibi okurlarımıza sunuyoruz.

Geçtiğimiz günlerde, koalisyon partilerinin aylardan beri günün konusu ettiği, mülteci yasasında yapılacak değiştirmeleri gerçekleştirmek için, faşist partileri kışkırtarak sonuçlandı, 1990'da Berlin duvarının yıkılmasıyla sözde insanlara "özgürlük", "demokrasi" ve "adalet" vaad eden Alman emperyalist devleti şimdi etrafı daha güçlü bir duvarla çevrilmiş olarak Avrupa'nın ortasında bulunmaktadır.

Doğu Avrupa'nın ve Sovyet Sosyal emperyalizminin geriletme ve dağılma sürecinde önemli payı olan Alman emperyalist devleti, tınsah göz yaşlarıyla bu rejimlerin kendi halklarına uyguladığı baskılara karşı olduğunu insan hakları vs. "savunucusu" pozlara bürünerek kendi halkına sözde onların yanındaymış gibi görünerek kandırmaya çalıştı.

1989'da sosyal-faşist Çavuşesku'ya karşı ayaklandığı kitleleri şimdi trenle topluca Romanya'ya göndererek faşist İlyesko rejimine teslim ediyor.

Dağılan Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerinde 10 milyondan fazla kişi Avrupa yolunda. Bu durum sonucu batı Avrupaya gelen akımı önlemek için Alman devletinin sözcüleri "artık bindikleri sandalın dolduğunu ve böyle devam ederse hepimizin batıp boğulacağı" düşüncesini yaydılar. Bununla Almanya'daki krizin sorumlusu yabancılar gösterilerek, yabancılarla karşı ırkçı eylemlerini gerçekleştiren Neo-Nazi (NPD Milliyetçi Alman Partisi, REP Cumhuriyetçiler) ve bir dizi yeni kurulan faşist parti ve akımları harekete geçerek, günün esas sorunun gözlerden kaçtırmaya çalışıldılar.

Burjuva araştırmacılara göre Bau-

Avrupaya giden insan akımı çeşitli kategorilere ayrılmaktadır. Bunlar:

- Ekonomik zorluklar sonucu göç yolunu tutanlar.

- Hayat boyunca değişik yerlerde yaşamayı "yaşam biçimi" olarak gören hareketli kesim olan çingeneler.

- Savaş ve benzeri olaylardan dolayı kaçanlar.

- Politik sebeplerden dolayı ülkelerini terk edenler (bununla yalnız burjuva düzen arası çelişkileri kastediyorlar.)

Bu sebepten dolayı Avrupa zenginliğinin kalbi olan Almanya'ya geldiğini bildirmek zorundadır. Bunu gizlemesi halinde iltica dilekçesi işleme konulmadan red edilebilir.

Avrupa topluluğuna ait ülke sınırından Almanya'ya veya Cenevre mülteci ve insan hakları sözleşmesine imza koymuş bir ülkenin Almanya'ya olan sınırından giriş yapan ve iltica talebinde bulunan kişi sınırdan derhal geri çevrilir. Bununla Polonya, Çe-

koslavakya ve insan haklarını güvence altına alan İsviçre, Hollanda, Avusturya vs. kastedilmektedir. Böylece Almanya etrafı "güvenceli" devletlerle çevrilirdi. Bunlar iltica talebinde bulunan kişileri kendilerinin can güvenliğinin olmadığı yere, yani ülkelere gönderemezler.

İlticaya baş vuran kişinin itiraz hakları da kısıtlanmakta, birinci itirazına giyabında tek yargıyla karar verilmekte ve 6-8 hafta süresinde iltica işlemini sonuçlandırmaktadır. Tabi bu kişilerin işlemlerinin erken yürütülebilmesi için toplu kamplar kurulmuştur.

Yine bir dizi ülkeden gelecek olan insanların ilticaları, "güvenilir ülke" gurubuna girdiğinden dolayı direk reddedilmekte ve bu kişiler itirazını kendi ülkelerindeki Alman konsolosluklarında yapabilirler.

Yine dünyadaki ülkelerin listesi çıkarılacak, bu ülkelerden gelen kişilerin ülke listelerindeki değerlendirme-

lere göre iltica muamelesine tabi tutulacaklardır. Bunlara benzer bir çok önlem daha da sayılabilir. Çünkü bunlar ne kadar engelleyici önlem varsa hepsine başvurmada geri kalmıyacaklardır.

Bunun esas kıstası Alman emperyalist devletin insan haklarını savunmasından değil, kendisi için iş gücü açığını, ihtiyaçlarını ve siyasi-ekonomik çıkarı doğrultusunda davranmaktadır.

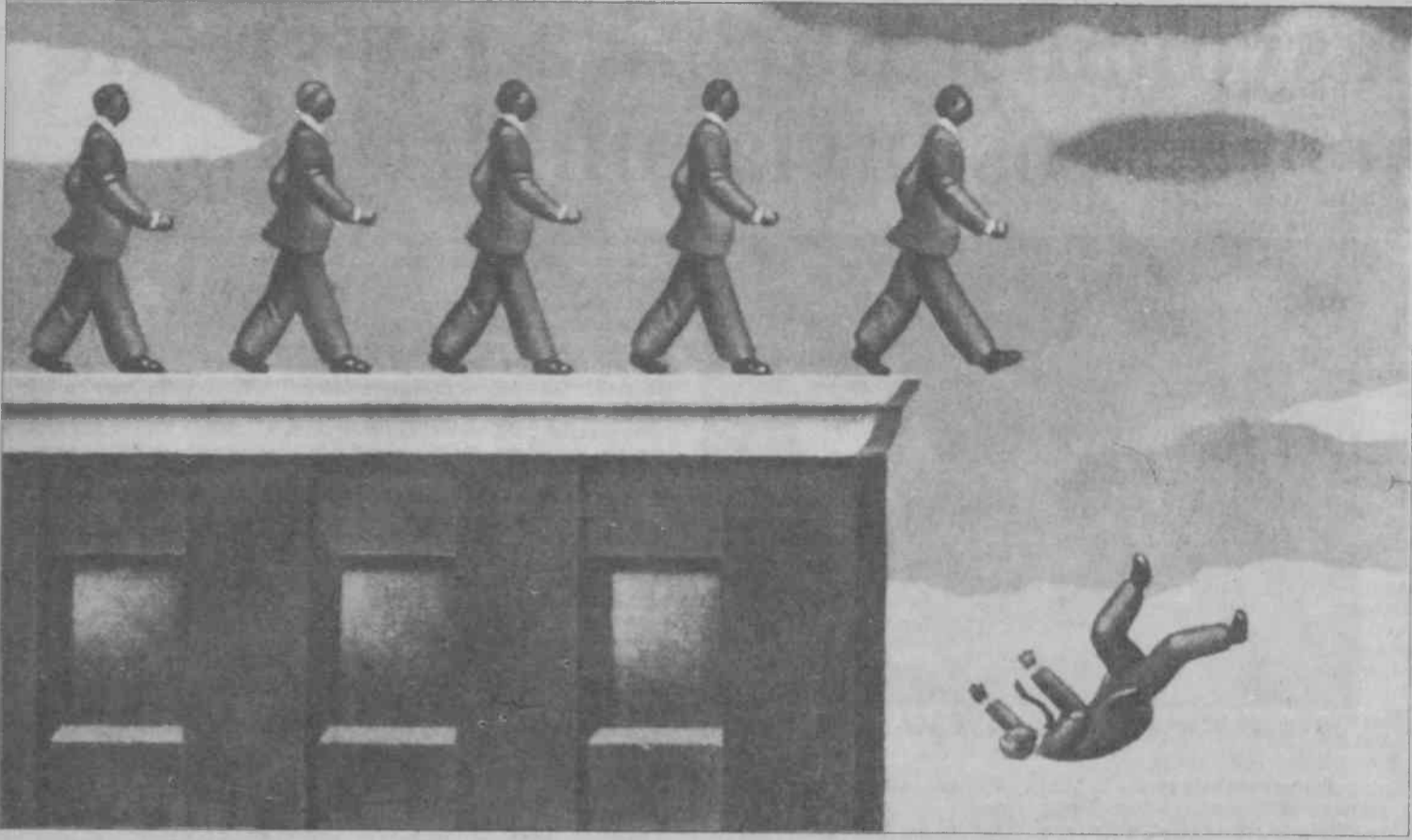
Bu sebepten dolayı biz devrimciler özellikle bu şartlarda olağanüstü görevler düşmektedir. Çeşitli sebeplerden dolayı gelen ilticacıların burda kalmasının bir takım kırımların kendilerinin kurtuluşu olmadığını kavratmak, emperyalizme karşı gelişen sosyal ve sınıfsal mücadeleden yerimizi almak için çaba harcamalıyız. Yurt dışında ilticacıların yarattığı devrimciler açısından siyasi olumsuzluklar ortadadır. Bu olumsuzlukları bertaraf etmek için ATIK ve diğer benzeri kuruluşlara büyük görevler düşmektedir.

İltica başvurusunda bulunan bir çok kişinin ifadesine baktığımızda içeriğin bir örgütün ileri seviyesindeki bir kişinin ifadesine denk düştüğünü anlamak mümkündür. Daha sonra bu kişiler ifadenin içeriği doğrultusunda bir çaba harcamadan işleri bitince yazlaşıp gitmekte ve hatta çirkin işlere dahi o örgütün vs. adını da buluşturmakta. Tabi ki bu da devrim, devrimciler ve halka olumsuzluklar, dezavantajlar getirmektedir. Bunun için iltica talebinde bulunan kişilerin demoklerde vs. ilişkiye geçtiklerinde kendi ifadelerinin içeriği konusunda çalışmalarını bunun bir sorumluluk gereği olduğu kavratılmalıdır.

Bunu kabullenmeyen kişilerin devrim ve örgüt çıkarmı ve bu uğurda ölmüş devrim şehitlerinin saygınlığını sömürmeye haklarının olmadığı kavratılmalıdır.

Yerli ve yabancı emekçiler iltica hakkının gaspına karşı meydanlara döküldü.

Fransa'da seçimler

Ve işte şimdi emperyalist çelişkiler Avrupa'da keskinleşiyor. Kriz tekeli burjuvaziye uçurumun başına götürüyor. Başta sömürge ve yarı sömürge ülkelerin emekçilerinin sınıf mücadelesi olmak üzere bu düşüşü daha da hızlandırıyor.

'Bir Fransız 70 Vietnamlıya bedeldir'

28 Mart Pazar günü, Fransa'da genel seçimlerin ikinci turu sonuçlandı. Sağ koalisyona, parlamentodaki 577 sandalyeden 467'sini aldı. Bu sonuçlarla Fransa'da 2. Dünya Savaşı'nı izleyen dönemden sonraki en güçlü sağ iktidar işbaşına gelmiş oldu. Sağ koalisyonu Cumhuriyet için Birlik Partisi (RPR) ile Fransa Demokrasisi için Birlik Partisi (UDF) oluşturuyor. "Sosyalist" Parti, 68'den bu yana en düşük oyunu aldı ve eski Başbakan Fabius "seçmenler bize ağır bir ceza vermiştir. Bu zamanın, yıpranmanın, işsizliğin, düş kırıklığının cezasıdır ve sert bir cezadır" diyerek kararı "saygıyla" karşıladı. RPR başkanı Chirac ise yaptığı zafer konuşmasında "sosyalistlerin" çökerttiği ekonomiyi düzeltmek için hemen işe girişeceklerini açıkladı.

Fransız medyası, olayı "Deprem", "Hezimet", "Boğulma" çığlıklarıyla karşıladı. Olay gerici medya tarafından çığlıklarla karşılanırsa, aslında çığlıklar yetersizdi. Parlamento çok küçük ve aldatıcı bir göstergedir. Belki "sol" çok büyük bir yenilgi almıştı ama bu ilk yenilgi değildi. Daha önce de Başkan Mitterand yine sağcı bir hükümetle iktidarı paylaşmıştı. Peki çığlıklar neden yetersizdi? Çünkü emperyalizm 2. Dünya Savaşından bu yana en derin krizini yaşamaktadır ve Fransız emperyalistleri bu krizin dışında değildir.

POLİTİK ADILIK

Chirac seçim meydanlarında şöyle haykıyordu: "Müdahalesiz ekonomi 1 milyon yeni iş alanı yaratacaktır". Ve göle çaldığı maya tuttu. Devlet ekonomiyi nasıl müdahale etmekteydi? Fransa'da bir fabrika işçisine yapılan saatbaşı ödeme 15.23 dolardır fakat sosyal-güvenlik ve çalışma vergileri bu gelirin % 28.6'sıdır. Oysa Almanya'da bu oran 21.53 dolara % 22, ABD'de 14.77 dolara % 20.2, Japonya'da ise 12.64 dolara % 13.1 dir. Yani "sosyal iyileştirmelere" ayrılan pay Fransa'da, Avrupa ve ABD'ye göre çok yüksektir. Fazla üretim sonucu sıkışan Fransız egemen sınıfları, maliyetlerini düşürmeye çalışıyorlar. Marcel Albert bir giyim şirketi patronu ve şöyle diyor: "1 Fransız işçi maliyetiyle 9 Faslı, 25 Taylandlı, 35 Çinli, 60 Rus veya 70 Vietnamlı çalıştırabilirim". Fransa'da en karlı sektörlerden

Paris meydanlarında protestocu balıkçılar. Sağ ittifak (RPR Başkanı Jacques Chirac (üst), Giscard d'Estaing (alt)) sosyalistlerin çökerttiği ekonomiyi düzeltmek için hemen işe girişeceklerini açıkladılar

biri olan giyim- tasarım sektöründe '91 yılından bu yana 50.000 iş kaybı gerçekleşmiş ve bu rakamın 200.000'e ulaşması bekleniyor.

Emperyalist rekabet açısından Fransa, Almanya'ya göre zayıf fakat İngiltere'ye göre güçlüdür. Örneğin Almanya ile ihracat-ithalat oranları hemen hemen denktir. Fakat son dönemlerde İngiltere'yi kaderine terkeden ve Almanya ile pazarlık gücünü korumak isteyen Fransa, ABD'ye ödünler vermiştir. Avrupa'nın en güçlü tarım ülkesi Fransa'dır. Fakat fazla üretim ve pazar bulamama, Fransız emperyalistlerini tarım ürünlerinin ihracat fiyatlarını düşürmeye itti. Diğer yandan ise Almanya ile ortak tesis edilmesi planlanan Fransız-Alman Avrupa ordusu çalışmalarını yürütülmektedir. Fakat tarım ürünlerinin ih-

raç fiyatlarının düşürülmesi bazı "pürüzleri" de getirdi. Şubat aylarında 300 balıkçı Paris merkezindeki marketleri basarak 800 ton (3.6 milyon dolar) balığı imha ettiler. 2 Mart'ta ise kuzey şehirlerini birbirine bağlayan anayollar patates üreticileri tarafından patates dökülerek kapatıldı. Bütün bunlar kaçınılmaz sonuçlardır ve sürecektir. Buna rağmen Chirac 1 milyon yeni iş alanı yaratılmasından bahsetmektedir. Nobel ödüllü ekonomi uzmanı Maurice Alais şöyle diyor: "Bunların tümü politik adildir, politik bayağılıktır. Fakat doğruyu söylerseniz seçimleri kazanamazsınız."

Hali hazırda işsizlik oranı % 10.6'da seyrediyor ve yükselme eğilimli bu oranı nasıl düşüreceklerini düşünen Fransız emperyalistleri, 3 milyon işsiz gence yeni işsizleri kaçınılmaz olarak

okleyecekler. Fransız işçi sınıfı ise uzlaşma eğilimleri içerisinde. Birkaç şirket geçici işten çıkarmaları dayatmaktadır. Çalışanlar ise net faydaları eksilmediği sürece daha düşük ücreti kabul ediyorlar (Söz konusu net fayda düşen ücretlerle verilen sosyal yardımların toplamıyla bulunuyor).

SIYASİ ÇIKMAZ

Jean-Luc Parodi, Paris Politik Çalışma Enstitüsü profesörü. Halkın siyasi psikolojisini şöyle anlatıyor: "1981 öncesi sağ için çalıştık. Sonra sol ve tekrar sağ. Ve gördük ki hiçbir bunalımı yenemedi. Böylece politik umutlarımız, bir çekül gibi dibe indi."

Fransız emperyalistleri için bir teselli olacaksa, kendileri bunalım denizinde yalnız değildir. İngiltere,

Avrupa'nın en yıpranmış emperyalist ülkesidir. Almanya Doğu'yu yuttu fakat hazmedemeyecektir; şimdiden en büyük sektörlerinden çelik sektöründe maliyet azaltmak için işçi çıkarmaktadır.

Diğer yandan ABD tüm Avrupa'yı baskılamaktadır. Avrupa'nın 30 yıllık jandarması ABD'dir ve Alman-Fransız Ekonomik-Politik ittifakına izin vermemektedir.

Başkan Mao "Çelişkilerin kalbi Avrupa'dadır" demişti. Ve işte şimdi emperyalist çelişkiler Avrupa'da keskinleşiyor. Bir kalp sektesi yakındır ve bu sekte tüm vücudu komaya sokacaktır.

Sömürge ülkelerin işçi sınıflarının ve emekçilerinin önünde, ölen eskiden doğacak yeni bebeğin yabancılığı yap-mak bugün daha yabacı bir görev olarak durmaktadır.